

Giới thiệu Gia Sư Gian Manh

Truyện Gia Sư Gian Manh của tác giả Khâu Lâm thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Phụ trách bộ phận PR của nhà họ Quân chính là Quân Thần Tinh, một người với thủ đoạn giao tiếp cao minh. Về ngoài khỏi ngũ tuần tú càng khiến cho đông đảo các tiểu thư nhà giàu theo đuổi, săn đón. Dù cho tính tình nóng nảy cũng không làm ảnh hưởng đến địa vị xã hội của anh.

Thân là người đứng sau thành lập học viện Trúc Quang, anh một lòng muốn từ bỏ chức vụ thầy giáo này. Bây giờ, hiệu trưởng gian xảo lại sắp xếp cho anh việc dạy kèm tại nhà cho cô học trò nhỏ? Nhìn cách cô ăn mặc, quả thực là làm hỏng bộ đồng phục được thiết kế tỉ mỉ xinh đẹp của anh! A! Cô gái nhỏ không sợ anh tức giận, khen anh xinh đẹp còn chạm vào mặt anh?

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

GIỚI THIỆU: Phụ trách bộ phận PR của nhà họ Quân chính là Quân Thần Tinh, một người với thủ đoạn giao tiếp cao minh.

Về ngoài khỏi ngũ tuần tú càng khiến cho đông đảo các tiểu thư nhà giàu theo đuổi, săn đón.

Dù cho tính tình nóng nảy cũng không làm ảnh hưởng đến địa vị xã hội của anh.

Thân là người đứng sau thành lập học viện Trúc Quang, anh một lòng muốn từ bỏ chức vụ thầy giáo này.

Bây giờ, hiệu trưởng gian xảo lại sắp xếp cho anh việc dạy kèm tại nhà cho cô học trò nhỏ?

Nhìn cách cô ăn mặc, quả thực là làm hỏng bộ đồng phục được thiết kế tỉ mỉ xinh đẹp của anh!

A! Cô gái nhỏ không sợ anh tức giận, khen anh xinh đẹp còn chạm vào mặt anh?

Thú vị! Nhìn lúm đồng tiền mê người của cô, anh lại không có cách nào vờn tay ra đùa giỡn.

Thân hình mềm mại kề sát vào anh càng khiến anh nổi lên lửa dục ---

Nhìn như một viên trân châu bình thường trôi nổi trong thế giới này.

Chính là để chờ đợi đôi mắt sáng tỏ hơn người của anh khám phá ra vẻ đẹp tiềm ẩn chưa ai biết đến..

Làm bạn gái của anh?

Chuyện này nhất định là trò đùa dai tổn thương người nhất!

Người đàn ông xuất sắc như Quân Thần Tinh nhất định không vừa ý diện mạo xấu xí này của cô.

Nhưng mà, anh không chán ghét khi hôn cô, thậm chí còn ... dùng ánh mắt nồng nàn nhìn chăm chú vào cô?

Rốt cuộc, trong lòng anh đang muốn điều gì? ...

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1 (1)

Đan Quất ở Giang Nam, qua đông vẫn xanh tốt;

Phải đầu đất ẩm áp, sức chọi nổi tuế hàn;

Vốn là thứ dăng khách, xá gì chuyện trở ngăn;

Vận mệnh hẳn gặp lúc, tìm sao luật tuần hoàn;

Xem kia đám đào mận, cây nào không bóng râm? (*)

(*): Bài thơ “Cảm ngộ 12” của Trương Cửu Linh.

Quân Thần Tinh là người nhỏ tuổi nhất trong bốn anh em nhà họ Quân, cũng vì địa vị đặc biệt không thể so sánh, cho nên, các anh trai luôn yêu thương và bảo vệ anh cẩn thận. Vì thế, mọi người chỉ biết nhà họ Quân có bốn anh em và cơ hội để gặp được họ tuy ít, nhưng vẫn không hiếm bằng gặp được Quân Thần Tinh.

Mãi cho đến một năm trước, anh từ nước ngoài quay về nhà họ Quân, cơ hội gặp được anh mới trở nên nhiều hơn ba người anh của mình. Bởi vì, anh là người phụ trách bộ phận PR của nhà họ Quân, dĩ nhiên cơ hội gặp mặt cũng nhiều hơn, nhưng lại khiến cho giới xã giao nổi lên một cơn gió lốc.

Anh có một mái tóc đen nhánh mềm như tơ dài qua vai. Một đôi mắt vừa thâm thúy lại như có điện. Khuôn mặt còn xinh đẹp hơn phụ nữ. Hơn nữa, khi anh mở miệng thì luôn là những những lời ngon tiếng ngọt, làm cho phụ nữ càng thêm mê đắm anh.

Đối với phụ nữ, ai đến anh đều không từ chối. Dù cho người đó lớn tuổi hay trẻ trung, xinh đẹp hay xấu xí, mập hay ốm, anh đều đối xử như nhau. Hơn hết, chính khuôn mặt vừa xinh đẹp vừa mang chút trẻ con của anh, làm cho mỗi người phụ nữ đều muốn yêu anh nhiều hơn.

Anh luôn cho rằng, điều phụ nữ mong muốn chẳng qua cũng chỉ là những lời nói dễ nghe từ người đàn ông, dù cho những lời nói đó chẳng phải là sự thật. Nhưng họ vẫn rất vui vẻ, cho nên, chẳng lý do gì để anh không làm. Huống chi anh đối với phụ nữ vốn không hề có thành kiến.

Đêm nay là tiệc sinh nhật của vợ một viên chức quan trọng nào đó, Quân Thần Tinh đương nhiên trở thành khách quý. Bởi vì vợ của viên chức này vô cùng quý mến Quân Thần Tinh, chỉ cần anh mở miệng, cô ta đều làm hết, cho nên anh được sắp xếp vị trí ngồi như ý muốn.

Mà viên chức này tiếp đãi Quân Thần Tinh cũng cực kỳ long trọng, bởi vì ông ta chính là một thành viên trong “Câu lạc bộ sợ vợ”, mọi việc đều nghe theo ý vợ. Nguyên nhân còn lại là do nhà họ Quân có quan hệ tốt với các viên chức cấp cao của Đài Loan. Nhà họ Quân ở Đài Loan rất có ảnh hưởng, khiến cho các xí nghiệp, các nhân vật nổi tiếng tranh nhau xu nịnh.

“Tứ thiếu.”

Hoàng Cường, chịu trách nhiệm về an toàn kiêm vai trò trợ thủ đắc lực cũng như bạn tốt thân thiết của Quân Thần Tinh. Tính tình anh ta chín chắn cùng tâm tư kín đáo, giúp ích rất nhiều cho Quân Thần Tinh.

Chỉ vừa thấy anh ta tiếp cận Quân Thần Tinh, những người phụ nữ bên cạnh Quân Thần Tinh đều hoảng hốt lùi ra xa, Dieenndkan/leeequhydonnn Quân Thần Tinh lại tươi cười hiểu rõ. Chuyện anh đối với phụ nữ đến với mình không hề từ chối là thật nhưng Hoàng Cường cũng chính là lá chắn của anh. Bởi vì anh ta cảm thấy rất phiền chán đối với phụ nữ. Giống như bây giờ, nếu anh muốn thoát khỏi đám phụ nữ này, chỉ cần ra ám hiệu tay với Hoàng Cường, anh ta sẽ đến gần anh, những người phụ nữ này nhìn thấy anh ta sẽ tự động tránh xa. Tuy rằng có chút không cam lòng, nhưng những người phụ nữ này chỉ có thể giương mắt nhìn, mặc cho Hoàng Cường đưa người đàn ông họ yêu mến đi khỏi.

Tham dự bữa tiệc gần một tiếng đồng hồ, đã là giới hạn chịu đựng cao nhất trong đêm nay của anh.

Có Hoàng Cường mở đường, anh chào hỏi qua loa với nữ chủ nhân của bữa tiệc rồi lập tức lên xe. Sau đó, khuôn mặt luôn tươi cười của Quân Thần Tinh biến mất.

Phiền chán và không còn kiên nhẫn khiến anh đứng dậy mắng to: “Đáng ghét! Bà già kia, tôi cũng không phải là đứa con nít, còn muốn chụp đầu tôi. Nếu không phải tôi nhanh trí thì tôi đã chửi ngay tại đó rồi!”

Nhìn khuôn mặt tươi cười người gặp người thích của Quân Thần Tinh trở nên tức giận, Hoàng Cường vẫn trung ra bộ mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, nhưng đáy mắt lại hiện ra ý cười. “Tứ thiếu, anh có thể chịu đựng lâu như vậy, thật đáng kinh ngạc.”

Quân Thần Tinh đúng là không hề từ chối những người phụ nữ đến bên cạnh, vẫn dùng đủ lời ngon tiếng ngọt. Ngay cả ba anh trai của anh dù biết rõ sức quyến rũ của anh đối với phụ nữ, nhưng họ cũng không hiểu anh, anh không đưa phụ nữ về nhà, cũng không quan hệ nam nữ bậy bạ.

Lời đồn bên ngoài chỉ là ngoài mặt, còn bí mật bên trong, anh có kiên trì của anh.

Quân Thần Tinh liếc mắt nhìn anh ta một cái, mới tiếp tục nghiêng răng nói: “Là cậu nói với tôi hôm nay là tiệc sinh nhật của vị phu nhân kia, hơn nữa, bình thường bà ta vẫn hay giúp đỡ, cho nên tôi mới nể mặt, mới phải chịu đựng, hiện tại cậu còn nói cái quái gì nữa?”

Ý cười trong đáy mắt Hoàng Cường không hề biến mất! Anh ta biết Quân Thần Tinh đang nổi trận lôi đình, nhưng anh ta không hề để ý, bởi vì thói quen thi thoảng sẽ bốc hỏa của anh đã sớm quen thuộc với anh ta.

“Nhưng mà cậu cũng biết đó, bữa tiệc bắt đầu chưa được bao lâu, nếu tôi lập tức đi qua nói chuyện thì sẽ phá hư bầu không khí của bữa tiệc.” Giọng điệu của anh ta có chút khổ sở.

Lửa giận của Quân Thần Tinh lập tức biến mất. Anh biết quá rõ sự tự ti của người bạn tốt này. Không ai biết, Hoàng Cường tuy có dáng người cao to như gã khổng lồ nhưng lại là một người hiền lành lại dễ đau lòng. “Nhưng Giai Giai không nghĩ như vậy.”

Lời nhắc nhở của Quân Thần Tinh khiến cho khuôn mặt không chút cảm xúc của Hoàng Cường trở nên dịu dàng, nguyên nhân là do anh ta nhớ đến cô gái nhỏ nhắn xinh xắn lại hiền lành tốt bụng kia. “Đúng vậy! Chẳng qua...” Quả nhiên vợ Hoàng Cường đã giúp anh ta hết tự ti. “Tứ thiếu, dù sao thì mấy người kia cũng biết tình tình nổi tiếng của cậu. Cho dù cậu có nóng giận thì cũng không ảnh hưởng gì đến sức hấp dẫn của cậu mà lại càng có thể kịp thời thoát thân!”

Đến bây giờ Hoàng Cường vẫn không thể chấp nhận được... Không! Nên nói là những người bên cạnh Quân Thần Tinh không thể tin được. Tính tình nóng nảy kỳ quái kia của cậu ta chưa từng che giấu trước mặt người khác nhưng dù vậy cũng không hề ảnh hưởng đến mức độ được săn đón của cậu ta. Đây quả thực là một việc hết sức kỳ lạ trong giới xã giao.

Anh cả nhà họ Quân, Quân Khôi Tinh cũng vì tính tình này của Quân Thần Tinh mà lo lắng không biết có nên giao cho anh bộ phận quan hệ xã hội hay không. Nhưng sau khi phát hiện ra rằng dù anh có nóng nảy đến đâu vẫn được săn đón như cũ thì liền yên tâm đồng ý. Loại chuyện kỳ lạ này, ở thời buổi mà các mối quan hệ được đặt lên hàng đầu thì đúng là trường hợp đặc biệt nhất.

“Cậu đó, không thể để tôi một ngày không bức bối được sao?” Quân Thần Tinh giận dữ trừng mắt nhìn anh ta.

Làm sao có thể để cậu một ngày không bức bối? Trừ khi thế giới đổ mưa đỏ. Hoàng Cường trầm nghĩ.

“Nhưng mà, tôi nhớ sáng nay cậu vừa cãi nhau với hiệu trưởng qua điện thoại.”

Quân Thần Tinh nhũn mày, nhớ đến việc sáng nay bị hiệu trưởng đánh thức còn chưa tỉnh, đã vậy còn bị bắt làm việc không muốn làm. “Đáng giận!” Anh đột nhiên mắng, “Lịch trình sáng mai để trống, tôi muốn đến trường học.”

“Không thành vấn đề!”

Học viện Trúc Quang là trường học nổi tiếng với đông đảo học viên đặc biệt.

Để vào học tại học viện Trúc Quang có ba điều kiện. Chỉ cần đạt được một trong ba điều kiện đó, sau đó thông qua xét tuyển là có thể được vào học tại Trúc Quang.

Thứ nhất là con cái của những gia tộc thượng lưu, thứ hai là con cái của giới hắc đạo, thứ ba chính là cô nhi.

Trong học viện bao gồm cả trung học và đại học, trong đó lại chia thành lớp ngày và lớp đêm. Dựa vào gia cảnh mà phân chia, lớp ngày là nơi dành cho con cái các nhân vật nổi tiếng, lớp đêm là nơi dành cho con cái giới hắc đạo và cô nhi.

Việc tuyển học sinh với hai gia cảnh khác nhau một trời một vực của học viện Trúc quang là sự việc kỳ lạ nhất khiến người khác khó lòng tưởng tượng được. Càng khó hiểu hơn nữa chính là điều kiện cuối cùng kia, nhưng học viện lại không hề đưa ra bất kỳ lời giải thích nào.

Ban đầu, chỉ có việc đến ghi danh cũng đã tạo ra rất nhiều tình huống. Con cái giới hắc đạo có trường để học là tốt rồi, đã vậy chỉ cần thông qua xét tuyển, học viện còn cung cấp tài liệu giáo trình miễn phí cho đến khi tốt nghiệp và hàng tháng còn được trả sinh hoạt phí để chi tiêu. Nếu sau khi tốt nghiệp muốn học lên tiếp thì vẫn tài trợ như lúc đầu, làm cho những cô nhi kia xin vào liên tục.

Con cái giới thượng lưu cũng sẽ đăng ký nhưng chỉ là số ít và thường chỉ có khoảng mười người được xét tuyển vào trường.

Kết quả là một năm sau họ biết được, những người đó sẽ được nhà họ Quân giúp đỡ để có thể thuận lợi tốt nghiệp. Sau đó, sẽ được đưa đến làm việc cho nhà họ Quân. Trên thực tế, nếu không ngại tình huống ích lợi và an toàn của người thân thì số người đăng ký cũng tăng mạnh.

Hiệu trưởng của học viện Trúc Quang là Lục Kiên, dĩ nhiên lieqiudoon cũng là hiệu trưởng trường cấp ba của Quân Thần Tinh. Bởi vì đã xây dựng tình cảm thân thiết với nhau nên khi Quân Thần Tinh muốn thành lập trường học Trúc Quang cũng mời ông ấy làm hiệu trưởng, uỷ thác tất cả tài sản để ông ấy xử lý thay anh, tạo điều kiện cho ông ấy mặc sức phát triển.

Về nhân sự, anh không đưa ra quy định hay tham gia sắp xếp, càng không chịu ràng buộc bởi bất kỳ người hay việc nào. Thầy giáo hay giáo sư đều do hiệu trưởng chịu trách nhiệm mời về giảng dạy. Về vấn đề an toàn của trường học cũng như các tình huống xảy ra trong trường, mọi chuyện đều có nhóm trợ lý của anh phụ trách, sau đó sẽ báo cáo lại, anh sẽ dựa vào tình hình mà xử lý.

Bảng cấp tại Trúc Quang được bộ giáo dục công nhận nhưng không chịu sự quản lý của bộ giáo dục.

Lúc này, bên trong văn phòng hiệu trưởng ----.

Quân Thần Tinh đang giận dữ trừng mắt nhìn Lục Kiên, hơn nữa còn dùng sức đặt tờ giấy trong tay đến trước bàn của ông.

Dù đã gần sáu mươi tuổi, nhưng khi đối diện với sự giận dữ của anh, khuôn mặt ông vẫn tươi cười như không thấy. Bởi vì ông cũng là một trong những người thân thiết nhất bên cạnh Quân Thần Tinh và chỉ cần là người Quân Thần Tinh quan tâm, anh đều sẽ la hét giận dữ, không có chuyện làm tổn thương người đó.

“Thế nào, cậu không hài lòng với sắp xếp của tôi sao?” Lục Kiên nhìn cũng chưa nhìn đến, chỉ cười cười với anh.

Mỗi lần đến học kỳ đầu tiên trong năm, tình huống này đều diễn ra một lần. Mà kết quả cuối cùng, đều là anh chịu thua. Quân Thần Tinh càng nghĩ càng

bực bội. “Hiệu trưởng, tôi nhớ rõ là tôi đã nói với ông, tôi chỉ dạy hết một năm này sẽ không dạy nữa. Tại sao ông còn sắp xếp khóa học cho tôi?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Tôi đương nhiên nhớ rõ! Nhưng mà, phương pháp dạy học độc đáo kia của cậu nếu không giảng dạy thì thật là lãng phí.” Lục Kiên vẫn làm như không thấy sự bực bội của anh, tiếp tục cười nói. “Hơn nữa, cậu cũng biết, con người của tôi luôn không muốn lãng phí nhân tài mà.”

“Đáng ghét!” Quân Thần Tinh nhìn bộ dạng an nhàn thoải mái của Lục Kiên, thật là sắp tức chết. Bởi vì, anh cũng nhận ra anh sắp khuất phục như trước kia rồi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Quân Thần Tinh toát ra giận dữ, tay anh dùng sức nắm chặt lại đánh mạnh xuống bàn, phát ra tiếng động rất lớn. Nếu như để người khác nhìn thấy bộ dạng nổi bão này của anh, nhất định sẽ hoảng sợ tránh xa.

Nhưng Lục Kiên không hề bị ảnh hưởng chút nào, bởi vì ông đã quen với tính tình nóng nảy này của anh. Cho nên, ông vẫn giữ nụ cười không đổi, nhìn chăm chú vào anh.

“Hiệu trưởng, tôi quyết định, tôi muốn đuổi việc ông.” Nhìn biểu cảm như đã sớm đoán được của Lục Kiên, còn nhếch mày nhìn anh cười, Quân Thần Tinh cảm tức găng giọng: “Lần này tôi nói thật, tôi nhất định sẽ đuổi việc ông.”

Họ đều biết rõ, mỗi lần Quân Thần Tinh nóng giận đều sẽ ăn nói không lựa lời. Sau đó, anh sẽ mặt dày không biết xấu hổ chối bỏ tất cả những lời đã nói. Tuy Lục Kiên rất muốn cho anh bài học, nhưng Quân Thần Tinh đều lấy chiều mặt dày không sợ xấu hổ này khiến ông chỉ qua một ngày liền tiếp tục quay về trường.

Lúc này, Lục Kiên mở miệng thỏa hiệp: “Được rồi! Tôi đồng ý với cậu, cậu có thể không cần lên lớp.”

Lục Kiên thoải mái nhận lời khiến cho Quân Thần Tinh ngỡ ngàng, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Lục Kiên, “Hiệu trưởng, ông hãy thành thật khai ra! Có phải ông đang suy nghĩ đến việc hãm hại tôi đúng không?” Thấy Lục Kiên muốn mở miệng, anh vội vàng nói: “Đừng chối, ai có thể không biết, nhưng Quân Thần Tinh tôi quen biết ông còn chưa đủ lâu sao?”

“Ha ha...” Lục Kiên mở miệng cười, “Nếu chúng ta đã hiểu nhau như vậy, tôi sẽ không nói lời khách sáo nữa. Tôi sẽ đồng ý với cậu, nhưng có một điều kiện, nếu cậu không bằng lòng, vậy cậu sẽ phải lên lớp giảng dạy!”

Quân Thần Tinh trưng ra biểu cảm “Tôi biết ngay”, anh trừng mắt bắt mắt rồi liếc Lục Kiên. Sau đó, anh kéo ghế ngồi trước mặt ông, vẻ mặt cam chịu mở miệng: “Nói đi! Điều kiện của ông là gì?”

Lục Kiên còn chưa kịp mở miệng thì đột nhiên anh nghĩ đến điều gì đó, la lên: “Hiệu trưởng, đừng nói ông muốn tôi đến trường cấp hai giảng dạy chứ.”

“Ha ha, đã nói không lên lớp, hơn nữa, sao tôi có thể để tài năng lớn dùng vào việc nhỏ được?” Thực ra, trong lòng Lục Kiên hiểu được, những học sinh quậy phá, gây rối sinh sự kia đã được Quân Thần Tinh giải quyết trong bí mật. Mà anh thành lập học viện này với mục đích là tìm kiếm người tài để giúp nhà họ Quân phát triển mạnh hơn. Ông biết, đây là cách mà anh chia sẻ trách nhiệm với anh cả của mình.

Nếu muốn ông phải nói, ông cảm thấy Quân Thần Tinh làm những việc như thế này chính là lãng phí trí tuệ thiên tài của anh. Anh nhất định có thể cống hiến cho xã hội nhiều hơn thế nữa. Nhưng, những năm ở nước ngoài kia, anh đã phải chịu đựng đủ rồi.

Lấy tình cảm như cha con của ông và Quân Thần Tinh mà nói, ông đau lòng cho những việc đã xảy đến với anh và cũng giúp cho anh che dấu một bí mật khác. Chuyện này không thể để cho những người nước ngoài kia phát hiện. Chỉ cần những người thân thiết của ông không tiết lộ, thì bọn họ cũng rất khó điều tra được người họ cần tìm chính là Quân Thần Tinh.

Không nghĩ nhiều nữa, tay trái của ông lấy ra một tập tư liệu đưa cho Quân Thần Tinh, “Điều kiện của tôi rất đơn giản, chính là muốn cậu đi dạy kèm.”

Cái gì? Dạy kèm? “Nhất định là tôi nghe lầm rồi.”

Lục Kiên không để ý đến tiếng gào thét của anh, “Cậu không nghe lầm. Tập tư liệu này là tư liệu về học trò mà cậu sẽ dạy kèm.”

Quân Thần Tinh trừng mắt nhìn ông, “Là ai vừa mới nói không dùng tài năng lớn vào việc nhỏ?” Dạy kèm? Trời! Đến cả tưởng tượng anh cũng chưa từng nghĩ đến.

Lục Kiên giả vờ không nghe thấy anh oán trách, tiếp tục nói: “Thần Tinh, học trò mà cậu dạy kèm, vừa mới lên cấp ba. Cô bé là học sinh cấp ba lớp đêm, Chu Thái Tâm.”

Lời của ông nói khiến cho Quân Thần Tinh đứng bật dậy. “Tôi không dạy học sinh nữ!” Anh càng trừng mắt nhìn chăm chăm Lục Kiên.

Vốn dĩ, anh nghĩ lý do để Lục Kiên bỏ qua chủ đề lãng phí nhân tài nhất định sẽ rất đặc biệt, cho nên, anh mới kiên nhẫn ngồi xuống để nghe. Chỉ có điều, muốn anh dạy kèm học sinh nữ? Anh sẽ không đồng ý, nhất định là không!

Sớm biết anh sẽ phản ứng lại như thế, Lục Kiên vẫn bình tĩnh nói: “Tôi hi vọng cậu sẽ dạy cho cô bé, bởi vì điểm số ở mỗi môn của cô bé đều chỉ đạt vừa đủ yêu cầu, nhưng cô bé lại cần phải thi tiếp lên đại học.”

Nhìn thấy sự khẩn cầu trong mắt Lục Kiên, Quân Thần Tinh cũng không khỏi cảm thấy tò mò.

Hiệu trưởng luôn không cầu xin ai, cũng có thể khiến anh phải đi dạy, hôm nay lại vì một cô bé xa lạ, nhất định có vấn đề.

“Hiệu trưởng, cho dù điểm của cô bé không phải là cao nhất, nhưng chỉ cần trong ba năm trung học thành tích đều đạt yêu cầu, có thể trực tiếp học tiếp hệ đại học của trường, hoàn toàn không cần thi cử. Như vậy, việc cô bé thi đậu hay không còn có thể xảy ra hay sao?”

“Đương nhiên là không. Bởi vì, cô bé không muốn học tại Trúc Quang. Vì vậy, tôi hi vọng cậu có thể nỗ lực tôi, dạy kèm cho cô bé.”

Nhìn vẻ mặt thỉnh cầu nghiêm túc của Lục Kiên, Quân Thần Tinh ngồi xuống, “Vì sao cô bé không học Trúc Quang?”

“Bởi vì, cô bé không có hứng thú với việc đọc sách.”

“Nếu vậy, sau khi tốt nghiệp, cô bé kia sẽ không muốn học nữa rồi!”

Lục Kiên lại nghiêm túc lắng đầu, “Tiếc là, người nhà cô bé đối với chuyện này rất kiên quyết. Họ sắp xếp thay cho cô bé một tương lai tốt đẹp và cô bé cũng chỉ cần đi theo những sắp xếp đó thôi. Chẳng qua, cô bé thật sự rất đau khổ.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 1 (2)

Quân Thần Tinh không nói mà chỉ nhìn Lục Kiên. Một năm nay, người ngoài đều cho rằng anh đảm nhận vị trí giáo sư đại học của Trúc Quang là do học viện này thuộc về nhà họ Quân. Mà số lượng học sinh nữ nhập học vào trường tăng cao cũng đều chỉ vì say mê anh cuồng nhiệt, mong muốn được tiếp cận gần hơn với anh.

Nhưng thực tế, Quân Thần Tinh là người thành lập cũng chính là ông chủ của học viện Trúc Quang. Hơn nữa, anh là người duy nhất có quyền xét tuyển học sinh. Người nộp đơn lên đến hàng nghìn người, hơn nữa, còn phải chia học sinh theo ba loại gia cảnh khác nhau. Từ đó mới xét tuyển ra những người anh muốn chọn. Mỗi đợt học sinh mới nhập học khoảng chừng hai nghìn người.

Nếu nói đều là tự mình anh làm hết tất cả thì sẽ không ai tin rằng việc một mình anh có thể hoàn tất việc xét tuyển trong vòng 3 ngày. Anh dùng dụng nói đó là bí mật của anh, sẽ không tiết lộ ra.

Lát sau, Quân Thần Tinh lấy ra chiếc máy tính siêu nhỏ từ túi áo, nhập vào một mật mã, nó trở nên to hơn. Anh đặt máy tính lên đầu gối, tiện cho việc điều tra số liệu của anh.

Bởi vì từng học sinh đều do anh tự mình xét tuyển, số liệu cũng do anh cập nhật, chỉ cần biết tên và lớp học, anh đều có thể dùng loại máy tính được chế tạo đặc biệt này để điều tra tư liệu.

Lục Kiên nhìn động tác lướt như bay trên bàn phím của anh, tò mò hỏi: “Thần Tinh, đây là loại máy tính có thể to lên hoặc nhỏ đi mà cậu nói à?”

Đây là một trong các sản phẩm độc đáo do chính Quân Thần Tinh tự nghiên cứu và phát triển. Toàn thế giới chỉ có một chiếc, chức năng đa dạng lại có thể to nhỏ tùy thích, vô cùng kỳ diệu.

Quân Thần Tinh gật đầu, sau đó, ngẩng đầu lên nói với Lục Kiên: “Cô bé không có gì đặc biệt. Tôi sẽ cho cô bé vào học, nhưng chẳng qua là do quan hệ với người nhà của cô bé. Cha mẹ cô bé đều là người thừa kế duy nhất của hắc bang, hai nhà trở thành thông gia xác nhập thành một bang hội duy nhất, thế lực không yếu. Ba ông anh trai của cô bé cũng không đơn giản, là những người có thể tạo quan hệ tốt.”

Anh ngừng một chút, sau đó tắt máy tính, nhíu mày nhìn Lục Kiên: “Tôi đã điều tra, nhà họ Chu không phải loại người chuyên chế độc tài. Hơn nữa, họ đối với cô bé thật sự rất quan tâm, vì sao lại ép buộc cô bé? Không thể nào.”

Tuy anh chỉ mới hoạt động trong giới xã giao một năm trở lại đây, nhưng cũng từng tiếp xúc với họ, tình cảm qua lại không sâu nhưng cũng từng nói chuyện với nhau. Họ không phải loại người có phong cách làm người và làm việc trong ngoài bất nhất.

“Tự bọn họ có suy tính của mình. Cậu gặp được Thái Tâm rồi thì sẽ hiểu được vì sao họ lại kiên quyết như vậy. Điều đó chúng ta không nên nhận xét.”

Quân Thần Tinh biết Lục Kiên muốn chính anh tự đi tìm hiểu. “Nếu cô bé muốn làm theo ý của gia đình, sao lại không vào học tại Trúc Quang?”

“Bởi vì Trúc Quang của chúng ta không có khoa việc nhà!” Lục Kiên đột nhiên cười quỷ dị, bởi vì ông nhìn thấy vẻ mặt Quân Thần Tinh trở nên sáng ngời, đúng như suy nghĩ của ông. “Tôi biết cậu muốn hỏi điều gì.”

Quân Thần Tinh còn chưa kịp mở miệng, ông đã nói trước: “Đúng vậy! Cô bé rất giỏi làm việc nhà.”

Nghe được câu trả lời của Lục Kiên, Quân Thần Tinh hết sức giận dữ, bực tức trừng mắt liếc Lục Kiên, sau đó đứng lên. “Người giúp việc tôi thuê cũng rất biết làm việc nhà!” Biết rõ điều anh muốn hỏi, còn cố ý như anh!

Lục Kiên không kiềm chế được cười lớn, “Thần Tinh, không phải tôi cố ý nói vậy. Nhưng mà, cô bé thật sự rất biết làm việc nhà! Về phần cậu suy nghĩ theo hướng nào, thì tự cậu tìm hiểu lấy.”

“Đương nhiên tôi sẽ làm! Dù sao thì, ông cũng mong muốn nếu có thể tôi không cần xuất hiện trước mặt hai người. Như vậy, tôi sẽ không thể cản trở ông ôm ấp vợ.” Vì phục thù Lục Kiên, Quân Thần Tinh cố ý hạ hê nói: “Nhưng mà, đáng tiếc quá, trưa thứ Bảy này, vợ ông đã mời tôi tới ăn cơm.” Nghĩ đến một bàn đầy đồ ăn do vợ hiệu trưởng nấu, nước miếng của anh cũng nhanh chóng chảy ra.

Đáy mắt Lục Kiên lóe lên sự gian xảo, trầm nghĩ, dù sao cũng là lần cuối cùng cậu được mời, tôi sẽ không so đo với cậu.

“Được rồi, rốt cuộc cậu có đồng ý dạy kèm cho cô bé không?”

“Hừ!” Thấy Lục Kiên không có chút phản ứng nào, Quân Thần Tinh đành cười giễu nói: “Đừng tưởng cô bé làm việc nhà rất tốt là có thể làm tôi dao động.”

“Thật chứ?” Lục Kiên nhìn anh như hiểu rõ, nhìn đến khi anh sắp thẹn quá hóa giận thì vội vàng nói: “Được rồi, Thần Tinh, chúng ta không bàn đến vấn đề này nữa. Vậy nếu tôi dùng giao tình giữa chúng ta để cầu xin cậu, thì được chứ?”

Quân Thần Tinh thật sự ngạc nhiên. Có thể khiến cho Lục Kiên nói chuyện hạ mình như vậy đúng là chuyện lạ. Cho dù anh có tiếp tục hỏi tới cùng, ông cũng sẽ không nói, cho nên, anh quyết định sẽ ra tay từ phía Chu Thái Tâm. “Muốn tôi dạy kèm cho cô bé ở đâu?”

Lục Kiên nghe cậu đồng ý, lập tức nhếch miệng cười.

“Dạy ở đây, hơn nữa dùng thời gian lên lớp của cô bé mà dạy. Nếu không, buổi tối cậu có nhiều thời gian rảnh để dạy cho cô bé sao? Hơn nữa, cô bé học ở trên lớp cũng rất lãng phí thời gian, không bằng để cậu dạy trong thời gian đó. Nhưng mà, chúng ta phải đưa ra một lý do hợp lý, nếu không, để cho người khác biết, sẽ rất phiền phức.”

“Nếu biết làm như vậy sẽ đem lại phiền phức, ông còn nhất định phải làm!” Trong lời nói oán giận của Quân Thần Tinh còn có bất đắc dĩ.

Lục Kiên làm như không nghe thấy, dù sao thì ông cũng đã đạt được mục đích. “Những giáo viên khác tôi đều đã nói trước với họ, họ đều đồng ý giữ bí mật. Chỉ lo ngại phản ứng của học sinh, bởi vì cậu quá thu hút, không có khóa học nhưng lại đến trường sẽ khiến chúng xôn xao. Cho nên, uất ức cậu đến trường sớm hơn, đợi tới muộn hãy về.”

Quân Thần Tinh mặc dù không hài lòng nhưng cũng không thể phản đối. Ai bảo Lục Kiên gian xảo như vậy, dùng tình cảm nhiều năm của họ cầu xin anh. “Vì sao không dứt khoát chuyển sang nơi khác?”

“Không thể! Cha mẹ cô bé với tôi là bạn bè lâu năm, tôi vô cùng hiểu họ. Trừ khi đến nhà tôi hoặc đến trường, cô bé hầu như không ra khỏi nhà. Họ biết được suy nghĩ của cô bé, cũng đồng ý để tôi mời thầy giáo đến dạy kèm. Nhưng mà, nhất định phải dạy ở học viện, không thể đổi chỗ khác.”

“Thì ra là vậy.”

“Không! Cũng không chỉ vì tôi và cha mẹ cô bé là bạn bè mới cầu xin cậu, mà còn vì cô bé đó.” Nhìn Quân Thần Tinh ngạc nhiên muốn dò hỏi, Lục Kiên vội vàng lấp đầu: “Không! Đừng hỏi tôi. Cho dù tôi có nói, cậu cũng sẽ không hiểu được. Muốn biết thì tự cậu hãy tìm hiểu đi. Tôi sẽ tạm thời đến văn phòng giáo viên, về phần cô bé, không cần lo lắng. Dù sao cũng không có nhiều người chú ý đến cô bé.”

“Xem ra ông đã sắp xếp tốt mọi việc.” Quân Thần Tinh đi đến cửa sau, lại xoay người nhìn ông: “Nhưng mà, tôi còn một vấn đề.”

Lục Kiên nhướng mày nhìn cậu.

“Cô bé thực sự đáng giá sao?” Quân Thần Tinh hồ hững hỏi.

“Với tôi mà nói, quả thật đáng giá!”

Quân Thần Tinh không nói gì, lẳng lặng nhìn ông một lát, nói: “Ông muốn tôi tự mình đi tìm hiểu...” Thấy Lục Kiên gật đầu, anh nói: “Tôi biết rồi!”

Chờ anh ra khỏi phòng hiệu trưởng từ cửa sau, trong mắt Lục Kiên hiện lên chút kỳ lạ, hài lòng tự nhủ: “Tôi không tin làm đến vậy mà cậu còn có thời gian đến tranh giành vợ với tôi.”

Quân Thần Tinh ngồi trước bàn lớn trong phòng hiệu trưởng, ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chú vào cánh cửa khép chặt.

Nửa tiếng trước khi đến học viện, anh đã xem qua tư liệu của Chu Thái Tâm một lần. Anh nhìn đồng hồ, cách thời gian vào học còn 10 phút, chắc là cô bé cũng sắp đến.

Thời gian đi học mỗi ngày của cô đều rất đúng giờ. Hơn nữa, chắc chắn sẽ vào lớp trước 10 phút, không ngày nào ngoại lệ.

Thực ra, lời nói hôm qua của Lục Kiên cũng khiến cho anh có chút mong chờ. Nếu cô đúng là người con gái anh muốn tìm, vậy thì quá tốt. Anh cũng

chưa xem hình chụp của cô. Tuy diện mạo đẹp xấu là điều mà nhiều người coi trọng mà anh thì đương nhiên cũng yêu thích những cô gái xinh đẹp. Dù sao thì diện mạo xinh đẹp cũng luôn nhận được nhiều sự chú ý và ưu ái hơn, ví dụ như chính anh.

Nhưng mà, nếu cô đúng là cô gái mà anh muốn tìm, thì anh sẽ không quan tâm đến diện mạo. Anh em họ Quân đều như thế, chỉ cần cảm giác đã gặp đúng người, thì diện mạo không còn là quan trọng nhất, họ sẽ không quá để ý đến.

Bởi vì, hoàn cảnh trường thành đặc biệt của họ đã khiến họ hiểu được, tốt gỗ hơn tốt nước sơn. Cho dù diện mạo bên ngoài như thế nào, chỉ cần họ đã muốn, họ sẽ giành lấy, không từ thủ đoạn.

Có lẽ, cô gái mà họ muốn không giống nhau, nhưng suy nghĩ của họ lại giống nhau!

Chính lúc anh định đứng lên thì cửa phòng yên lặng mở ra, một bóng dáng nhẹ nhàng linh hoạt bước vào. Anh díp đôi mắt tinh tế đánh giá bóng lưng của cô, cảm thấy được trang phục của cô thật sự... khiến người khác không cách nào chấp nhận được!

Tuy rằng anh không phải là một người coi trọng vẻ bề ngoài, nhưng điều đó cũng không nói lên việc anh có thể chấp nhận được người khác mặc “Thời trang bao bố!” Anh mong muốn học sinh nữ thể hiện tuổi trẻ, chỉ hướng nên đồng phục được chọn là dạng đồng phục thủy thủ màu trắng váy xanh.

Nhưng mà, nhìn cô xem... Trời ạ! Anh cảm thấy con tức của mình sắp bộc phát. Sao cô có thể chà đạp ý tưởng tốt đẹp ban đầu của anh thành bộ dạng này. Áo trên người quá rộng, váy thì dài đến bắp chân.

Khi cô đóng cửa, xoay người lại, ngẩng đầu lên thì sự kinh ngạc chợt lóe trong mắt anh. Diện mạo cô vô cùng bình thường, ngũ quan cũng không nổi bật hay xinh đẹp, thật sự là quá bình thường đến nỗi không thể khiến người khác chú ý.

Khóe miệng run rẩy, anh gần như muốn chửi ầm lên. Đúng vậy, anh không quan tâm đến vẻ bề ngoài. Diện mạo bình thường của cô anh cũng chấp nhận, dù sao thì, anh cũng đã gặp qua không ít những cô gái bình thường như cô, có khi còn xấu hơn cả cô! Nhưng mà, anh thật sự chưa từng thấy qua cô gái nào có thể mặc quần áo thành bộ dạng này!

Tầm mắt của anh dò xét bộ đồng phục thủy thủ áo trắng váy xanh trên người cô, rốt cuộc cũng không thể chịu đựng được nữa, anh dùng biểu cảm ghét bỏ tức giận rống to: “Cô lại đây cho tôi!”

Không phải là anh đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, diện mạo là do cha mẹ sinh ra, trừ khi phẫu thuật thẩm mỹ, nếu không thì không có cách nào thay đổi được. Nhưng đồng phục học sinh này là do anh thiết kế, anh hy vọng có thể giúp cho học sinh nữ của học viện Trúc Quang thể hiện được sự đặc biệt của tuổi trẻ. Nhìn cách cô làm phụ lòng tốt của anh như thế, quả thực làm cho anh vô cùng tức giận.

Nghe được giọng nói giận dữ của anh, Chu Thái Tâm lập tức nhìn về phía trước, khi sắp nhìn đến khuôn mặt anh thì cô đột nhiên ngừng lại, đáy lòng dâng lên chút quen thuộc, đau nhói như kim đâm vào lòng. Cô rất hiểu cảm giác này, giọng điệu và vẻ mặt ghét bỏ của người khác đối với cô, cô đều nhìn thấy trong mắt anh.

Tại sao? Từ nhỏ đến lớn, nhìn đủ vẻ mặt khinh thường, nghe đầy lời nói mỉa mai, thậm chí, người khác cố tình dùng lời nói châm chọc, cô đều có thể chịu đựng được. Nhưng tại sao vẻ mặt ghét bỏ của người đàn ông này, khiến cô không thể chấp nhận được?

Mà đau đớn trong lòng cô, so với những nỗi đau trong quá khứ còn khó chịu hơn, chuyện này là tại sao?

Cô không chịu được âm thầm trách bản thân suy nghĩ lung tung. Nhớ đến diện mạo bị bắt gặp của mình, đừng nói là đàn ông ưu tú, cho dù vẻ bề ngoài chỉ dừng ở mức khá hơn cô, cũng đã không thêm nhìn đến cô một lần.

Hơn nữa, diện mạo của anh ưu tú như vậy, xinh đẹp đến mức làm phụ nữ cũng cảm thấy xấu hổ! Trên đời này còn có đàn ông xinh đẹp như vậy, mà lại còn là đàn ông nữa chứ!

Quân Thần Tinh thấy cô nhìn chằm chằm mình cũng không thêm để ý, dù sao vẻ bề ngoài của anh thu hút phụ nữ cũng là điều tự nhiên. Chuyện khiến anh tức giận, chính là việc chưa có ai như cô, dám xem lời nói của anh như gió thoảng qua tai. “Đáng chết! Tôi nói cô lập tức lần qua đây cho tôi, cô không thêm nghe thấy đúng không?” Anh gào lớn hơn.

Chu Thái Tâm nghe anh gào lên, mắt không kiềm chế được trừng lớn, đem hết những tự ti ban nãy quăng ra khỏi đầu.

“Em... Em đi thi được, còn muốn em lần em sẽ không làm đâu! Thầy, hay là thầy lần thử một lần cho em xem được không, em sẽ cố gắng làm theo.” Khuôn mặt ngây thơ mang theo biểu cảm nghiêm túc.

Quân Thần Tinh không thể tin nổi vào tai mình, anh trừng mắt kinh ngạc nhìn cô. Lập tức nghĩ cô cố ý, bởi vì người dù ngốc đến đâu, cũng không thể ngốc đến mức độ này.

“Cô cố ý, đúng không?” Anh lại gào lên. Đúng vậy! Nhất định là Lục Kiên cố ý kêu cô đến đây để chọc tức anh mà.

“Thầy, thánh giác của em rất tốt!” Anh nói chuyện lớn tiếng như vậy, nhất định là nghĩ thánh giác của cô không được tốt.

Câu nói không đầu không đuôi của cô làm cho Quân Thần Tinh sững sờ. Cô đang đùa giỡn trò ngốc nghếch gì đây?” Anh lại hét lên: “Cô đang nói chuyện quái quỷ gì thế?” Anh nói chuyện với cô, liên quan gì đến thánh giác của cô chứ.

Chương 4: Chương 2 (1)

Nhìn Quân Thần Tinh lớn tiếng gào lên, mặt mũi lại vặn vẹo, lúc này, Chu Thái Tâm mới phát hiện ra hình như anh đang rất tức giận. Điều này càng khiến cô hoang mang hơn bởi vì cô nhớ rất rõ, bản thân chưa hề chọc gì đến anh mà!

Cô đột nhiên hiểu ra! Đúng rồi, không chừng cả nhà anh đều thích nói chuyện lớn tiếng giống nhau, về mặt khi nói chuyện thì luôn kích động, cho nên, chưa hẳn là anh đang tức giận. Đã nói rồi, họ vừa mới gặp nhau thì làm sao cô có thể chọc giận anh được chứ?

Có điều, vẫn nên trả lời câu hỏi của anh, như vậy có vẻ sẽ lịch sự hơn. Cô hết sức nghiêm túc nói: “Thầy, em xác nhận là em còn sống. Cho nên, em chỉ nói tiếng người, không nói chuyện ma quỷ.” Nói xong, cô không kiềm chế được nở một nụ cười ấm áp trước mặt anh, đến cả ánh mắt cũng mang theo ý cười dịu dàng chưa từng thể hiện trước mặt bất kỳ người lạ nào.

Tinh cô hướng nội, bình thân nên chưa từng dám tươi cười tùy ý như vậy. Nhưng đối với tính tình nóng nảy của anh, cô lại sinh ra cảm giác thân thiết. Vì thế, cô mới không sợ hãi mà thể hiện thái độ thoải mái chỉ khi ở trước mặt người thân với anh.

Quân Thần Tinh không ngờ cô còn dám liến thoắng bắt bẻ lại như vậy. Rõ ràng là muốn chọc anh nổi điên mà! Chưa có ai, chưa bao giờ có bất kỳ ai dám ở trước mặt anh kiêu ngạo như cô! Sự tức giận lại xông lên từ đáy lòng, tưởng chừng sắp không nhẫn nhịn được mà nổi bão lần nữa thì anh lại nhìn thấy cô tươi cười.

Anh ngây ngẩn cả người! Cô... Khuôn mặt cô đã thay đổi. Ánh mắt anh lại trùng lớn, trong lòng không khỏi ngạc nhiên than một tiếng, quá mức tuyệt diệu!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chắc anh cũng sẽ không tin nổi. Chính nụ cười và sự thay đổi trong ánh mắt cô, khiến cho khuôn mặt bình thân không chút cảm xúc của cô tỏa ra sự dịu dàng rung động, cũng khiến cho sự bình thường của cô tăng thêm màu sắc.

Sự dịu dàng đó như nguồn năng lượng cuộn cuộn không dứt từ cô chuyển đến cho anh, sau đó, thấm vào tận đáy lòng anh, để anh cảm nhận được sự dịu dàng và ấm áp của cô. Kỳ lạ, tâm trạng tức giận của anh lại bị ánh mắt dịu dàng của cô làm cho tan biến, toàn bộ tâm tư lúc này đều xoay quanh ý cười ấm áp của cô.

Anh vô thức đến gần cô, cảm nhận được cả trái tim đều bị cô hấp dẫn, trong lòng cũng bắt đầu bình tĩnh lại.

“Thầy, có ai nói từng nói ngoại hình của thầy rất đẹp chưa?”

Câu nói này của cô làm Quân Thần Tinh đột nhiên ngừng bước, tức giận lại bộc phát. Cô gái này... “Cô nói gì?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói. Anh ghét nhất là bị người khác nói anh xinh đẹp, anh không phải phụ nữ!

Chu Thái Tâm nhìn anh mỉm cười ngọt ngào. “Em nói là thầy xinh đẹp như vậy, phải cười nhiều lên, nếu không, cả ngày cứ la hét, sẽ rất uống phí khuôn mặt này.” Tuy cô giải thích với anh, nhưng trong lòng lại càng hoang mang nghi ngờ nhiều hơn. Anh rõ ràng là một thầy giáo, đúng không? Mà đã làm được thầy giáo thì đều rất thông minh nhạy bén, nhưng sao anh cứ muốn cô giải thích đi giải thích lại với anh vậy?

Anh hung hăng trợn mắt nhìn cô, cảm giác bản thân chưa bao giờ phải tức giận đến vậy, anh nhất định phải làm thật cô! “Chưa từng có ai đứng trước mặt tôi mà dám nói tôi xinh đẹp, chưa bao giờ!” Cô chẳng những dám nói ra, còn dám ám chỉ tính tình của anh không xứng với khuôn mặt của anh, đây quả thực là quá mức sỉ nhục anh mà!

Ồi! Không phải đã nói anh nói nhỏ lại rồi sao? Sao còn cứ gào to tiếng như vậy? Cũng may bình thường cô đã quen với việc người trong nhà nói chuyện to tiếng, nhưng mà, lúc này không phải là thời điểm thích hợp.

“Thật sao?” Cô nghiêng đầu, trong mắt có chút nghi ngờ. “Tại sao lại không có ai cảm thấy được khuôn mặt thầy xinh đẹp như vậy?” Cô nhỏ giọng lầm bầm một mình, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt gần ngay trước mắt của anh thì dường như nghĩ đến điều gì đó, cô đột nhiên đưa hai tay áp lên gò má của anh.

Bất ngờ, cô dùng ánh mắt động viên nhìn anh, sau đó, về mặt trung ra biểu tình thông suốt tất cả. “Ừm, em hiểu rồi. Thầy à, thầy đừng quá tức giận, cũng đừng quá khó chịu. Họ chắc chắn là những con người ích kỷ, biết thầy lớn lên xinh đẹp như vậy, ghen tị với thầy nên mới không nói thật cho thầy nghe.” Cô nhìn anh đầy thông cảm.

Khi bàn tay cô đang vỗ về an ủi trên hai gò má của anh thì Quân Thần Tinh lại cảm thấy tức giận muốn chết. “Cô đang làm cái gì hả?” Anh lớn tiếng gào thét cô. Cô gái này nhất định là do Lục Kiên cố tình đưa đến để chọc cho anh tức chết đây mà. Nếu không, sao cô lại dám hết nói anh xinh đẹp, rồi lại đụng chạm lên mặt anh, đúng ngay hai điều kiêng kỵ của anh.

Những ai quen biết anh đều biết đó là kiêng kỵ của anh, nhưng cô lại cứ khiêu khích vào.

Càng khiến anh bức bối hơn, chính là, tuy anh to tiếng với cô, nhưng lại không gạt tay cô xuống!

Không bình thường, thật sự không bình thường! Cúi đầu xuống liền nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt cô, anh nhận ra rằng chỉ vì tươi cười này của cô, khiến anh như trở thành thằng ngốc mặc cho cô chi phối!

Chu Thái Tâm vốn không hề nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của anh, ngược lại, cứ nói chuyện không ngừng nghỉ bên tai anh. Thực ra, cô vốn dĩ không nói nhiều như vậy, nhưng không hiểu sao, anh lại có thể khiến cho cô có cảm giác rất muốn được cùng trò chuyện.

“Thầy, em chỉ muốn giúp thầy xoa dịu lại khuôn mặt tức giận này thôi mà, khuôn mặt xinh đẹp này của thầy không hợp với loại biểu tình này đâu. Hôn nữa, dù họ không chịu nói thật với thầy, cũng không sao, dù sao thì sự thật vẫn là vóc dáng của thầy rất đẹp!”

Cô không chú ý đến sự tức giận của Quân Thần Tinh khó khăn lắm mới hạ được, lại thần nhiên nhắc đến việc anh xinh đẹp lần nữa, còn vừa xoa mặt anh vừa nói: “Hôn nữa, tức giận thường xuyên như vậy, không những mau già mà còn giảm thọ đi, dù sao thì vẫn mất nhiều hơn được! Giống như mẹ em vậy, mỗi lần tức giận em đều nói đến vấn đề này, mẹ sẽ lập tức hết giận, sợ bản thân lại bị xuất hiện thêm vài nếp nhăn nữa...”

Nhìn miệng cô cứ hết đóng lại mở, anh đột nhiên phát hiện, cô có một đôi môi căng đầy đỏ mọng. Càng nhìn kỹ, trong lòng lại càng khát khao muốn hôn lên hai cánh môi đó...

Bất ngờ bị chính ý nghĩ trong đầu làm sợ hãi, anh chợt phát hiện, vừa mới gặp mặt, cô bé này đã mang đến cho anh khá nhiều sự ngạc nhiên.

Mà hiện tại, mong muốn duy nhất của anh đều tập trung đến việc cảm nhận sự mềm mại, ngọt ngào của đôi môi cô.

Anh còn chưa kịp suy nghĩ thì anh đã hôn lên đôi môi cô.

Chu Thái Tâm bị hành động bất ngờ của anh dọa sợ. Cô còn cảm nhận được cánh môi mềm mại của anh đang cọ xát với đôi môi cô. Cảm giác ngứa ngáy đến tê dại này giống như cảm giác bị điện giật, làm cho cô không kiềm chế được phát ra tiếng ưm ưm ưm.

Phản ứng của cô đã kích thích Quân Thần Tinh. Anh càng hôn cô sâu hơn, bàn tay ôm lấy gáy cô, làm cho cô càng sát lại gần anh hơn.

Cảm thấy đôi môi cô vẫn mím chặt, đôi mắt thì trừng to nhìn anh, anh liền bất ngờ vươn đầu lưỡi, tỉ mỉ phác họa lại môi cô từng chút một.

Sau đó, anh ngậm lấy cánh môi cô, cố gắng hút hết mùi vị ngọt ngào trên đó. Đến khi cô sắp ngạt, môi tự động hé ra thở hổn hển, anh lại lập tức đưa đầu lưỡi linh hoạt thăm dò vào miệng cô, “Tốt lắm, cố gắng cảm nhận những việc mà tôi sắp làm với cô đi.”

Nói xong, không quan tâm đến phản ứng của cô, anh liền lập tức khám phá từng chút một trong miệng cô, chơi đùa, dây dưa với đầu lưỡi của cô...

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh phát ra khi hai người hôn nhau, tạo thành những tiếng thờ dốc và rên rỉ.

Không đủ! Quân Thần Tinh cảm thấy chỉ hôn cô như vậy thì không đủ, tất cả khao khát muốn được hôn cô của anh đều được khơi lên, tất cả lý trí cũng đều dao động theo từng nụ hôn như cắn nuốt.

Không thể suy nghĩ thêm gì nữa, anh đưa cánh tay mạnh mẽ quán quăn chiếc eo mảnh khảnh của cô, dùng sức ôm chặt, đem cô ôm hết vào lòng. Đồng thời, anh tách hai chân cô ra, cơ thể chen vào giữa hai chân đang đứng thẳng của cô. Những nụ hôn liên tiếp, anh còn cảm nhận được cơ thể mềm mại của cô vô cùng sát sao dán lên lồng ngực anh, cảm nhận được hai khối mềm mại trước ngực của cô bị lồng ngực anh ép chặt.

Trên người cô mang theo mùi hương kích thích khứu giác cũng như các cơ quan cảm giác của anh, khiến anh không thể kiềm chế được. Bàn tay vốn dĩ đặt sau gáy cô đã chậm rãi dời xuống phía dưới, trượt theo tấm lưng, sau đó, dừng lại ở mông của cô.

Cuối cùng, sau khi giày vò đôi môi đỏ mọng của cô thì dục vọng của anh cũng đã giảm bớt. Môi anh vẫn nhẹ nhàng đặt trên gò má cô. Cảm nhận được khuôn mặt cô tuy bình thường nhưng làn da lại trắng ngần, da mặt mềm mại mịn màng ngoài sức tưởng tượng của anh. Bởi vì nụ hôn của anh mà hai cánh môi cô trở nên đỏ tươi, gò má phím hồng, khiến cho khuôn mặt vốn dĩ bình thường mang theo một vẻ đẹp khác.

Tình cảm mãnh liệt mà anh mang đến khiến khuôn mặt cô đỏ ửng xinh đẹp. Vẻ đẹp này sáng chói tự nhiên, so với việc cố tình trang điểm hơn hẳn nhiều lần.

Sao anh lại nghĩ khuôn mặt cô rất bình thường được chứ? Trong lòng anh bây giờ đang rất đặc ý, vẻ đẹp này của cô tất cả đều vì anh mà có.

Da mặt trắng ngần, mềm mại mịn màng khiến anh thích thú vuốt ve không ngớt. Khuôn mặt tuy bình thường nhưng vẫn mang đến cho anh cảm xúc thoải mái không gì so sánh được.

Nâng khuôn mặt cô lên, tỉ mỉ dùng ánh mắt và ngón tay vẽ lại từng chút một những điểm trên đó. Không dùng những tiêu chuẩn đánh giá thường tình để xem xét thì lại càng phát hiện vẻ đẹp của riêng cô khiến anh càng nhìn càng yêu thích.

Thật kỳ lạ, khi cô cười lộ lên thì ngũ quan trên mặt không còn bình thường nữa mà trở nên vừa mắt hơn. Chẳng trách người khác nói nụ cười của phụ nữ chính là kiểu trang điểm xinh đẹp nhất!

“Thầy, sao thầy lại hôn em?” Giọng nói cô hoang mang, trong mắt cũng đầy kinh ngạc. Nếu không phải cô vẫn còn nép trong ngực anh, nếu không phải

vì nụ hôn vừa rồi quá mức chân thực thì cô còn tưởng mình đang nằm mơ!

Cô hiểu bản thân mình. Tuy cô rất ngốc, phản ứng cũng chậm chạp, nhưng từ nhỏ đã tự biết mặt mũi của bản thân rất bình thường.

Trước đây khi chưa hiểu chuyện, đối diện với ánh mắt và lời ra tiếng vào của người khác, cô đều tin là thật. Một phần vì ngoại hình, một phần vì tính cách, khiến cô nghĩ rằng bản thân không phải do cha mẹ sinh ra.

Cha cô vừa cao lớn lại tuấn tú, mẹ cô thì vừa xinh đẹp còn rất hào phóng, anh cả của cô lớn lên lại giống cha, anh hai và anh ba thì giống mẹ. Chỉ có cô như người ngoài trong nhà, diện mạo không giống thì thôi, lại còn xấu xí đến vậy.

Nhưng cha mẹ và các anh cô đối với suy nghĩ này của cô đều rất tức giận và đau lòng. Cô cũng cảm thấy bản thân như vậy là không đúng, suy nghĩ nông nổi không quan tâm đến sự yêu thương che chở mà họ dành cho cô, tuy cách thức có hơi đặc biệt chút.

Câu hỏi của cô cũng là vấn đề đầu tiên mà Quân Thần Tinh đang suy nghĩ đến. Nhưng mà, anh đã có được đáp án cho nó nên anh sẽ không hoang mang như cô.

Lúc này, một cánh tay nhỏ nhắn trắng ngần đang vấy vấy trước mặt anh, “Thầy, thầy vẫn chưa trả lời em mà!”

Nhìn cô hồn nhiên, tính tình và đáng đáp đáng yêu như trẻ con, tim anh chợt rung động, chính là cô!

Vốn dĩ, anh còn chưa xác định rõ, bởi vì ngay từ lúc đầu cô đã chọc anh rất tức giận. Chưa kịp tìm xem có bao nhiêu nguyên nhân khiến anh tức giận thì chợt nhận ra cô lại có thể khiến anh nguôi giận rồi! Làm được điều này, cô chính là người duy nhất.

Sau khi hôn cô, anh càng thêm xác định cô chính là người con gái mà anh tìm kiếm. Cô có thể mang đến cho anh sự bình tĩnh, cảm xúc ấm áp. Tuy trước đây anh từng nghĩ đến việc người con gái mà anh tìm kiếm phải là người tài giỏi, tay nghề tốt, như vậy mới có thể thỏa mãn được khẩu vị của anh. Nhưng bây giờ, điều này đã không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là cô đã lay động được trái tim anh, khiến anh cảm nhận được sự ấm áp, xua đi sự cô đơn, lạnh lẽo trong lòng.

Ánh mắt anh nhìn chăm chú vào cô như đã tìm thấy được báu vật. Tốt lắm, anh tìm kiếm lâu như vậy, cuối cùng thì đã tìm được rồi!

Chu Thái Tâm nhìn anh không nói gì, còn đang muốn tiếp tục hỏi tới, nhưng thấy ánh mắt anh đột nhiên thay đổi. Ánh nhìn rất nóng bỏng, tham lam, dường như đã xem cô là món ngon trên bàn tiệc, khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Cô... Cô nhất định nhìn lầm. Với diện mạo này của cô, chắc chắn không thể xảy ra loại tình huống như vậy.

Nhưng mà, ánh mắt kia vẫn vậy, chứng tỏ cô không hề nhìn lầm! Có khi nào... Anh đói quá nên lú lẫn?

“Thầy, anh chưa ăn sáng phải không?”

Quân Thần Tinh ngạc nhiên nhìn cô. Ánh mắt anh vừa hút hồn vừa như có điện, là điều mà biết bao cô gái mong muốn, nhưng cô lại làm như không biết. Đã vậy thì cũng thôi đi, cô lại còn nói ra miệng như vậy, phá hư cả bầu không khí.

Người như cô, cho dù dùng hết toàn bộ tế bào trên người anh để suy nghĩ thì cô cũng không phải là mẫu người của anh. Vừa rồi khi nói chuyện với cô, anh cũng đã nghĩ đến vấn đề này. Anh thờ dãi một hồi rồi: “Vì sao lại hỏi vậy?”

“Vì lúc này, cách mà thầy nhìn em, giống như... Giống như muốn đem em nuốt luôn vào bụng vậy.”

Cô cũng chưa đến mức không cứu được! Biết xem ánh mắt của anh. Đang lúc anh cảm thấy thật vui vẻ, lại nghe cô nói: “Cho nên, em nghĩ chắc chắn là thầy đói bụng đến lú lẫn, mới xem em là một món ăn. Trong khi, em rõ ràng là một người sống mà...”

Niềm vui của Quân Thần Tinh duy trì không nổi ba giây, đã bị ý nghĩ hồn nhiên tự cho là đúng của cô đánh bay mất! Anh trừng mắt nhìn cái miệng nói không ngừng nghỉ của cô, trong lòng lại nghĩ, cô nhất định là người mà ông trời đưa đến để thử thách tính nhẫn nại của anh. Tuy rằng không phải lúc nào anh cũng nhẫn nại được, nhưng sau khi gặp được cô, chút ít nhẫn nại của anh cũng không còn sót lại chút nào.

Vô cùng bất đắc dĩ chính là, với những người khiến anh cảm thấy tức giận, anh đều lập tức nổi trận lôi đình, quát to. Nhưng đối với cô, anh lại không thể nóng giận nổi, vừa mới nổi cơn lên đã bị cô trung ra vẻ mặt vô tội, bộ dạng chân thành dập tắt mất. Hơn nữa, anh cũng chẳng biết phải làm thế nào với một cô gái còn không hề hay biết anh đang tức giận nữa chứ.

Anh không thể suy nghĩ lâu hơn, vì trong lời nói luyên thuyên của cô, từ hoang mang lúc đầu đã biến thành chua xót khiến anh phải chú ý.

“Ngốc quá! Cho dù em có là một món ăn đi nữa thì chắc thầy cũng tha chịu đói đến chết cũng sẽ không muốn ăn em đâu.” Tay cô chợt dùng sức vịn tới vịn lúc chiếc váy của mình, đôi mày nhíu lại khiến ngũ quan méo mó, làm cho khuôn mặt vốn đã bình thường của cô càng thêm xấu xí.

Nhưng Quân Thần Tinh không để tâm đến việc đó, bởi vì, trong lòng anh lúc này, đều đang đau lòng cho cô. Ánh mắt anh chỉ nhìn thấy được đôi mắt bi thương và vẻ mặt đau khổ của cô. “Sao em lại tự coi thường bản thân vậy?” Trong lời nói của anh có chút tức giận, nhưng không phải hướng vào cô, mà là kẻ khác.

Trực giác của anh mạch báo, nếu không phải có người từng tổn thương cô sâu sắc, cô sẽ không lộ ra sự đau thương khổ sở như vậy. Khuôn mặt tươi cười ảm áp dịu dàng lúc này mới chính là con người thật của cô. Chắc rằng cô cũng rất mong muốn được biểu lộ ra ngoài.

Nhưng mà, kẻ tồi tệ nào đã xóa đi mất nụ cười của cô. Là bởi vì không muốn nhìn thấy bộ dạng bình thường nhưng vẫn có thể tươi cười một cách bình yên của cô sao? Hay vì ganh tỵ với nụ cười chân thành ảm áp của cô?

Anh nhất định sẽ khiến cho kẻ đó hối hận! Hối hận vì đã tổn thương đến bảo bối của Quân Thần Tinh anh!

Đột nhiên, anh cảm thấy kinh ngạc về việc xem cô là bảo bối. Sau đó, anh lại thoải mái mỉm cười, lăm bắm trong lòng lần nữa.

Có lẽ, trong mắt người khác, cô thật sự rất bình thường, không hề thu hút, giống hệt như cảm giác lần đầu anh gặp cô. Nhưng mà, càng ở gần cô, anh càng phát hiện được sự đặc biệt của cô so với những người phụ nữ khác. Không chỉ hiếm thấy, mà còn rất quý giá.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 2 (2)

Cô chính là con người đơn giản, chân thật. Chỉ cần nhìn khuôn mặt cô là đã có thể nhìn thấu tâm tư cô. Chỉ là đến bản thân cô cũng không hề biết về mặt mình có bao nhiêu sự sống động, tùy theo tâm tình của cô mà thay đổi! Cho dù, đôi lúc lời nói của cô khiến anh dờ khóc dờ cười.

Quan trọng nhất là trong tất cả những người phụ nữ mà anh từng tiếp xúc, chỉ có cô có thể trực tiếp chạm đến đáy lòng anh, khiến anh rung động!

“Không sao! Dù gì thì họ cũng chỉ nói một câu thôi mà. Hơn nữa, đó lại là chuyện xảy ra lúc còn nhỏ, làm sao em biết được bây giờ họ ở đâu chứ? Đến mặt mũi họ em cũng quên mất rồi!” Lúc này, Chu Thái Tâm đột nhiên thận trọng hơn, vì cô phát hiện anh không dùng giọng điệu giận dữ quát tháo khiến người khác kinh sợ kia nữa.

Anh đang tức giận! Anh thế mà lại vì cô này sinh tức giận với những người đó! Nghĩ vậy, lòng cô cảm thấy thật ngọt ngào, lại nở nụ cười, nhưng chỉ là thoáng qua như khói phù dung sớm nở tối tàn.

Lần này, cô không phản ứng chậm chạp nữa khiến Quân Thần Tinh ngạc nhiên. Anh ngắm nhìn nụ cười của cô và muốn nói với cô sau này hãy cười nhiều hơn nữa thì chợt thấy vẻ mặt cô trở nên kỳ lạ. Vừa muốn hỏi thì đã thấy nổi bản khoản hiện hết lên khuôn mặt cô. “Đừng coi thường bản thân như vậy, biết không? Em nghĩ đúng rồi đấy, tôi là vì em mới tức giận với những kẻ đó!”

“Hả?” Nghe vậy, Chu Thái Tâm không dám tin hỏi lại. “Làm sao có thể chứ?”

Nhìn thấy bộ dạng bị dọa đến sợ hãi của cô, Quân Thần Tinh không kiềm chế được đưa tay miết nhẹ mũi cô. “Sao lại không?” Mới gặp vấn đề như vậy mà cô đã sợ thành bộ dạng này, nếu anh đem tình cảm của mình đối với cô nói ra, cô chắc chắn sẽ càng không tin, không phải sao?

Quân Thần Tinh cẩn thận đánh giá bộ dạng mặt hồn như cũ của cô... Ày, chắc chắn có khả năng này. Anh gật nhẹ đầu, xem ra, anh tốt nhất vẫn nên nói sớm với cô một chút.

Nhân lúc cô còn đang sững sờ, anh nói với cô: “Thái Tâm, bây giờ, tôi có chuyện muốn nói với em. Có thể em sẽ không tin nổi hoặc nghĩ mình đang nghe lầm, nhưng tôi thật sự rất nghiêm túc. Thái Tâm, em có nghe tôi nói không?”

Chu Thái Tâm nghĩ rằng, anh tức giận thay cô là vì anh là một người tốt. Không nghĩ đến, mặt mũi anh đã đẹp đẽ như vậy, mà tâm lòng cũng thật tốt, không hề chê cười vẻ bề ngoài của cô như những người khác. Còn tốt bụng đến mức cảm thấy bất công thay cô, khiến cô cảm thấy bản thân càng lúc càng thích anh mất rồi!

Vừa nghe anh gọi tên cô, cô liền hoàn hồn lại. Tất nhiên là cô nghe được lời anh đang nói, cô vội gật đầu. “Em nghe.”

Quân Thần Tinh gật đầu vừa lòng, nhìn ánh mắt cô bộc lộ rõ ràng sự yêu mến si mê với anh, anh chắc chắn những lời nói kế tiếp đây, cô sẽ rất khiếp sợ, không tin nổi. Nhưng mà, khi cảm xúc đó qua đi, cô sẽ tiếp nhận được. Sau đó, cô sẽ mừng rỡ như điên, xúc động vô cùng mà gật đầu đồng ý.

“Tốt, vậy em phải nghe cho kỹ đó!” Thấy cô gật đầu, anh liền nói tiếp: “Tôi muốn nói là - tôi muốn em trở thành bạn gái của tôi.” Anh vừa nói xong, liền mong chờ có phản ứng như những gì mà anh đã dự đoán.

Biểu cảm khiếp sợ, không thể tin đúng như anh đã đoán. Rồi sau đó, cô ngẹn lời nhìn anh trân trân, hoàn toàn không còn lời nào để nói.

Quân Thần Tinh đắc ý nghĩ, đúng rồi, đúng rồi! Cảm xúc của cô giống y như trong tưởng tượng của anh, hoàn toàn không thể phản ứng được, chắc cô đang cố gắng vượt qua tâm trạng ngỡ ngàng này, anh chỉ cần chờ đợi thôi.

Chắc chắn, cô sẽ mừng như điên, cảm động đến mức vừa khóc vừa cười, gật đầu đồng ý với yêu cầu của anh ngay. Anh đã chuẩn bị ôm cô thật chặt,

tuy rằng diện mạo bên ngoài của cô không quá xuất sắc, nhưng cảm xúc mà cô đem đến, anh không thể nào quên được. Bên trong vẻ ngoài bình thường kia lại là làn da trắng ngà, mềm mại, trơn mịn, còn mang theo mùi hương của riêng cô.

Nghĩ vậy, anh liền muốn mỉm cười vui vẻ.

“Thầy nhất định đang nói giỡn, đúng không?” Chu Thái Tâm đột nhiên buồn bã nhìn anh. “Em vẫn nghĩ thầy là người tốt, không nghĩ thầy lại quá đáng giống hệt bọn họ như vậy.”

Phản ứng tiếp theo này của cô hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh, làm cho tươi cười trên mặt anh trở nên cứng đờ, chỉ biết trừng mắt ngạc nhiên nhìn cô.

Chu Thái Tâm đau khổ nói: “Từ nhỏ, em đã biết diện mạo của em không được đẹp cho lắm, cũng hiểu được phần lớn mọi người đều có suy nghĩ giống vậy. Em vẫn tự biết thân biết phận, không dám hy vọng xa vời mà nghĩ... với xã hội chỉ toàn đánh giá con người qua vẻ bề ngoài này, thì em có gì đáng giá để khiến người khác chú ý đến em. Vì vậy, em vẫn luôn yên phận sống yên lặng trong thế giới của chính em.”

Nước mắt chảy dài theo từng lời cô nói. Cô không thể tức giận với anh, cũng như không thể tức giận với những người đã cười nhạo cô, nhưng dù cho như thế, cũng không thể nghĩ cô có thể chịu được những trò đùa dai của họ chứ!

“Nhưng mà... Mọi người sao cứ có ác ý đến trêu chọc em như vậy. Chẳng lẽ chỉ vì mọi người có diện mạo hơn người, là đã có thể tùy tiện chà đạp lòng tự trọng của người khác hay sao? Em cũng do cha mẹ sinh ra, diendanteequyyđon ai lại không muốn mình có khuôn mặt xinh đẹp một chút chứ... Mọi người có quyền gì mà đùa giỡn như vậy chứ... Có cái quyền gì...” Chu Thái Tâm lắc đầu, nghẹn ngào nước mắt.

Tâm tình Quân Thần Tinh trở nên căng thẳng, cảm xúc tiếc thương đau đớn nhanh chóng cuộn trào trong lồng ngực anh. Trong tích tắc đó, anh vội vã ôm chặt Chu Thái Tâm đứng trước mặt anh vào lòng, cảm thấy được cô đang dựa dựa, cánh tay anh càng ôm siết chặt hơn nữa.

Trong đáy mắt Quân Thần Tinh cháy lên hai ngọn lửa giận dữ. Tức giận vì có kẻ đã dám nhân tâm tổn thương đến cô như vậy. Tuy rằng, những lời cuối cùng của cô đã khóc đến nghẹn ngào, nhưng anh cũng lỡ mớ đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Anh không mong muốn nhìn thấy bộ dạng này của cô, điều anh muốn là thấy được nụ cười ấm áp của cô, sự hồn nhiên chân thật trong từng lời nói của cô, vẻ mặt đáng yêu của cô. Anh không thích cô đau khổ như lúc này, khiến cho lồng ngực anh đau như ai cào xé.

Anh không buông cơ thể nhỏ nhắn của cô, chỉ đẩy nhẹ cô ra, để có thể nhìn rõ khuôn mặt nhỏ của cô đã dính đầy nước mắt, cảm xúc trong ngực anh vẫn quanh quẩn không tan đi.

“Bọn họ đương nhiên không có quyền đó! Nhưng tôi cũng không phải họ. Thái Tâm, em cho rằng tôi là người nhảm chán đến mức nói năng lung tung với em sao?” Anh dịu dàng nói.

Chu Thái Tâm tuy rằng ngốc nghếch, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được sự dịu dàng trong từng lời anh nói. Điều này khiến cho cô cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng cũng thật khó sợ. Nhưng mà, sự đau khổ lúc này của cô không thể diễn tả thành lời, chỉ có thể lắc đầu.

Thấy cô không nói lời nào, Quân Thần Tinh tiếp tục nói: “Nhìn này, tôi không như vậy. Hơn nữa, cho tới tận bây giờ, tôi chưa từng nói giỡn hay nói bậy, tôi thật sự nghiêm túc muốn em trở thành bạn gái của tôi.”

Nhìn cô lắc đầu, dường như muốn mở miệng phản đối, Quân Thần Tinh vội vàng ngăn cô lại. “Không! Đừng vội vàng từ chối tôi. Tôi nói cho em biết, mặc kệ đáp án của em là gì, thì với tôi đều như nhau thôi. Bởi vì, kết quả cho vấn đề này chỉ có một.”

“Kết quả gì?” Tạm thời gạt bỏ sự đau khổ, cô tò mò hỏi anh.

“Chính là em sẽ trở thành bạn gái của tôi!” Anh trả lời một cách đương nhiên.

Giọng điệu ngang ngược lại như đương nhiên của anh khiến Chu Thái Tâm ngỡ ngàng.

Nhìn thấy bộ dạng này của cô, Quân Thần Tinh không kiềm được nụ cười, như vậy vẫn tốt hơn so với việc cô khóc lóc.

Tiếng cười của anh trầm thấp, dễ nghe, khuôn mặt còn tươi cười khiến anh càng thêm ưu tú. Một người đàn ông đẹp trai như vậy, sao lại muốn trở thành bạn trai của cô chứ? Chu Thái Tâm vẫn không tin được, lắc đầu nói: “Thầy, thầy... Đừng...”

Quân Thần Tinh biết trước những điều cô định nói, nhưng anh không muốn nghe, vì anh không muốn lãng phí thêm thời gian vào những việc mà anh đã quyết định xong. Đã vậy, đôi mắt đờ mòng của cô cứ mấp máy không ngừng trước mắt anh, cho nên, anh cảm thấy việc hôn cô còn quan trọng hơn so với tranh luận những vấn đề này. Thế nên, anh vội vàng hôn cô, nuốt hết những lời cô sắp nói.

Một năm nay, sau khi quay trở về nước, anh thường đến nhà Lục Kiên báo danh vào giờ cơm. Hơn nữa, còn là ba bữa chính cộng thêm một bữa khuya.

Khi sống ở Mỹ, anh thường nhưng nhớ không thôi với tay nghề của vợ ông. Về nước rồi, anh lại càng không thể bỏ qua. Nhưng mà ngành quan hệ xã hội của anh lại bận rộn vô cùng, vốn dĩ không có thời gian đến đó.

Việc thiết lập các mối quan hệ trong xã hội với anh là vô cùng quan trọng, vì vậy, anh càng phải đi giao tiếp nhiều hơn. Ngoài ra, còn việc ở học viện, phải nghiên cứu các hạng mục trong công việc, khiến anh cũng không còn thời gian rảnh. Nếu không phải Lục Kiên nhắc nhở anh đã lâu không qua nhà

chơi, vợ ông cũng nhắc đến anh, thì có lẽ anh cũng không biết bản thân mình mong nhớ không khí gia đình ấm áp đến vậy. Anh quyết định sẽ tranh thủ thời gian rảnh rỗi, đến đây để thưởng thức những món ăn ngon.

Mở cửa chiếc Ferrari màu đỏ, trên mặt khuôn mặt xinh đẹp mang theo một cặp kính. Anh vừa nghĩ đến sắp được thưởng thức những món ăn ngon thì không kiềm chế được tươi cười thoải mái, đôi chân càng nhanh chóng rảo bước về phía trước.

Chưa đến 30 phút, xe đã đỗ ở bãi đất trống trước cửa nhà Lục Kiên.

Nhà của Lục Kiên là một căn nhà hai tầng rộng lớn, xinh đẹp. Khoảng đất trống trước nhà đang đậu hai chiếc xe con. Một chiếc là của Lục Kiên, chiếc còn lại là vợ ông sử dụng. Vì họ không thích ồn ào, náo nhiệt nên đã chuyển đến sống ở vùng ngoại ô này.

Sau khi xuống xe, anh nhanh chóng đi vào phòng khách. Lục Kiên đang nhàn nhã ngồi đọc báo. Vốn dĩ, anh định ngồi xuống nói chuyện một lát với Lục Kiên trước, nhưng mùi thơm ngon của đồ ăn đã thu hút toàn bộ sự chú ý của anh.

Anh định bắt chuyện sau với Lục Kiên, đôi chân nhanh chóng hướng đến phòng bếp mà đi nhưng Lục Kiên đã gọi anh lại gấp: “Thần Tinh, cậu ngồi xuống đây với tôi chút!”

Lục Kiên vừa buồn cười vừa tức giận với bộ dạng tham ăn của Quân Thần Tinh, làm như bị đói mấy ngày rồi không bằng!

Quân Thần Tinh vốn không muốn để ý đến, nhưng mà, những lời Lục Kiên nói, anh không thể không nghe. Tâm hồn anh đã bay đến phòng bếp, vì vậy bước chân cũng không muốn dừng lại. “Tôi không muốn ngồi!”

Nhìn bộ dạng của anh, Lục Kiên cảm thấy thật bất đắc dĩ. Thằng nhóc này, tính tình của anh sao ông lại không hiểu rõ chứ? Chỉ cần anh muốn, dù cho phải mặt dày mày dạn, anh cũng nhất định làm đến cùng! Vợ của ông chính là bị bộ dạng này của anh chinh phục.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 3 (1)

Lục Kiên liền lắc đầu, “Thần Tinh, chẳng lẽ một ông hiệu trưởng như tôi lại không bằng đồ ăn sao? Để cậu tùy tiện xem nhẹ, chạy theo đồ ăn ngon.” Ông cố tình trưng ra vẻ mặt không hồn không giận.

Nghe ông nói xong, Quân Thần Tinh liền quay đầu lại. Sau khi nhìn thấy sắc mặt không vui của ông thì đành phải thu lại ánh mắt, không tình nguyện dõng bước, đi đến ghế sofa ngồi xuống. “Hiệu trưởng, ông biết rõ tôi đứng trước đồ ăn ngon là không thể chống cự mà, còn cố ý chinh tôi!” Anh lăm bằm, trong lòng lại đang toan tính đến từng món ăn.

Vừa ngửi được mùi thơm của đồ ăn, Quân Thần Tinh càng cảm nhận được nước bọt của mình đang tuôn trào ra. Trời ơi! Sao anh không thể ngay lập tức được thưởng thức những món ăn đó vậy? Ngửi thấy hương thơm như vậy, anh có thể tưởng tượng được những món ăn đó ngon lành đến cỡ nào.

Lục Kiên cười to. “Thằng nhóc, kiên nhẫn chút, vậy thì mới có bất ngờ chứ!”

Nhìn bộ dạng thần bí của Lục Kiên, anh không chịu nổi liền tò mò hỏi: “Có ý gì vậy?” Anh đến đây mà được ăn ngon là đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi, còn ngạc nhiên gì nữa?

“Vi hôm nay, bụng cậu có số hưởng rồi đó!” Lục Kiên vẫn cười cười bí ẩn, giọng điệu mang chút sâu xa.

“Cái gì...”

Anh đang muốn hỏi tiếp thì âm thanh của vợ hiệu trưởng - Lục Lệ Văn từ phía sau anh truyền đến.

“Thần Tinh, cuối cùng nhóc con cậu cũng đến! Hóa ra, giờ tôi già rồi, sức hấp dẫn còn không bằng mấy món đồ ăn ngon nữa.” Lục Lệ Văn cười trêu anh.

Quân Thần Tinh liền quay đầu lại, nhìn nụ cười ấm áp trên khuôn mặt xinh đẹp của Lục Lệ Văn, đáy mắt còn mang theo yêu thương chiều chuộng dành cho anh. Anh vội đứng dậy, đến bên cạnh bà, cười đến mê người với bà. Sau đó, kéo bà vào lòng ngực, hôn tới tận tận mắt bà.

“Sao mà được? Di ở trong lòng tôi luôn là người đẹp nhất trên thế giới này mà!” Anh đem hết khả năng nịnh nọt ra, miệng như bôi mật ngọt, “Di như vậy sao lại già chứ? Phải là xinh đẹp tao nhã, những người phụ nữ khác sao có thể so với di được? Trong lòng tôi, địa vị của di là không ai sánh được!”

Lục Lệ Văn không kiềm được mỉm cười, tay vỗ nhẹ vào mặt anh. “Cậu đó, cái miệng lúc nào cũng nói toàn lời ngon tiếng ngọt. Bởi vậy, phụ nữ đều bị cậu xoay vòng vòng quanh người mà!”

Đột nhiên, Quân Thần Tinh cảm thấy Lục Lệ Văn trong lòng bị người khác kéo ra. Anh vừa quay đầu lại nhìn thì thấy, Lục Kiên không biết từ lúc nào đã đứng cạnh họ, khuôn mặt khó chịu, không nói lời nào kéo Lục Lệ Văn ôm vào lòng mình.

Quân Thần Tinh nhìn khuôn mặt khó chịu đó của ông, biết ông đang ghen tức. Đáng lẽ ra, anh nghĩ hôm đó cứ như vậy là xong, nhưng mà, không ngờ được Chu Thái Tâm sau khi nghe anh thổ lộ tình cảm liền xin phép nghỉ ốm ở nhà, còn yêu cầu đổi giáo viên giảng dạy. Còn Lục Kiên, thế mà lại đồng ý với cô, còn tìm ngay giáo viên mới cho cô, không hề nói trước một tiếng nào với anh, chọc anh rất tức giận. Càng tức hơn nữa, chính là việc người nhà của Chu Thái Tâm quản lý cô quá chặt, khiến anh không có cách nào gặp được cô. Vì vậy, anh đã nhờ đến Lục Kiên giúp đỡ, hẹn Chu Thái Tâm đến đây, ai ngờ, Lục Kiên lại kêu anh tự nghĩ cách!

Nghĩ đến việc này, Quân Thần Tinh lại càng bức bối trừng mắt nhìn Lục Kiên. Sau đó, nhìn thấy khuôn mặt Lục Kiên vẫn còn khó chịu thì anh đột nhiên nghĩ ra một cách trả thù. Anh cười cười có chút gian ác, khiến cho Lục Kiên đang bốn mắt nhìn nhau với anh cảm thấy có chút bất an trong lòng.

Chỉ thấy nụ cười đáng sợ của Quân Thần Tinh biến mất, thay vào đó là nụ cười như trẻ con. Sau đó, anh cầm lấy tay của Lục Lệ Văn, làm nũng với bà, giọng điệu đáng thương nói với bà: “Di xem! Hiệu trưởng ức hiếp tôi đã đành, còn trừng mắt với tôi nữa!”

Lục Kiên chịu không nổi sự tráo trở của anh, “Thằng nhóc xấu xa, tôi ức hiếp cậu bao giờ?” Có ghê gớm không cơ chứ? Lớn đến từng này, còn giờ trò làm nũng, tưởng mình còn nhỏ lắm chứ?

Quân Thần Tinh lại phản bác, tố cáo tội trạng của Lục Kiên: “Còn không? Tôi lâu lắm rồi không gặp dì, nên mới muốn ôm dì một chút, hưởng thụ chút tình cảm mẹ con ấm áp thôi! Nhưng hiệu trưởng lại bức tức như vậy.” Anh vừa nói, vừa như có ý chọc cho Lục Kiên tức hơn, dựa dựa người vào Lục Lệ Văn.

“Thằng nhóc xấu xa! Cậu yên phận cho tôi, muốn ôm, sao không tự mình tìm người mà ôm?” Lục Kiên một bên ôm chặt lấy Lục Lệ Văn lùi lại, một bên đẩy Quân Thần Tinh ra xa.

Lục Lệ Văn nhìn hai người, chịu không được cười mắng: “Được rồi, đều là vợ chồng già rồi, còn ghen tức với đứa nhỏ làm gì? Không sợ người khác cười chê sao?” Bà đẩy Lục Kiên ra, đem tầm nhìn hướng đến Quân Thần Tinh.

“Đề đi nhìn cậu chút, cậu cứ lo làm việc, gầy đi nhiều lắm đó!” Lục Lệ Văn quan tâm quan sát Thần Tinh, không hề phát hiện ra chiến tranh giữa hai người đàn ông vẫn đang diễn ra. “Nhưng mà không sao, Thái Tâm giúp dì nấu nhiều đồ ăn lắm, lát nữa ăn nhiều chút, biết không?”

Vốn đang đắc ý cười cười với Lục Kiên, đột nhiên nghe tên Chu Thái Tâm, sắc mặt anh liền thay đổi. “Thái Tâm cũng đến đây sao?”

“Đúng vậy!” Lục Lệ Văn cười híp mắt nói: “Nói đến cô bé này, tôi nhìn thấy là thích ngay. Tính cách không chỉ ngoan ngoãn hiền lành, mà đồ ăn con bé nấu cũng rất ngon...”

Bà còn chưa nói hết câu, Lục Kiên đã nhanh chóng kéo bà từ trong lòng Quân Thần Tinh ra, đắc ý nhìn về mặt kinh ngạc vui mừng của anh, vội chỉ chỉ tay với anh, “Đứng, đứng! Tôi nói ngạc nhiên cho cậu chính là Thái Tâm đó. Không phải cậu muốn tôi mời cô bé tới sao? Cô bé đang ở trong bếp đó, nhanh đi tìm đi!”

Nhìn Quân Thần Tinh vội vàng vàng đi đến phòng bếp, Lục Kiên cười đắc ý. Nhìn là biết lòng cậu đã bị Thái Tâm chinh phục mất rồi, xem ra, kế hoạch của ông đã thành công. Hừ! Muốn đoạt vợ với tôi sao, không có cửa đâu!

“Kiên, sao vậy? Thần Tinh không phải là giáo viên của Thái Tâm sao? Vậy sao nó...” Lục Lệ Văn phát hiện, khi Quân Thần Tinh nghe thấy tên Chu Thái Tâm có chút gì đó là lạ. Nhưng mà, bà không biết lạ ở điểm nào.

“Không có gì. Đi thôi, đến phòng ăn chờ cơm thôi!” Lục Kiên vội vàng kéo bà đi đến phòng ăn.

Đương nhiên là ông không thể nói với bà. Bởi vì, ông không muốn thằng nhóc xấu xa kia tranh đoạt vợ với ông nên mới đem cô gái tốt như Thái Tâm bán đứng.

Nhưng mà, ông cũng đã quan sát kỹ càng. Viên trần châu như Thái Tâm, chỉ có những người đàn ông xem trọng nội tâm như Thần Tinh mới có thể giúp cô lau đi những tro bụi bám phía trên, để cô có thể bộc lộ ra sự xinh đẹp sáng chói của bản thân.

Nghĩ đến việc mới gặp mặt lần đầu mà Quân Thần Tinh đã muốn Chu Thái Tâm làm bạn gái của anh, còn rất để ý đến cô, khiến ông không thể không khâm phục sự nhanh nhẹn của anh, lại càng thêm đắc ý vì kế hoạch của ông đã thành công.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 3 (2)

Chu Thái Tâm đang thuần thực xào món ăn cuối cùng. Nghe thấy tiếng bước chân đang đi đến nhưng vẫn không quay đầu lại mà cười nói: “Di à, di với

hiệu trưởng ăn trước đi, con nấu xong món ăn này để bày lên đĩa rồi sẽ ăn sau.” Cô vừa nói chuyện, vừa vịn nhỏ bếp lửa lại.

Cô vẫn nghĩ người đứng phía sau là Lục Lệ Văn. Vì vậy, cho đến khi cô thấy được một đôi tay đang ôm chặt lấy mình thì vô cùng hốt hoảng, thiếu chút nữa là đánh rơi cả đĩa thức ăn đang cầm trên tay.

May mắn thay Quân Thần Tinh nhanh nhẹn đỡ kịp, sau đó, đặt nó sang một bên.

“Nhìn thấy tôi nên phấn khích hả? Đến cả đĩa thức ăn cũng muốn ném vỡ.” Quân Thần Tinh cúi đầu, kề sát gò má của mình với gò má của cô. Anh muốn cảm nhận làn da mềm mại của cô, ngửi hương thơm tự nhiên từ cơ thể cô tỏa ra.

Vừa nghe giọng nói êm tai quen thuộc của Quân Thần Tinh thì cả người của Chu Thái Tâm liền cứng đờ, “Thầy... Sao thầy lại ở đây?”

Quân Thần Tinh nhìn thấy phản ứng của cô, chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười. “Sao tôi lại không thể ở đây? Nhìn lại bộ dạng của em xem, giống như không hề mong tôi xuất hiện ở đây vậy. Đau lòng thật, vậy mà tôi còn nghĩ em rất phấn khích chứ!”

Chu Thái Tâm không thể tin được. Cô không hề nghĩ Quân Thần Tinh sẽ xuất hiện ở đây. Cô chưa từng nhìn thấy anh đến đây. Mấy ngày hôm nay, cô không đến trường là vì muốn bình tĩnh suy xét lại suy nghĩ của bản thân. Bởi vì, cô biết rõ Quân Thần Tinh làm vậy chỉ là muốn trêu chọc cô thôi, tuy rằng trong lòng cũng thật sự mong muốn những gì anh đã nói đều là sự thật.

Nhưng cô biết đó không phải là những lời nói thật, nên cô muốn tránh mặt anh. Chỉ cần không gặp được cô, anh sẽ tha cho cô. Nhưng mà, sao anh lại ở đây? Sao anh lại ôm cô?

“A... Buông em ra!” Đột nhiên cô hét lên sợ hãi. Cô phát hiện tay của Quân Thần Tinh không chút an phận nào mà đặt lên hai khối tròn tròn của cô, còn xoa nắn tới lui.

“Xuy! Nhỏ tiếng thôi. Nếu hiệu trưởng nghe thấy, sẽ nghĩ là tôi đang ức hiếp em đó!” Môi anh đột nhiên mở hé ra, ngậm lấy vành tai nhỏ nhắn đáng yêu của cô, khiến cô run rẩy, nhạy cảm hơn.

“Ừm... Không được...” Giọng của cô nhỏ hơn. Nhưng mà vì đang bị anh trêu đùa khiến toàn thân cô cảm thấy rã rời. Cảm giác như vậy làm cô cảm thấy lo lắng.

Nhìn thân thể nhỏ nhắn yêu kiều của cô vì bị anh nhấm nháp, vuốt ve mà rã rời đến mức dựa cả vào lồng ngực anh, trên mặt anh không giấu nổi sự vui vẻ đắc ý, càng dùng sức mút mạnh vành tai cô hơn, còn đưa đầu lưỡi liếm nhẹ lên đó.

Bàn tay đang xoa nắn trên ngực cô càng thêm dùng sức vuốt ve. Một chân thon dài của anh từ phía sau chen vào giữa hai chân cô. Sau đó, anh gấp cong đầu gối lên, chà sát nhẹ nhàng giữa hai chân cô.

“Ừm...” Tất cả lý trí của Chu Thái Tâm đều bay bổng lên trên. Sự ngây thơ của cô sao có thể chống lại sự trêu chọc của anh được chứ. Chỉ có thể mặc kệ để bản thân mình đắm chìm cùng anh.

Thân thể mềm mại cùng tiếng rên yêu kiều của cô đã kích thích mạnh mẽ tâm trí của anh. Anh nhanh chóng phát hiện bản thân đã nảy sinh phản ứng, vô cùng hài lòng nhìn bộ dạng đắm chìm trong dục vọng của cô, “Thái Tâm, bây giờ, em có biết dáng vẻ của em có bao nhiêu quyến rũ chết người không?” Giọng nói nhuốm đầy dục vọng của anh vang lên bên tai cô.

Những ngày vừa rồi không gặp được cô, anh cảm nhận được anh nhớ nhung cô vô cùng. Nụ cười thản nhiên vô cùng bình thường của cô thể mà lại có thể chiếm cứ hết suy nghĩ của anh. Điều này càng khiến anh mong muốn có được cô hơn.

Lúc này, dù nói gì đi nữa thì anh cũng nhất định không buông tha cho cô!

Nghĩ vậy, anh liền đẩy nhẹ Chu Thái Tâm đang vịn vào ngực ra, xoay người cô lại để cô đối mặt với anh. Nhìn thấy đôi mắt của cô vẫn mơ màng chìm trong dục vọng, anh không cho cô thời gian tỉnh táo lại đã cúi đầu hôn lên đôi môi cô. Anh hôn cô tràn đầy mạnh mẽ, dường như anh muốn trừng phạt cô vì những ngày qua đã dám tránh né anh.

Bỗng nhiên, một tiếng ho nhẹ khiến anh và cô bừng tỉnh.

Chu Thái Tâm giật mình, vội vàng đẩy anh ra. Nhưng Quân Thần Tinh đã sớm liếc thấy được Lục Kiên, cho nên, anh không thèm để ý đến mà vẫn tiếp tục hôn cô. Đến khi cả hai đều không thể thờ nổi nữa, anh mới buông cô ra.

Chu Thái Tâm tức giận liếc anh một cái, trên mặt phủ đầy những áng mây hồng rực. Cô lo lắng nhìn hiệu trưởng, sau đó, xoay người bưng đĩa thức ăn lên, không dám quay đầu lại nhìn.

Lục Kiên nhìn Quân Thần Tinh trêu tức. “May mà tôi bước vào kịp lúc. Nếu không thì phòng bếp cũng bị đốt cháy luôn rồi.”

“Nói ít thôi!” Quân Thần Tinh không kiên nhẫn gầm nhẹ. Tất cả sự chú ý của anh lúc này, đều đặt lên người Chu Thái Tâm đang quay lưng lại với anh. “Hiệu trưởng, ông ra ngoài trước đi.”

“Tôi cũng biết vậy. Nhưng mà, vợ tôi muốn hai người nhanh đi ra ăn cơm một chút. Nếu không, cơm canh cũng lạnh mất.”

“Chúng tôi sẽ ra ngay.” Quân Thần Tinh nghĩ thật là mất hứng. Nếu Lục Kiên không vào đây, anh nhất định sẽ không tha cho cô đâu.

“VẬY ĐƯỢC. TÔI RA NGOÀI TRƯỚC, NHỚ RA NHANH NHA.” Lục Kiên nhìn bộ dạng của Quân Thần Tinh như sắp nuốt luôn Chu Thái Tâm, vội nhắc nhở anh.

“ĐƯỢC RỒI!”

Quân Thần Tinh không kiên nhẫn khua khua tay, muốn Lục Kiên nhanh nhanh đi ra ngoài.

Anh gọi Chu Thái Tâm, nhưng cô không trả lời anh. Anh nhú mày, đi đến sau lưng cô, cảm nhận được hai vai cô đang rung rẩy. Anh cảm thấy có điều gì đó không đúng, liền xoay người cô lại, nhìn thấy nước mắt rơi đầy trên mặt cô, trong lòng liền hoảng hốt.

“Thái Tâm, sao vậy? Vừa rồi tôi hôn làm đau em hả?”

Chu Thái Tâm không đẩy anh ra, chỉ nhỏ giọng nói: “Hiệu trưởng nhìn thấy thầy và em hôn nhau.”

“Nhìn thấy thì nhìn thấy, cũng chẳng phải vấn đề gì lớn mà?” Quân Thần Tinh nói không sao hết, nhưng trong lòng cũng chưa hiểu được tại sao cô lại khóc.

Chu Thái Tâm nhướn đôi mắt vì khóc mà đỏ lên, “Nhưng mà, như vậy sẽ làm cho hiệu trưởng hiểu lầm quan hệ của chúng ta.”

Quân Thần Tinh đau lòng đưa tay lên, dịu dàng lau đi nước mắt của cô. “Tôi còn tưởng tôi hôn làm đau em nữa chứ! Hóa ra lại là chuyện này!” Anh nói như không hề bận tâm đến.

“Sao thầy lại có thể như vậy chứ! Thầy không biết được tính nghiêm trọng của vấn đề này sao?” Cô hoàn toàn không thể tức giận với anh được, cho nên, chỉ vội vàng trừng mắt nhìn anh. “Cứ như thế này thì em phải trở thành bạn gái của thầy thật đấy!”

“Như vậy càng tốt!”

“Nhưng mà, thầy chỉ là nói đùa thôi mà. Em có thể không trách thầy trêu chọc em như vậy, ai bảo em... Bởi vì em không thể tức giận được, ai bảo em lớn lên không xinh đẹp như vậy chứ. Đã vậy thì thôi đi, lại còn ngu ngốc, nhìn một cái liền thấy được bộ dạng dễ dàng bị ức hiếp mà.”

Nhìn dáng vẻ tự trách của cô, khiến cho Quân Thần Tinh khó chịu nhăn nhó cả hàng chân mày lại.

“Em lại nói cái quái gì nữa vậy? Cái gì gọi là bộ dạng dễ bị ức hiếp hả? Lần sau để tôi biết được em tự xem thường bản thân mình như thế nữa, tôi sẽ đánh vào mông em đấy!”

Thấy anh đột nhiên tức giận mà mắng cô, Chu Thái Tâm có chút bị dọa, trừng mắt nhìn anh, không thể tin anh có thể nói những câu đó với cô. “Thầy...”

Nhìn thấy ngón tay mảnh khảnh của cô chỉ tới chỉ lui trước mặt anh như vậy, đột nhiên anh mở miệng, ngậm lấy ngón tay cô, cắn nhẹ một cái.

Chu Thái Tâm sợ hãi rút ngón tay lại, “Thầy... Sao thầy lại cắn em?”

“Ai kêu em đem ngón tay chỉ tới chỉ lui trước mặt tôi làm gì. Hơn nữa, đáng vẻ em thật ngon miệng mà.” Anh đột nhiên cười đến mất hồn với cô, sau đó, còn làm nũng với cô. “Thái Tâm, tôi đói muốn chết rồi, chẳng lẽ em không cho tôi ra ngoài ăn cơm sao? Còn ở đây thảo luận mấy vấn đề nhảm chán này nữa.” Anh bấu môi tỏ vẻ oan ức nói.

Nghe anh nói xong, Chu Thái Tâm chịu không nổi nữa đành trừng mắt nhìn anh. “Rõ ràng là thầy...”

Quân Thần Tinh không để cô tiếp tục nói nữa, nắm lấy bàn tay của cô, sau đó ôm cô đi ra ngoài.

“Tốt rồi, chúng ta đã có cùng chung suy nghĩ rồi. Vì vậy, bây giờ chúng ta phải nhanh chóng đi ra ngoài ăn cơm thôi!” Quân Thần Tinh không để ý đến phản ứng của cô, dẫn cô đi ra ngoài phòng ăn.

Vốn dĩ Chu Thái Tâm không thể mở miệng nói thêm điều gì nữa, bởi vì cô đã bị bộ mặt mới mẻ này của Quân Thần Tinh làm cho rung động rồi. Anh... Sao bỗng dưng anh lại biến thành bộ dạng ngang ngược như vậy chứ? Hơn nữa, một người đàn ông trưởng thành sao còn làm ra dáng vẻ đáng yêu như vậy với cô chứ, còn làm nũng với cô nữa. Sao anh lại có nhiều bộ mặt khác nhau như vậy chứ?

Đáng vẻ này của anh thật cuốn hút, khiến cho Chu Thái Tâm để mặc anh kéo cô đi đến phòng ăn.

Càng khiến cô ngạc nhiên hơn nữa là anh còn giành đồ ăn với hiệu trưởng, đáng vẻ thì như quý đối đầu thôi vậy. Cô không thể tin nổi, tất cả món ăn trên bàn đều bị anh quét sạch sẽ.

Bỗng nhiên, một bàn tay mạnh mẽ đưa ra, giữ chặt lấy cổ tay cô, gián đoạn suy nghĩ trong cô. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Quân Thần Tinh đang nói lời chào tạm biệt với vợ chồng thầy hiệu trưởng.

“Tôi có chuyện muốn nói với em, đi thôi!”

Vốn dĩ cô không có cơ hội mở miệng nói bất kỳ lời nào, cũng chẳng kịp chào tạm biệt vợ chồng hiệu trưởng thì đã bị anh vội vàng kéo ra cửa rồi.

Mãi cho đến khi Chu Thái Tâm khôi phục lại được tinh thần, cô phát hiện mình đã bị Quân Thần Tinh lôi vào trong xe của anh.

“Thầy... Thầy muốn đưa em đi đâu vậy?”

“Nhà tôi.”

Cái gì? Cô trừng mắt đầy hoảng sợ nhìn anh. “Không được! Em... Người nhà của em, họ...”

“Hiệu trưởng sẽ gọi điện thoại cho họ để thông báo việc tối nay em về lúc nào.”

“Sao thầy lại muốn đưa em đến nhà thầy?”

“Vì, em là bạn gái tôi mà! Chẳng lẽ em không muốn nhìn thấy nhà của bạn trai em sao?”

“Thầy... Thầy đừng nói đùa nữa, được không?” Chu Thái Tâm cắn lấy môi dưới, nghiêm túc ngẩng đầu lên nhìn anh. “Em sẽ cho là thật, thầy có biết không?”

“Tốt! Tôi muốn em tin điều đó là thật, nhưng chính em không muốn tin nó là sự thật.”

Nhìn dáng vẻ và giọng điệu thản nhiên của anh, Chu Thái Tâm cảm thấy rất đau lòng. “Em sẽ tưởng thật đấy, em thật sự sẽ cho đó là sự thật!” Cô lại buồn bã thất vọng nói, “Ngoại hình của em không thể nào lọt vào mắt thầy được... Thầy lại... Lại còn muốn em tin đó sự thật sao...”

“Dáng vẻ của em không lọt vào mắt của tôi.” Nhìn thấy cô vì những lời nói của anh mà đau khổ cúi đầu, Quân Thần Tinh chống cằm nhìn cô, lại để cô nhìn thật rõ anh. “Nhưng mà, lại chiếm lấy trái tim tôi. Thái Tâm, tôi rất nghiêm túc, hãy tin tưởng tôi.” Nhìn cô khẽ há miệng kinh ngạc, anh không kiềm được liền nở nụ cười.

Đôi môi cô vẫn quyến rũ như vậy, khiến anh muốn cắn lấy. Nhưng mà, anh phải đem mọi chuyện nói rõ ràng trước đã. “Hơn nữa, tôi cũng không có bạn gái, những người phụ nữ khác đều là bạn giường mà thôi! Tôi chưa bao giờ nói sẽ để họ làm bạn gái của tôi cả. Em là người đầu tiên, cũng sẽ là người cuối cùng.”

Cô biết, cô cũng từng đọc được trong tạp chí. Từ lúc biết anh sẽ trở thành gia sư của mình, cô đã điên cuồng thu thập những bài báo viết về anh, vì vậy, cô biết anh nói thật. Nhưng cô vẫn chưa thể nào tin nổi. “Em... Đừng...”

Anh biết cô vẫn chưa tin. Anh là người không thích phải giải thích với người khác về việc mình làm, cũng không thích thuyết phục người khác. Đây là lần đầu tiên anh làm như vậy, bởi vì, cô là người phụ nữ của anh nên anh vẫn còn có thể kiên nhẫn được. Nhưng mà, nhìn vẻ mặt của cô bây giờ, anh nhận ra hành động so với lời nói có tính thuyết phục cao hơn.

Mỗi lần nhìn thấy đôi môi cô hé mở, anh liền có cảm giác kích động muốn hôn cô mãnh liệt. Nhưng một khi hôn cô rồi, mùi vị ngọt ngào của cô khiến anh không thể nào dứt ra nổi. Anh dùng nhiều sức hơn nữa để ôm cô vào ngực, để mặt anh được kề sát mặt cô.

Trong vô thức, đôi tay cô ôm chặt lấy gáy của anh, hoàn toàn đắm chìm vào nụ hôn mãnh liệt đó.

Nhìn phản ứng của cô như vậy, anh cười đầy ẩn ý, đem lưỡi càn quét khắp miệng của cô, không ngừng nhắm nháp sự ngọt ngào trong đó. Đôi tay mạnh mẽ vuốt ve khắp thân thể mềm mại của cô, mong muốn khơi dậy mọi giác quan trong cô đáp lại cảm xúc của anh.

Nụ hôn anh trượt dần xuống, đến cái cổ trắng ngần của cô, anh tàn ác cắn mạnh, khiến cho làn da trắng mềm của cô hiện lên dấu vết của sự kích thích mãnh liệt.

“A...” Chưa từng cảm nhận được loại tình cảm mãnh liệt dường này, cô không tự giác rên rỉ thành tiếng.

Những nụ hôn nóng bỏng của anh không ngừng rơi xuống thân thể cô, đến khi cô chìm đắm hoàn toàn vào dục vọng. Lần đầu trải qua mùi vị của dục vọng khiến cô chỉ có thể dựa vào những cảm giác mà anh đem đến để đáp lại. Cô ngửa đầu về phía sau, bộ ngực cũng vì vậy mà hướng về phía anh.

“Em thật ngọt ngào... Thật mềm mại...” Anh khen ngợi cô.

Làn da của cô khi vuốt ve thật mềm mịn. Nhất là đáng người cô, yếu điệu hấp dẫn, khiến cho anh đắm đuối không thể rời tay!

Dục vọng của anh như mưa rền gió dữ cuốn đến, mùi hương trên cơ thể cô khiến anh mê say. Anh hôn mãi miết từng chút một lên mặt cô. Bàn tay anh không ngừng vuốt ve cổ áo cô, sau đó, cởi bỏ từng chiếc nút áo đang cản trở tầm nhìn của anh, cho đến khi làn da mềm mại trắng ngần của cô hoàn toàn phô bày trước mắt anh.

Anh gầm nhẹ, nhanh chóng cởi áo của cô, đắm đuối hôn lên cơ thể mê hoặc mà anh ao ước bấy lâu. Anh nhẹ nhàng đưa cánh tay đến sau lưng cô, cởi bỏ chương ngại cuối cùng trên người cô một cách thành thạo.

Chu Thái Tâm đang say đắm trong từng suy nghĩ bỗng nhiên bừng tỉnh vì sự lạnh lẽo từ bộ ngực trần, vội vàng ngăn anh lại. “Không... Sẽ bị thấy...”

“Không sao. Tôi đã khóa tất cả cửa lại rồi, không ai nhìn thấy bên trong này đâu.” Anh vỗ về cô, trong mắt lại rực lên hai ngọn lửa nóng. Bộ ngực xinh đẹp của cô đang phô bày trước mắt anh, hai nụ hoa mềm mại dựng lên ngất ngưỡng, như đang mời gọi anh đến chiếm đoạt.

Vốn dĩ cô định lên tiếng phản đối anh, nhưng khi nhìn vào đáy mắt nóng rực của anh, cô bị hấp dẫn đến mức quên cả bản thân đang nhìn vào anh, quên đi cả lý trí cũng như những lời phản đối.

Anh hé miệng ngậm lấy một nụ hoa đang rung rẩy, một tay lại nhẹ nhàng vuốt ve trêu chọc bên kia, khiến cho cô không kiềm chế được, cơ thể vận vẹo, chủ động rướn người lên mời gọi anh.

Nhìn thấy khuôn mặt cô đã đỏ ửng lên vì dục vọng, càng thêm quyến rũ lòng người, khiến anh tham lam muốn chiếm đoạt cô nhiều hơn nữa. Anh hơi đứng dậy, nhanh tay cởi hết quần áo còn sót lại trên người cô.

Lúc này, tất cả lý trí đều bay bổng đến chín tầng mây, trong lòng anh chỉ muốn giữ lấy cô. Không thể kiềm chế, anh cảm thán: “Thái Tâm bé nhỏ, em thật đẹp... Đẹp lắm, em biết không?” Một người bình thường như cô, lại có một thân thể khiến người khác say mê như vậy. Anh đúng là tìm được vật báu trong kho tàng mà.

Cô cảm thấy cơ thể trở nên khô nóng đến không chịu nổi, bàn tay kia vuốt ve trên cơ thể cô như có điện, làm cho cô càng muốn gần anh hơn, mong được xoa dịu cảm giác đó.

Anh biết dục vọng trong cô đã bị anh đốt lên, vì vậy càng thêm ra sức chiều chuộng cô. Tay anh chậm rãi vuốt ve theo từng đường cong trên cơ thể cô, đi qua thắt lưng mảnh khảnh, đôi chân thon dài quyến rũ. Sau đó, anh nhẹ nhàng tách hai đùi cô ra, thăm dò vào nơi bí ẩn mềm mại bên trong, đặt tay lên vùng cấm địa đầy mê hoặc của cô, đồng thời, dùng ngón tay trêu chọc nhụy hoa bí ẩn kia.

Chưa từng trải qua sự thân mật như vậy khiến cô lo lắng khép chặt hai chân lại, từ chối việc thăm dò của anh.

“Đừng sợ, tôi sẽ không làm em bị thương, tôi chỉ muốn em cảm nhận được sự vui sướng bất tận thôi!”

Đôi môi thì thâm vào tai cô, muốn dùng lời nói để khiến cô yên lòng. Anh thổi nhẹ qua gò má cô, ngón tay anh vẫn vuốt ve không ngớt nơi riêng tư bí ẩn của cô, làm cho cô rên rỉ yêu kiều.

Anh lại hôn lên môi cô, đầu lưỡi linh hoạt đẩy nhẹ hàm răng cô ra, tìm kiếm chiếc lưỡi thơm tho của cô như đói khát, dây dưa không dứt, hút hết sự ngọt ngào trong miệng cô. Đến khi anh cảm nhận được nơi riêng tư của cô nóng dần lên, anh mới yên tâm dùng ngón giữa thăm dò sâu vào bên trong.

“A...” Cảm nhận được sự xâm nhập của ngón tay anh, cô không nhịn được đau đớn kêu lên, hai chân kẹp chặt lại, những bắp cơ nhỏ nơi riêng tư theo đó mà căng lên.

Nhận ra bên trong cô đang nhanh chóng co rút lại, anh không kiềm chế được rên thành tiếng. Bởi vì bị người lạ chạm sâu vào khiến cả người cô trở nên căng cứng, làm cho động tác của ngón tay anh cũng ngừng lại.

“Ngoan, thoải mái.” Anh không ngừng hôn từng chút từng chút một lên khuôn mặt cô, cũng không ngừng nói những lời nỉ non. Anh muốn cô thả lỏng thân thể, như vậy, anh mới có thể yêu thương cô thật tốt.

Đôi môi anh lại quán quít với môi cô. Mà cô, cũng không thể kiềm chế được bản thân mình mà đáp lại nụ hôn của anh, cùng anh môi lưỡi dây dưa mãnh liệt.

Anh cúi đầu ngậm lấy nụ hoa ướt át xinh tươi của cô, dùng răng nhai nhẹ, mồ hôi lấm tấm trên vầng trán rộng thuận dịp rơi xuống làn da trắng ngần mịn màng của cô.

Nhận thấy thân thể cô đang dần thả lỏng, anh mới chậm rãi di chuyển ngón tay của mình trong thân thể cô, khiến cô không thể kiềm chế được mà thở gấp, rên rỉ.

Nghe được tiếng rên yêu kiều của cô, anh cảm nhận được vật đàn ông trong anh đang không ngừng dâng trào, sung mãn, suy nghĩ liên tục kêu gào muốn được giải tỏa. Nhưng anh biết bây giờ chưa phải là lúc thích hợp, anh không thể chiếm đoạt cô lúc này, chỉ đành đè nén ham muốn tiến sâu vào cơ thể cô, dùng ngón tay đưa cô đến chón thiên đường vui sướng.

Tiếng rên yêu kiều của cô càng lúc càng cao, tốc độ di chuyển của ngón tay anh cũng càng lúc càng nhanh, sâu trong cô nhanh chóng co rút mãnh liệt. Anh biết, anh đã đưa cô đến cao trào...

Anh hít sâu một hơi, rút ngón tay dính đầy chất lỏng ngọt ngào ra, vừa ngao mạn vừa bí hiểm đem ngón tay bỏ vào miệng mà liếm mát.

“Ừm, thật ngọt...”

Ném chất lỏng ngọt ngào trong trắng của cô, ngọn lửa dục vọng trong mắt anh càng lúc càng u tối. Anh cảm thấy không hài lòng, trượt người xuống, tách hai chân của cô ra. Anh nhìn thấy giữa hai chân là nhụy hoa mềm mại vì dục vọng mà trở nên ướt át, sung to...

Chất lỏng kia còn dính trên nhụy hoa, vì ánh nhìn chăm chú của anh mà trở nên mặn mòi, lại tiếp tục ướt át hơn. Ánh mắt anh càng tham lam hơn, cúi đầu xuống hút lấy chất lỏng đang tràn ra từ nhụy hoa kia...

“Ừm...” Chu Thái Tâm không ngờ anh sẽ thực hiện hành động xấu hổ này, khiến cho cô không kịp phản ứng.

Tay cô đặt trên đầu anh, vốn định đẩy anh ra, nhưng không ngờ được, anh lại mút lấy nơi nhạy cảm kia của cô, lại còn đưa lưỡi đâm nhẹ vào nhụy tâm, khiến cho toàn thân cô run rẩy, đạt đến sự vui sướng không cách nào chịu nổi, tay cô càng nắm chặt lấy mái tóc đen của anh hơn...

Cảm nhận được cô lại đạt cao trào lần nữa, anh liền nâng người dậy, ôm chặt lấy thân thể mềm mại ướt đẫm mồ hôi của cô. Vật đàn ông của anh càng thêm sưng to, khó chịu. Không thể kiềm chế hơn nữa, anh đem vật đàn ông của mình, cách lớp vải quần mà ma sát với nhụy hoa ướt át kia, giảm bớt ham muốn dục vọng của bản thân.

Tuy rằng không thể chân chính chiếm đoạt cô, nhưng anh vẫn cảm thấy thật vui sướng. Anh lại tiếp tục vuốt ve nơi riêng tư kia qua lớp quần áo, nhìn thấy đôi mắt say mê cùng đôi môi đỏ ửng của cô, anh lại khó kìm lòng hôn lên mặt cô, cũng tiếp tục đụng chạm nơi mềm mại kia, cho đến khi cao trào.

Một lúc lâu sau, anh lưu luyến không nỡ buông tay khỏi thân thể quyến rũ của cô. Nhưng anh biết, nếu còn tiếp tục nữa, anh sẽ không nhịn nổi mà chiếm lấy cô. Anh không quên, chỗ này vẫn là khoảng sân trước nhà của Lục Kiên.

Vì vậy, anh dùng lý trí dầy kiên định của mình giúp cô lau đi chất lỏng cao trào, còn tỉ mỉ chỉnh trang lại quần áo của cô. Anh để cô ngồi xuống ghế, sau đó lập tức khởi động xe chạy đi.

Đến khi Chu Thái Tâm lấy lại tinh thần thì Quân Thần Tinh đã lái xe chạy vào nội thành. Cô cắn môi dưới, len lén liếc nhìn khuôn mặt cau có của anh, hốc mắt lại âm ứ. Cô biết vì sao anh lại đột ngột đẩy cô ra, nhất định là đã hối hận khi đụng phải cô gái bình thường, ngốc nghếch lại nhảm chán như cô rồi!

Cô không hề biết Quân Thần Tinh đã phải tự chủ bao nhiêu lần mới có thể đẩy được cơ thể mê hoặc của cô ra. Mùi vị tuyệt vời của cô thật khiến người khác khó mà tưởng tượng được, khiến cho anh chỉ có thể nhẫn nhịn cảm xúc muốn có cô ngay lúc đó.

Dù cho anh ham muốn cô đến đâu đi nữa, cũng không thể để lần đầu tiên của cô xảy ra một cách qua loa đại khái trên xe như vậy được.

Anh lái xe vào bãi đỗ ngầm của căn hộ đang thuê, gấp gáp xuống xe để kéo cô vào nhà thì lại phát hiện cô không muốn xuống.

“Em... Em không có tiền về nhà, anh đưa em về đi!”

Quân Thần Tinh nghe cô nói xong, lông mày nhũn chặt lại. Cô nói giỡn gì vậy? Hai người họ vừa cùng nhau trải qua tiếp xúc thân mật như vậy, mà cô còn muốn về nhà? Định phát bực với cô thì anh nhìn thấy đôi mắt tủi thân kia, nước mắt lại rưng rưng khiến tức giận của anh đều bay sạch.

Không chịu nổi đành chờ đợi một hồi, anh buồn bã ôm cô ra khỏi xe. Cô làm anh không thể nào tức giận được mà. Không phải sự thân mật vừa rồi đã dọa cô sợ chứ?

Nhưng, vừa rồi cô cũng rất hưởng thụ kia mà!

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 4 (1)

Quân Thần Tinh cúi đầu nhìn nét mặt Chu Thái Tâm lần nữa, dường như cô rất tủi thân, không chừng cô thật sự đã bị anh làm cho sợ hãi. Dù sao đi nữa, đây cũng là lần đầu tiên mà cô trải qua tình huống như vậy.

Hơn nữa, tâm tư phụ nữ lúc nào cũng khó đoán, trong đầu của họ luôn đầy những suy nghĩ rối ren. Nhất là Thái Tâm, đầu óc cô lại càng khác hẳn so với người bình thường nên trước hết anh phải tìm cách giữ cô lại đã.

Bỗng nhiên, anh nảy ra một ý nghĩ, trong mắt cũng lóe lên một tia kỳ lạ. Anh mở miệng nói: “Vừa nãy ở nhà hiệu trưởng, không phải em đã nói nếu tôi muốn ăn thì em sẽ nấu cho tôi ăn sao?”

“Đúng rồi!” Chu Thái Tâm trả lời. Cô nhìn thấy Quân Thần Tinh tranh giành đồ ăn với hiệu trưởng nên đã hỏi han quan tâm rằng có phải không có người nào nấu đồ ăn cho anh ăn không. Anh liền trả lời là ăn uống rất tùy tiện, bởi vì công việc bận rộn cộng với việc tìm rất lâu cũng không tìm được đầu bếp của nhà hàng nào làm được món ăn hợp với khẩu vị của anh cả. Lần này anh có thể đến nhà hiệu trưởng ăn cơm cũng đã là rất tranh thủ chút thời gian rảnh rỗi ít ỏi của bản thân rồi. Khi anh ăn được đồ ăn do cô nấu thì cảm nhận được chúng rất hợp với khẩu vị của anh, đều ngon như những món ăn mà vợ hiệu trưởng nấu. Anh khen cô không ngót, cho nên, cô mới có thể nói muốn nấu cho anh ăn nữa.

Thấy cô gật đầu, anh nói tiếp: “Bữa trưa tôi đã ăn no, nhưng mà... bữa tối của tôi đâu?” Nhìn cô kinh ngạc, anh liền bày ra bộ mặt đáng thương, “Thái Tâm, em không muốn thấy tôi bị đói bụng đâu, đúng không?”

Anh áp dụng chính sách thương binh, chính xác là do biết rõ lòng dạ cô hiền lành tốt bụng, dễ mềm lòng. Hơn nữa, dục vọng ban nãy trong người lại

muốn bốc cháy lần nữa! Anh không nghĩ dục vọng của anh đối với cô lại mãnh liệt như vậy, mãnh liệt đến mức muốn cô ngay lúc này.

Chỉ cần giữ chặt cô trước, cô sẽ từ từ biết được anh rất nghiêm túc với cô. Anh không muốn chỉ giữ lấy thân thể cô mà càng muốn giữ lấy trái tim cô! Để đạt được mục đích, anh nhất định sẽ không từ thủ đoạn.

Nghe anh nói vậy, tâm tình vốn buồn bã của Chu Thái Tâm liền bị cảm xúc không dám tin thay thế. Đây... Điều này sao có thể chứ? Một Quân Thần Tinh luôn bức tức gào thét sao có thể bày ra bộ dạng đáng thương như vậy được? Cô đưa tay ra theo bản năng, véo lên khuôn mặt xinh đẹp của anh.

“A” Quân Thần Tinh nhện không được liền kêu đau, đẩy nhẹ cô ra, lại lùi về sau vài bước. “Sao đột nhiên lại véo mặt tôi? Cho dù ghen tị với nhan sắc của tôi thì cũng không cần ra tay tới mức này chứ? Đau chết được!”

Anh giả vờ kêu to, sau đó lại nắm tay cô áp lên khuôn mặt anh. “Tôi mặc kệ! Em véo tôi đau, em phải để tôi véo lại!”

Anh thay đổi 180 độ khiến cho Chu Thái Tâm cảm thấy ngỡ ngàng, chỉ có thể theo bản năng mặc kệ tay anh nắm lấy cô xoa lên khắp mặt anh.

Thấy cô sững sờ, đáy lòng Quân Thần Tinh âm thầm cười. Anh biết cô đã bị bộ dạng ăn vạ này của anh dọa cho kinh sợ. Đây là dáng vẻ mà anh không muốn người ngoài biết được, chỉ có anh em trong nhà và vợ chồng hiệu trưởng tình cảm thân thiết biết điều này. Và cho đến bây giờ, anh cũng chỉ dùng chiêu này với một người duy nhất là vợ hiệu trưởng mà thôi!

Đùa sao! Chiêu này chỉ áp dụng với người mà anh cho là hữu ích cũng như phải đủ sức ảnh hưởng với anh nữa.

“Em... Rất xin lỗi, em nghĩ... Nghĩ anh không phải là thầy giáo, cho nên, em muốn véo thử mặt anh thôi.” Chu Thái Tâm áy náy nói.

Nghe cô nói, Quân Thần Tinh không ngừng liếc mắt. Biết trước phản ứng của cô không giống người bình thường mà. Quên đi, vì mục đích của bản thân, chỉ có thể... Nhịn. Khả Khả! Chờ chút nữa sẽ tính toán hết một lần với cô vậy.

Nhưng mà, cho dù muốn tính toán, trước tiên phải làm cho cô vào nhà đã rồi nói sau.

Cười cười gian xảo xong, anh lại giả bộ đáng thương nói: “Thái Tâm, được không? Em sẽ không nhẫn tâm như vậy chứ, mặc kệ sống chết của tôi sao?”

“Không đâu!” Chu Thái Tâm lắc mạnh đầu. Tuy anh nói rằng muốn cô trở thành bạn gái của anh, nhưng cô tin là anh chỉ nói đùa thôi. Nhưng mà, nếu có thể khiến cho anh chú ý dù chỉ một chút, cô cũng cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

Làm người không nên quá tham lam, hơn nữa bây giờ cô còn nhận được nhiều hơn những gì mà ban đầu cô suy nghĩ nữa. “Nếu thầy muốn em làm đồ ăn cho, em nhất định không từ chối đâu.”

“Vậy tốt quá. “ Anh nở nụ cười như ý, sau đó, kéo cô vào nhà anh ở tầng cao nhất.

Mới vừa bước qua cửa, Chu Thái Tâm còn chưa kịp nhìn thấy gì đã bị Quân Thần Tinh đè vào cánh cửa, đôi môi nóng như lửa đốt đè nghiêng lên môi cô, khiến cho cô đến việc thở dốc cũng không làm được.

Nếu vừa rồi không phải địa điểm không thích hợp thì anh đã sớm muốn cô rồi! Hơn nữa, lời anh nói cũng không phải lời nói dối, anh muốn ăn món ăn cô nấu, chẳng qua, lúc này còn quá sớm để ăn tối, đương nhiên phải làm chút chuyện trước đã.

Và lại, anh muốn cô như vậy, muốn đến mức một phút cũng không thể chờ nổi nữa. Lúc này đây, anh sẽ khiến cô chìm đắm trong cảm giác này.

Toàn bộ lý trí của Chu Thái Tâm đều bị nụ hôn nồng nhiệt của anh bao phủ. Cảm giác này quá lạ lẫm, khác thường, so với nụ hôn nồng nhiệt trên xe lúc này không giống nhau, dường như gấp gấp hơn, còn có thêm sự khát vọng đối với anh từ tận đáy lòng cô dâng lên...

Cô cảm thấy như say mê trong nụ hôn của anh... Đột nhiên, suy nghĩ của cô bị ngắt ngang khi cảm nhận được sự thay đổi ở phần bụng dưới của anh, khiến cô phải trợn to hai mắt.

Anh cười nhẹ một tiếng, bàn tay trượt dần đến hông cô, dùng sức ôm chặt cô để phía dưới của cô kề sát vào vật đàn ông sưng to của anh, giúp cô cảm nhận được dục vọng của anh vì cô mà bị khơi dậy.

“Anh... Anh thật sự muốn em sao?” Tuy cô chưa từng có kinh nghiệm trải qua chuyện này nhưng cô vẫn biết được vật gì đang dán sát vào thân thể mình. Cô không nghĩ bản thân có thể khơi dậy dục vọng của anh, khiến anh ham muốn cô như vậy.

Thấy cô trợn mắt ngạc nhiên, cảm nhận sự khó tin từ trong lời nói của cô, vậy anh chỉ có thể chứng minh bằng hành động với cô thôi!

Nói nhiều tốn sức mà dục vọng bản thân cũng không thể đè nén thêm nữa, anh liền hôn lên khắp mặt cô, sau đó, đôi môi hôn dần đến tai cô, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai, mút lấy nó.

“A...” Cô nhẹ la, cảm giác vui sướng lan khắp toàn thân, đồng thời cô cũng cảm nhận được đầu lưỡi của anh đang di chuyển nơi lỗ tai cô. “Anh... Anh còn chưa... Ừm... Trả lời...” Tuy rằng đang bị anh khiêu khích đến mức không nói nên lời nhưng cô vẫn muốn biết được đáp án.

Cô không tin được, người thường xuyên bị trêu chọc vì ngoại hình bình thường như cô lại có thể khiến người đàn ông ưu tú như Quân Thần Tinh nảy sinh dục vọng. Nếu như không phải cô đang nằm trong vòng tay anh, cô còn nghĩ là bản thân mình đang nằm mơ nữa.

Một bên anh vừa liếm vành tai cô, một bên lại vừa thì thầm: “Nếu tôi đã nói nhiều đến vậy mà em vẫn không tin tưởng tôi, vậy... Tôi sẽ dùng hành động để chứng minh!”

Anh vừa nói xong, lập tức dúi mũi vào đầu lưỡi lướt nhẹ qua hai gò má cô, sau đó, dừng lại ở cái miệng nhỏ nhắn đang hé mở. Trước hết, anh nhẹ nhàng liếm theo viền môi cô, hút lấy mùi vị ngọt ngào của cô, sau đó lại ngậm lấy cánh môi của cô. Lưỡi anh vẽ theo hình dáng đôi môi cô, răng thì cắn nhẹ lên môi. Nhân lúc cô còn chưa kịp thở dốc, anh lại đẩy đầu lưỡi vào trong miệng cô, hai chiếc lưỡi chạm nhau khiến cả anh và cô đều thở dốc cùng lúc vì kinh ngạc. Hai chiếc lưỡi lập tức cuốn lấy nhau không rời..

Anh nâng người cô lên, để mặt cả hai dán vào nhau. Cô theo bản năng cũng vội vã ôm cổ anh thật chặt, hai chân cũng đồng thời cuốn lấy thắt lưng của anh.

Cô học theo những động tác của anh, vụng về dùng lưỡi cuốn lấy chiếc lưỡi ẩm ướt của anh. Thậm chí, cô còn lấy hết can đảm đẩy cái lưỡi hồng hồng của mình vào sâu trong miệng anh.

Cảm nhận được anh thật sự muốn cô khiến cho Chu Thái Tâm vui mừng như điên, càng dũng cảm thực hiện những hành động lớn gan hơn, vì bản thân cô cũng thật sự rất khao khát anh.

Một tay Quân Thần Tinh nâng mông cô lên, một tay lại vuốt ve dọc theo sống lưng cô. Sự nhiệt tình nhưng vụng về của cô khiến anh khó lòng kiềm nén được dục vọng nguyên thủy của bản thân.

Anh không ngừng siết chặt vòng tay, khát khao muốn được cùng cô hòa làm một. Tay anh càng nâng mông cô cao hơn để chỗ riêng tư của cô càng sát vào nơi sung to kia của anh hơn nữa, đồng thời anh cũng ma sát không ngừng.

“Ừm...”

“A...”

Loại kích thích sung sướng này khiến anh khó lòng kìm chế tiếng rên rỉ, cũng khiến cô ngâm nga thành tiếng.

Vì thế, anh lại lần nữa hôn lên môi cô, vừa tham lam sự ẩm áp trên đó, vừa không ngừng đòi hỏi, không ngừng hút hết hương vị ngọt ngào trong miệng cô một cách mãnh liệt, lại càng không ngừng điên cuồng cọ xát hai thân thể vào nhau...

Nụ hôn của anh dời đến ngực cô, hôn một cách cuồng nhiệt, để lại những dấu vết màu hồng đậm nhạt khác nhau ở nơi mềm mại đó.

“A...” Chu Thái Tâm không thể chịu nổi sự đòi hỏi điên cuồng của anh, rên rỉ đến lạc cả giọng.

Cô chỉ có thể dựa hết vào bản năng mà đón nhận sự xâm chiếm của anh. Đầu cô ngửa về phía sau, bộ ngực căng lên như đáp lại sự tấn công từ anh.

Hương vị trong trắng từ cô khiến mọi giác quan của anh đều bị hấp dẫn theo. Anh nheo mắt lại, say đắm nhìn cơ thể xinh đẹp của cô chìm sâu vào biển tình cuộn cuộn.

“Em thật ngọt ngào... Đẹp quá...” Anh lầm bầm than nhẹ. Cô không hề hay biết, vẻ đẹp của cô càng lúc càng bộc lộ ra dưới sự kích thích tình cảm mãnh liệt từ anh.

Một tay anh nâng nhẹ cổ cô, một tay thì ôm lấy một bên mông tròn trịa xinh đẹp, bước đi thật nhanh, hướng đến phía phòng ngủ. Anh đi đến cạnh chiếc giường rộng lớn, sang trọng, cong người chuẩn bị đặt cô lên đó.

Tình cảm mãnh liệt ập đến như sương mù trong nháy mắt, cô càng ôm anh chặt hơn, không nghĩ đến việc anh bỗng dưng thả cô xuống khiến cho cả hai cùng nhau ngã lên giường.

Sợ đè cô đau, Quân Thần Tinh dịch nhẹ thân hình nặng nề của mình, sau đó, hôn như mưa xuống khuôn mặt cô, xuống ngực cô. Đồng thời, anh cũng cởi hết quần áo trên người, để trần nửa người phía trên, bày ra cơ thể trắng trẻo nhưng cường tráng, cả người tràn đầy sức sống và sự nam tính mạnh mẽ.

Anh vội vàng cởi sạch quần áo trên người cô, đem mặt vùi thật sâu vào ngực cô, hai bàn tay nắm lấy hai khối tròn trước ngực, gầy nhẹ, hơi nâng lên, sau đó, liếm nhẹ lên đỉnh.

“Ừm...” Cô rên rỉ theo bản năng, cảm nhận được khoái cảm lan tràn khắp cơ thể.

Mỗi anh chuyển động qua lại trên hai bầu ngực cô, sau đó, mở miệng ngậm lấy một bên ngực. Ngực cô căng tròn xinh đẹp, khiến cho hai mắt anh nhìn muốn bốc lửa đến nơi. Anh không ngừng liếm lấy một bên ngực của cô dùng tay xoa nắn bên còn lại.

Cô cũng không ngừng thở dốc, chủ động cong lưng lên, đáp lại sự tấn công bừa bãi trên ngực của anh, đôi tay nhỏ nhắn vuốt ve khắp tấm lưng trần của anh.

Anh nhìn đôi gò má ửng hồng của cô, tình cảm càng dâng trào mãnh liệt nói: “Đẹp quá... Thái Tâm... Em có biết đáng về của em lúc này có bao nhiêu xinh đẹp quyến rũ hay không?”

Thấy cô lắc đầu, dường như muốn phản bác lời nói của anh, anh vội vàng ngăn lại.

“Ừm! Đừng nói gì hết, cứ tin tôi, em rất đẹp... Để tôi yêu em thật nhiều nào!” Cả bàn tay và đôi môi anh đều muốn chứng minh cho cô biết tình cảm anh dành cho cô to lớn chừng nào, vì thế, càng thêm tham lam chuyển động trên người cô khiến cho ngọn lửa nóng bỏng càng thêm mãnh liệt.

“Ồ...” Tiếng khóc từ miệng cô bật ra, thân thể cũng không ngừng run rẩy, giãy dụa.

Tuy biết rằng anh nói dối, nhưng cô vẫn vui sướng khi nghe được lời ca ngợi nghĩ một đằng nói một nẻo của anh. Dù đó có là lời nói dối, cô cũng cam tâm bị lừa!

Hai bàn tay Quân Thần Tinh như mang theo lửa nóng lướt trên từng đường cong của cơ thể cô, còn thuận tay cởi bỏ lớp quần áo bên dưới của cô, chỉ chừa lại mỗi quần lót, khiến cho cô trần trụi dưới ánh nhìn như thiêu đốt của anh.

Anh vội vã cởi quần dài, một chân thon dài chen vào giữa hai chân cô, cong lên, gập đầu gối lại, dùng cách xoay tròn nhẹ nhàng chạm đến vùng cấm địa trong trắng của cô.

Cô cảm thấy đầu óc càng lúc càng trở nên trống rỗng, không thể ngừng rên rỉ, đông đưa qua lại, rồi giữ chặt lấy anh.

Rên rỉ của cô như chất xúc tác cho sóng tình mãnh liệt giữa hai người, khiến dục vọng mãnh liệt trong anh dâng lên không ngừng. Anh gầm nhẹ, sau đó, càng thêm điên cuồng vuốt ve thân thể xinh đẹp của cô.

Cô cảm nhận nhiệt độ trong cơ thể càng lúc càng nóng hơn, cũng cảm nhận được rất rõ vật đàn ông nóng rực của anh vẫn đang dán sát vào nơi mềm mại bí ẩn của cô. Cô càng cảm thấy nóng hơn, nguồn nhiệt như lan tràn từ nơi bí ẩn đi đến khắp các góc ngách trong cơ thể...

Anh nâng lưng cô lên cao, để cô càng dán chặt vào anh, hai cơ thể không còn chút khoảng cách nào. Vật đàn ông của anh đang đặt giữa hai chân cô, lúc này đây, nó đang cương cứng vô cùng, càng lúc càng cứng rắn theo mỗi lần anh ma sát với cô.

Anh hoàn toàn bị dục vọng chi phối, chỉ muốn giữ cô thật chặt. Anh chạm vào hai gò má vì bị kích thích mãnh liệt mà trở nên ửng hồng của cô lần nữa, không ngừng hôn lên môi cô. Hơi thở nóng rực của anh không ngừng treu chọc cô, khiến cô càng mong được anh yêu thương hơn nữa, chủ động đông đưa cơ thể để đáp lại anh.

Thấy phản ứng của cô, khoe miệng anh nhếch lên nụ cười xấu xa. Nhìn thân hình mềm mại quyến rũ của cô, anh không thể kiềm chế thêm nữa, nhẹ gầm một tiếng, gập rút cùi lút của cô. Bàn tay anh đặt lên nơi bí ẩn đó, xoa nắn không ngừng.

Anh nhẹ nhàng dùng lưỡi liếm lên xương quai xanh của cô, một đường thẳng tiến, dừng lại nơi nụ hoa nở rộ. Bàn tay đang đặt ở nơi bí ẩn kia cũng không ngừng khiêu khích xúc cảm của cô. Anh dùng hai ngón tay đẩy nhẹ từng lớp cánh hoa, tìm đến nơi mà anh khao khát...

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 4 (2)

Đến khi chạm đến hạt trần châu hồng nhật đầy mẫn cảm nhưng bí ẩn kia, Quân Thần Tinh mới nở một nụ cười gian tà hài lòng. Anh dùng ngón trỏ ấn nhẹ rồi xoay tròn, ngón giữa thì vuốt ve nơi cửa mình nữ tính của cô, hưởng thụ xúc cảm mềm mại, khiến cho cô chảy ra càng nhiều chất lỏng từ nơi đó.

Hai tay cô đặt trên đôi vai rắn chắc của anh, cả người không kiềm chế được mà chìm sâu vào dục vọng, cảm nhận được nơi riêng tư của mình chảy ra rất nhiều chất lỏng nóng ẩm. Cô đông đưa mông theo từng cảm xúc của cơ thể, càng muốn dán sát vào bàn tay to lớn của anh.

Đột nhiên, ngón giữa đầy ẩm ướt bởi chất lỏng của anh đâm sâu vào hành lang nhỏ hẹp, thân thể cô cũng theo đó mà trở nên cứng đờ, không khỏi thở hắt ra vì kinh ngạc, cả động tác đáp lại anh cũng trở thành phản kháng.

Anh nhận thấy hành động phản kháng của cô, động tác của tay cũng ngừng lại, dịu dàng an ủi cô: “Thải Tâm, thả lỏng...”

“Không được... Đau quá...” Chưa quen với sự hiện diện của ngón tay anh trong nơi riêng tư, Chu Thái Tâm đau đớn nhăn nhó hết cả khuôn mặt nhỏ nhắn, yếu ớt kháng cự, mông thì vận vẹo muốn thoát khỏi ngón tay anh.

Động tác của cô ngược lại càng khiến ngón tay của Quân Thần Tinh trong khe nhỏ bị siết chặt hơn, khiến anh không thể thờ nổi.

“Ngoan... Không nên lộn xộn...” Tay còn lại của anh đưa đến phía dưới thân thể cô, dùng cả hai tay để cố định cái mông không yên của cô, giúp cô quen với sự hiện diện của anh bên trong cơ thể cô.

Anh nhìn chăm chú nét mặt cô, quan sát từng biểu cảm nhỏ nhất trên đó, đến khi không còn thấy cô nhăn mặt nữa thì anh mới tiếp tục di chuyển ngón tay, từng chút một đi đến nơi sâu hơn trong cô.

Anh lúc nông lúc sâu ra vào nơi đó, ánh mắt chăm chú nhìn về mặt cô. Anh chậm rãi cho thêm một ngón tay nữa vào trong, khiến cho khe nhỏ càng thêm chật hẹp. Bởi vì, anh muốn đi vào cơ thể cô, anh sợ cô không chịu nổi vật đàn ông to lớn của anh nên đành phải giúp cô chuẩn bị trước một chút.

Cảm nhận được cơ thể cô hoàn toàn thả lỏng, cũng hưởng thụ cảm giác mà anh đem đến, anh liền rút nhanh ngón tay ra.

Động tác này khiến cho Chu Thái Tâm đang đắm chìm trong cảm giác vui sướng lên tiếng kháng nghị: “Không được... Đừng rút ra...”

Nhìn dáng vẻ của cô, Quân Thần Tinh cười gian hài lòng. Xem ra, bảo bối nhỏ của anh là một cô gái vừa nhạy cảm, vừa nhiệt tình.

Anh lại đưa ngón tay vào sâu trong khe nhỏ, khiến cô liên tục thở gấp.

“Thầy, em...” Cô cảm giác bản thân muốn nhiều hơn nữa, nhưng lại không thể diễn tả thành lời, chỉ có thể gọi anh.

“Gọi tôi là Thần được rồi.” Quân Thần Tinh thì thầm với cô, “Nói mau!”

“Ừm...” Dục vọng khiến cho Chu Thái Tâm khó lòng kiềm chế, đang đưa thân thể, “Thần... Em khó chịu quá...”

“Đừng nôn nóng... Tôi sẽ đem đến cho em cảm giác tuyệt vời hơn gấp trăm lần ngón tay tôi, khiến em không còn khó chịu nữa...” Anh cũng mơ màng cảm nhận được sự nhiệt tình của cô, khi nói chuyện cũng bị dục vọng ảnh hưởng đến mức đứt quãng.

Anh dùng bắp đùi chấn ngang đùi cô, sau đó rút ngón tay ra, đem vật đàn ông đặt giữa hai chân cô, đỉnh đầu ngẩng cao nóng rực không ngừng ma sát nhẹ nhàng trước nơi riêng tư kín đáo của cô, đến khi chất lỏng kia dính ướt hết phần đầu.

Anh ôm lấy cô, để cô ngồi gọn trên đùi, vật đàn ông căng cứng đến phát đau đặt nơi cửa mình nhỏ nhắn của cô. Anh không muốn cô đau, nhưng đây lại là điều nhất định sẽ xảy ra.

Anh cắn chặt răng, dùng sức tiến thẳng vào cơ thể cô, động mạnh, phá đi rào cản bảo vệ...

“A... Đau quá!” Cô đau đến nỗi khóc thét lên, bàn tay nhỏ nhắn trên vai anh cũng dùng sức bấu chặt lại vì đau đớn, móng tay đâm mạnh vào da thịt anh, cơ thể mềm mại của cô gãy dựa, phản kháng lại nỗi đau mà anh đem đến.

“Hừ, sẽ không đau nữa...” Anh dịu dàng thì thầm an ủi cô, không ngừng hôn lên khắp khuôn mặt cô. Nhìn dáng vẻ đau đớn của cô, anh đau lòng vô cùng, chỉ có thể đè nén ham muốn được vùng vẫy thỏa sức trong cơ thể cô.

Tuy dục vọng của anh cũng kiềm chế đến đau khổ, bên trong khe nhỏ ẩm ướt của cô ép anh chặt đến nỗi sung sướng như vậy, nhưng anh càng phải cố gắng chịu đựng hơn nữa, bởi vì bây giờ cô còn đau hơn so với anh!

Nhẹ giọng an ủi bên tai cô, từng nụ hôn chạm lên mái tóc ướt đầm mồ hôi của cô, vàng trán, rồi đến hai bên gò má. Cảm nhận được cơ thể cô đang dần thả lỏng, tiếp nhận sự hiện diện của anh sâu trong cô, anh chậm rãi di chuyển hông, từ từ chuyển động, đồng thời vẫn luôn quan sát từng phản ứng của cô.

“A...” Cô cảm nhận được đau đớn không còn nữa, dưới sự tác động của anh, sự vui sướng lan dần từ phía dưới đến tận sâu trong tâm trí cô, khiến cô dần dần rên rỉ nhiều hơn nữa.

Thấy cô không còn phản kháng, cũng không la đau nữa, anh liền yên tâm thở phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười, dịu dàng vén nhẹ những sợi tóc vương trên trán cô. Anh hôn lên khắp mặt cô, cũng bắt đầu buông thả bản thân tiến sâu hơn vào trong cô.

Cô cảm thấy bản thân đã chìm đắm vào một loại khoái cảm không nói nên lời, loại cảm xúc vừa vui sướng vừa đau đớn khảm sâu vào cơ thể cô, khiến cô không ngừng rên rỉ thành tiếng.

“A, trời ơi, anh thật nhanh... Nóng quá...” Đầu tiên, anh nhấc cao mông cô, sau đó lại dùng sức đâm thật mạnh vật đàn ông to lớn vào sâu trong cô, khiến cho khe nhỏ của cô nhanh chóng co rút lại, chặt chẽ bao lấy anh.

“A... Ừm...” Chu Thái Tâm cảm thấy bản thân như bị cuốn vào vòng xoáy mãnh liệt, tất cả đau đớn lúc đầu đều biến mất, thay vào đó là sự vui sướng khó nói thành lời, khiến cô không ngừng rên rỉ. Cô cảm nhận rất rõ vật đàn ông của anh đang điên cuồng ra vào trong cơ thể cô...

Nghe cô rên rỉ, anh cũng không nhịn được mà gào thét. Anh nâng cao lưng cô, đặt cô ngang với mặt giường lớn, mở rộng hai đầu gối cô ra, khiến cho đóa hoa hồng nhạt xinh đẹp đầy bí ẩn kia nở rộ ngay trước mắt anh, chất lỏng ngọt ngào từ sâu bên trong chảy ra như dòng suối nhỏ lấp lánh ánh nước...

Ánh mắt nóng rực của anh nhìn chăm chú vào đóa hoa đó, nhìn hình ảnh nó ngấm vào rồi nhả ra vật đàn ông to lớn của anh.

“Thái Tâm bé nhỏ...” Nhìn cảnh tượng cả hai kết hợp với nhau, khiến anh càng thêm hưng phấn khó lòng kiềm chế, không chịu nổi phải kêu tên cô.

“Không được...” Cô cảm thấy sự xấu hổ nổi mạnh trong đầu, mặt đỏ ửng muốn khép hai chân lại, không hề nghĩ đến anh sẽ dùng ánh mắt chăm chú đến vậy để nhìn nơi riêng tư kia.

Nhìn cô ngại ngùng đến mức cả người đều ửng hồng cả lên, Quân Thần Tinh vô cùng hài lòng, “Đừng ngại, Thái Tâm nhỏ bé, nơi đẹp đẽ như vậy, nên để

tôi nhìn ngắm thật rõ...” Anh cười nhưng vẫn nhìn vào đóa hoa của cô, nhìn nó dưới ánh nhìn chăm chú của anh, càng chảy ra nhiều chất lỏng ngọt ngào hơn nữa, khiến anh vô cùng hưng phấn.

Anh vừa nói xong, liền di chuyển cơ thể, dùng sức đưa vật đàn ông to lớn của mình cùng với chất lỏng của cô, đâm thật sâu vào trong khe nhỏ, mạnh mẽ giữ lấy cơ thể quỵên rũ của cô.

Nhìn hai gò má cô vì bị kích thích mà trở nên ửng hồng, khiến cho khuôn mặt bình thường của cô mang thêm sự gợi cảm, quỵên rũ, khiến tâm trí anh như say mê điên đảo. Lại nhìn đến đôi môi đỏ mọng của cô khẽ hé mở, thờ gấp, rên rĩ thì anh đã hoàn toàn bị mê hoặc, cúi đầu xuống, hôn lấy đôi môi cô.

Hai tay anh còn tham lam vuốt ve hai bầu ngực tròn trịa căng đầy của cô, bên dưới lại không ngừng chuyển động nhanh hơn, cảm nhận được khe nhỏ của cô càng lúc càng co rút mãnh liệt hơn thì anh biết cô cũng sắp đạt cao trào rồi.

Vì vậy, anh càng điên cuồng ra vào trong cô hơn nữa, sau đó, ở lần cuối cùng mãnh liệt nhất, anh đem hạt giống nóng bỏng bắn vào trong cơ thể cô...

Quân Thần Tinh dùng tay đỡ lấy đầu nghiêng qua, hai mắt chăm chú nhìn ngắm cô đang say giấc bên cạnh. Ngón tay anh vuốt nhẹ qua trán cô, lướt qua đôi mắt, qua sống mũi, cuối cùng dừng lại nơi đôi môi đầy đặn đang sung đỏ của cô, vuốt ve không ngừng. Nhìn đôi môi cô lưu lại vết tích từ anh, anh không nhịn được liền mỉm cười đắc ý.

Sau lần hoan ái vừa rồi của họ, cô liền ngất đi vì mệt. Còn anh, đến chớp mắt cũng chẳng buồn làm, chỉ biết nhìn chăm chú vào cô, càng nhìn lại càng yêu thương cô hơn nữa. Dáng vẻ bình thường không chút thu hút kia lại không hề tầm thường chút nào, càng nhìn càng thuận mắt, càng xem lại càng thấy đáng yêu hơn!

Cô vô cùng để ý dáng vẻ của bản thân, nhưng anh lại không xem đó là vấn đề gì cả, ngược lại, anh càng cảm thấy như vậy cũng tốt, ít ra sẽ không có người nào đến tranh giành cô với anh! Cô như một món bảo vật, chỉ những người đàn ông có mắt nhìn hơn người như anh mới có thể phát hiện ra cô mà thôi.

Nhìn tám lưng trần trắng ngần không tỳ vết của cô, khiến cho nhịp tim anh bỗng dừng tăng tốc, cảm thấy dục vọng của bản thân lại trỗi dậy lần nữa. Dù sao cô cũng đã ngủ cả tiếng, chắc cũng đủ rồi chứ?

Vì thế, anh vươn bàn tay to của mình chạm lên lưng cô. Làn da trơn mịn, trắng ngần khiến anh mê say, nhẹ nhàng trượt dần xuống dưới, chạm đến ngực cô, xúc cảm mềm mại như nhung làm anh vô cùng thỏa mãn thờ dài.

Sự khiêu khích vừa dịu dàng lại âu yếm khiến cô thoải mái rên rĩ, thân thể động đậy, nhưng sau đó lại tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ. Những ngày qua không gặp anh khiến cô phập phồng lo sợ, sau đó, lại trải qua hoan ái mãnh liệt, cô liền mệt mỏi ngủ thật say mê.

Thấy cô không hề muốn tỉnh dậy, Quân Thần Tinh có chút bực bội. Nghĩ đến việc cô lần đầu trải qua chuyện này, anh mới đành lòng để cô ngủ một tiếng đồng hồ, ai ngờ, lâu như vậy rồi mà cô cũng chưa chịu tỉnh.

Xem như cô không thương anh thì cũng có thể trò chuyện cùng anh mà! Quan hệ của họ bây giờ không giống như lúc trước, đương nhiên phải nói chuyện với cô một chút, để cô nhận thức được chuyện cô đã là người của anh, chỉ thuộc về anh mà thôi.

Vì vậy, anh di chuyển thân thể nằm lên trên cô, từng nụ hôn trượt dần theo đôi tay, khám phá khắp thân thể cô, để lại những vết tích nóng rực, đi thẳng đến vị trí giữa hai đùi, liếm nhẹ một cái. Đột nhiên, anh có cảm giác, anh yêu cô, yêu đến hạnh phúc ngập tràn. Anh lại tùy ý liếm nhẹ khắp lưng cô lần nữa.

Anh di chuyển nụ hôn lên phía cổ, sau đó, hôn đến hai vành tai. Anh nhẹ mở miệng, ngậm lấy vành tai cô, dùng đầu lưỡi treu chọc lỗ tai nhạy cảm, bàn tay lại chuyển hướng đến hai bầu ngực của cô, vuốt ve, ôm trọn lấy hai bên ngực, đầu ngón tay lại thăm dò vào khe hẹp, nhẹ nhàng xoa nắn.

Thấy cô chỉ rên nhẹ một tiếng, nhưng vẫn tiếp tục ngủ say, anh càng quyết tâm muốn đánh thức cô dậy. Nụ cười xấu xa hiện lên trên khóe miệng, anh hạ người xuống, đem vật đàn ông nóng rực, căng cứng đặt ở nơi mềm mại giữa hai chân cô, nhẹ nhàng ma sát, đè ép.

Tay trái anh còn đang xoa nắn một bên bầu ngực cô, tay phải thì đã trượt dần đến phía dưới bụng, tiến đến nơi được bao phủ bởi bộ lông mềm mại, sau đó, xuyên qua chúng, tìm kiếm khe nhỏ ẩn bên trong, bắt đầu khiêu khích.

Tuy vẫn đang ngủ, nhưng cô vẫn khó lòng kiềm chế mà rên lên thành tiếng, muốn tránh né sự khiêu khích của anh, nhưng anh vẫn cố ý khếp chặt vòng ôm, thổi nhẹ vào tai cô, đem cô quây lại trong ngực anh, kéo anh chìm sâu vào sự cám dỗ.

“Tôi không tin đến vậy rồi mà em vẫn không chịu tỉnh” Nụ cười gian tà hiện lên trên khuôn mặt ưu tú của anh, giống như ác ma tàn ác. Sau đó, ngón tay dùng thêm sức, đồng thời xoa nắn ở cả ngực và nơi bí ẩn kia.

“A... Không muốn...” Một sự đau đớn cùng khoái cảm tê dại khiến cô tỉnh ngay từ trong giấc ngủ.

Quân Thần Tinh thấy cô đã tỉnh lại, liền buông cô ra, để cô xoay người lại đối mặt với anh.

Khi cô mở mắt, thấy anh đang mỉm cười và chăm chú nhìn cô, lúc này mới nhớ đến những việc đã phát sinh giữa hai người lúc nãy. Bỗng chốc, cô tròn to hai mắt, không dám tin là anh thật sự đã muốn cô!

Cô đang cố hết sức mở miệng, lạ phát hiện anh đang nhìn cô quá chăm chú, nóng bỏng. Cô cúi đầu xuống, thấy được bản thân đan trần truồng nằm trên

giường, anh thì đang tùy ý ngắm nhìn cơ thể cô. Kêu lên một tiếng, cô liền ngồi dậy, nhanh chóng kéo cái mền bên cạnh che đi thân thể.

Nghe đến việc không biết anh đã nhìn cô bao lâu rồi, cô không chịu nổi mà đỏ hồng cả khuôn mặt nhỏ nhắn, ngại ngùng cúi đầu, cắn lấy môi dưới, khó tin được chuyện anh và cô đã cùng xảy ra quan hệ.

Quân Thần Tinh đem cả người cô ôm vào trong ngực, khó chịu khi thấy cô giữ khoảng cách như vậy với anh. Nhưng mà, thấy mặt cô đỏ bừng cả lên, anh lại thấy thú vị vô cùng.

“Thái Tâm bé nhỏ, em còn xấu hổ sao? Dù sao cả cơ thể em tôi đều đã nhìn qua, sờ qua, hôn qua, còn xấu hổ gì nữa chứ?” Anh cố ý trêu chọc cô.

Nghe những lời nói không dè dặt gì của anh, khiến khuôn mặt Chu Thái Tâm vốn đã đỏ lại càng đỏ hơn nữa. Cô vừa giật nhẹ cái mền, vừa đánh nhẹ vào lồng ngực anh. “Anh... Anh đừng nói nữa.”

Thấy dáng vẻ này của cô, Quân Thần Tinh càng cảm thấy chơi đùa thật vui vẻ, càng muốn trêu chọc cô hơn nữa. “Có gì mà không nói được? Đây là sự thật, hơn nữa, tôi không nghĩ cơ thể em quyến rũ đến thế... Úm!”

Chu Thái Tâm phát hiện anh vốn không biết xấu hổ là gì, còn dám nói như lời của cô vậy. Vì thế, cô càng gấp hơn, đưa tay che miệng anh lại, không để anh tiếp tục nói nữa. “Anh đừng nói thêm gì nữa!”

Nhìn dáng vẻ vừa gấp vừa xấu hổ của cô, Quân Thần Tinh cảm thấy thật đáng yêu. Vì vậy, anh liền lè lưỡi, liếm nhẹ tay cô, khiến cô sợ hãi vội vàng buông tay.

Thấy vậy, anh cười cười, đem tay cô đặt vào lòng bàn tay anh.

“Tốt rồi, nhìn dáng vẻ này của em, tôi không trêu em nữa.” Thấy cô cam chịu nhìn anh chăm chăm, anh yêu chiều nói tránh sang chuyện khác: “Tôi nói, em với tôi đã cùng nhau lên giường rồi! Chẳng lẽ, em vẫn còn nghĩ tôi nói đùa với em hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 5 (1)

Quân Thần Tinh vừa nói xong, Chu Thái Tâm liền sững sờ, chỉ biết nhìn chăm chăm vào anh, không thốt nên lời. Cô nghĩ rằng anh đã đạt được mục đích của mình, sẽ không nhắc đến vấn đề này nữa.

Nhìn phản ứng của cô, anh vừa thấy mệt mỏi vừa thấy tức giận. Anh là người luôn được phụ nữ yêu mến, khi nói chuyện với anh, họ luôn nghe lời anh, không bao giờ phản kháng lại. Vậy mà giờ đây, anh lại thất bại đến mức không đảm bảo nổi lòng tin về nhân cách trong mắt một cô gái, anh... Anh có nên khóc luôn không?

Thở dài bất lực, nhìn khuôn mặt khiến anh yêu thương lưu luyến của cô, anh mở miệng: “Được rồi! Xem ra, em không định trả lời tôi, vậy để tôi nói cho xong. Nhớ, đây là lần cuối cùng tôi nói rõ ràng chuyện này với em. Nếu em còn dám nghi ngờ tôi lần nữa, tôi nhất định sẽ đánh mông em thật đau, nghe không?” Anh cố ý la hét tức giận với cô, giọng nói cũng mang theo sự uy hiếp, đe dọa.

Chu Thái Tâm bị hấp dẫn khi nhìn thật gần khuôn mặt xinh đẹp của anh, hoàn toàn quên luôn việc phải trả lời anh. Cô đưa hai bàn tay áp lên hai gò má anh, sau đó, ngạc nhiên hỏi: “Người đàn ông xinh đẹp như anh, sẽ thật sự trở thành bạn trai của em sao?”

Vốn dĩ còn định nói thêm nhiều lời nữa nhưng cô lại bất ngờ hỏi đến vấn đề này khiến anh nghẹn lời. Quân Thần Tinh nhìn không được, lắc đầu. Xem ra, suy nghĩ của cô còn nhanh hơn anh nữa. Vậy cũng tốt, nói từ vấn đề này cũng tốt. “Tất nhiên. Không lẽ, em còn điều gì nghi ngờ sao?”

Chu Thái Tâm lắc đầu, “Không phải em nghi ngờ, mà là em không cách nào tin nổi. Hơn nữa, em không hiểu được, anh... Sao anh lại nhìn trúng em vậy. Sao lại muốn em trở thành bạn gái anh? Không lẽ, do em có thể nấu được rất nhiều món, có thể nấu cho anh ăn hả?”

Quân Thần Tinh tức giận muốn phản bác lại lời cô. Cô gái này, càng lúc càng có thể chọc giận anh hơn nữa mà. Nhưng mà, ngay sau đó, lại có thể làm dịu đi cơn giận của anh.

“Nhưng mà, nếu anh thật sự là vì khả năng nấu nướng của em, vậy thì, cũng không cần phải cùng em... Cùng em... Ừm...”

Thấy cô ngại ngùng không dám nói ra miệng, anh liền nói thay cô: “Lên giường”

Nghe anh nói vậy, mặt Chu Thái Tâm liền đỏ bừng lên.

Quân Thần Tinh buồn cười lắc đầu, nhéo nhẹ lên chóp mũi cô. “Em đó, cô gái ngốc nghếch này! Cứ thích suy nghĩ lung tung, suy đoán bậy bạ. Nhưng sao lần này lại thông minh vậy, có thể nhìn thấu tâm tư của tôi rồi?”

“Em... Em không có nhìn thấu tâm tư anh. Nếu như em... Nếu có thể, em muốn biết anh đối với em có phải nghiêm túc hay không.” Cô cúi thấp đầu, không dám nhìn anh, giọng nói lại rất cô đơn.

Quân Thần Tinh nâng cằm cô lên, tỉ mỉ nhìn nét mặt cô. Sau đó, lại đột nhiên nở một nụ cười như hiểu rõ, không vì lời nói của cô mà tức giận, chỉ hỏi ngược lại: “Thái Tâm, em thích tôi, đúng không?”

Chu Thái Tâm nghe anh nói xong, hai mắt lập tức tròn to, nhìn chăm chú về mặt anh lúc này, lại lập tức cúi đầu xuống, bàn tay còn vô cùng hồi hộp kéo kéo cái mền. “Em... Em...” Cô không nghĩ đến anh đã phát hiện ra được.

Đúng thời, người đàn ông xuất sắc như anh vậy, đương nhiên hiểu rõ sức hút của bản thân đối với phụ nữ. Mà người bình thường như cô, dĩ nhiên càng không có cách nào cưỡng lại được việc yêu thích anh. Hơn nữa, sau khi cô trao cho anh bản thân cô, cô càng hiểu rõ, cô yêu anh rồi.

Nghĩ đến đây, đầu cô càng cúi thấp hơn nữa, cả khuôn mặt gần như sắp chôn vào ngực. Về mặt cô buồn bã nghĩ, nếu anh đã biết, anh nhất định sẽ cười chê cô không biết tự lượng sức mình!

Nhìn chăm chú đỉnh đầu cô, nhận ra được hình như cô không muốn trả lời vấn đề này, anh đành phải ép buộc cô đối mặt với anh lần nữa. Lần này, anh nhất định phải nói chuyện rõ ràng cho cô hiểu, anh không có nhiều thời gian để lãng phí cho một vấn đề mà anh đã quyết định từ sớm. Quan hệ của họ nếu không xác định rõ ràng, anh sẽ không thể nào yên tâm được.

“Thái Tâm, nói cho tôi biết! Em thích tôi, đúng không?”

Thấy anh nhất định muốn biết được đáp án, d Chu Thái Tâm cũng không muốn phủ nhận nữa, bởi vì cô biết, về mặt cô lúc này đã bán đứng cô rồi. Giống như người nhà cô từng nói, cô là người không thể che giấu được tâm tư, vì chúng đều hiện rõ trên khuôn mặt cô.

Cũng như trước mặt người đàn ông vừa xuất sắc vừa nhạy cảm như Quân Thần Tinh vậy, cô không nghĩ mình có thể giấu được anh.

“Đúng, em thích anh.” Không dám nhìn về mặt anh, cô nói tiếp: “Em không chỉ thích anh, mà còn yêu anh nữa. Nếu không phải, em... Em làm sao có thể cùng anh làm những chuyện như vậy được?” Cô lấy hết can đảm nói ra mọi chuyện, sau đó, nín thở chờ anh cười chê, si nhục cô không biết tự lượng sức mình, đuổi cô ra ngoài.

Nhưng, cô đợi khá lâu, nhận thấy anh không hề có thêm bất kỳ hành động hay lời nói nào khác, vì vậy, cô lấy dũng khí ngẩng đầu lên nhìn anh một chút. Vừa ngẩng đầu lên, cô đã bị anh ôm vào trong ngực.

Anh ôm cô thật chặt, không ngừng hôn khắp khuôn mặt cô.

“Tôi biết, tôi biết là em cũng thích tôi. Chẳng qua, tôi không nghĩ đến, em sẽ nói lời yêu tôi như vậy.” Anh vốn nghĩ cô là một cô gái hướng nội, lại tự ti, muốn cô thừa nhận việc cô thích anh là rất khó, không nghĩ đến, cô lại nói ra lời yêu anh.

Cảm nhận vòng ôm cùng những nụ hôn của anh, không cách nào dời mắt khỏi khuôn mặt vô cùng vui vẻ của anh, cũng không thể mở miệng nói ra câu nào, chỉ có thể mặc kệ anh reo hò bên tai cô.

“Thái Tâm, tôi thật vui sướng vì em yêu tôi, em biết không hả? Từ lần đầu tiên tôi gặp được em, tôi đã tự nhủ với lòng, chính là em! Sự rung động đó, cảm giác kỳ lạ đó, em có hiểu hay không?”

“Anh...” Chu Thái Tâm phát hiện những việc mà cô tưởng tượng, anh đều không làm. Ngược lại, còn vui vẻ đắc ý như một đứa trẻ ngoài sức tưởng tượng của cô, khiến cô không thốt nên lời. “Anh nói thật sao?”

Nhìn anh gật đầu, Chu Thái Tâm hỏi lại lần nữa: “Tại sao?”

“Tôi biết em đang nghĩ điều gì.” Khi Chu Thái Tâm nhìn anh, Quân Thần Tinh cũng chăm chú nhìn cô, nghiêm túc nói: “Thái Tâm, em trưởng thành nhưng lại vô cùng tự ti, cho nên, khi tôi nói tôi muốn em trở thành bạn gái tôi, em mới khó tiếp nhận như vậy. Trực giác của em cho em biết là tôi đang trêu chọc em, đúng không?”

“Chẳng lẽ không đúng hay sao?”

“Dĩ nhiên không đúng! Tôi thích em. Em xem, tôi sẽ đùa giỡn với người con gái tôi thích hay sao?”

“Anh... Anh thích em?” Khuôn mặt Chu Thái Tâm tràn đầy sự kinh sợ, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, cả khuôn mặt cô liền bùng sáng. “Anh thật sự thích em.” Trong lời nói của cô lộ ra sự kích động từ sâu trong lòng.

Nhìn anh lần nữa, thấy anh gật đầu khẳng định với cô, cuối cùng cô đã có thể thở phào nhẹ nhõm, dùng cơ thể nhào mạnh vào lòng anh, đánh lên ngực anh, vừa khóc vừa cười.

“Em tin là thật, lần này, em muốn được yêu một cách thực sự!”

Quân Thần Tinh yêu chiều vuốt tóc cô, đảm bảo thêm lần nữa với cô: “Tôi muốn em tin là thật. Thái Tâm, tôi có mắt, tôi thấy rõ đáng và trưởng thành của em, từng chút trên cơ thể em tôi đều ghi nhớ trong đầu. Cho nên, em không cần nhắc nhở với tôi đáng và trưởng thành của em đâu, biết không?”

Anh mang cho cô lòng tin, anh phải giúp cô tìm về lòng tin của cô. “Tôi không muốn lừa dối em, cũng không muốn dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ em. Bởi vì, theo tiêu chuẩn chung của mọi người, đáng vẻ của em thật sự rất bình thường, hơn nữa, còn là bình thường đến mức không ai chú ý đến sự hiện diện của em. Nếu như chúng ta không phải trải qua cuộc gặp gỡ được sắp xếp từ trước, tôi thừa nhận, tôi cũng sẽ không thể nào chú ý đến em.”

Cảm nhận được cơ thể cô cứng đờ lại, Quân Thần Tinh cũng không để ý đến, tiếp tục nói: “Đây là một xã hội chú trọng hình thức thực tế. Phụ nữ với vẻ ngoài xinh đẹp, thực sự tương đối dễ dàng lấy được sự chú ý cũng như hấp dẫn được người khác phái. Tôi cũng yêu thích những người phụ nữ đẹp, nhưng tôi không phải là một người đàn ông nông cạn chỉ biết chú trọng hình thức bên ngoài. Khi tôi và em nói chuyện, tiếp xúc qua lại với nhau, tôi biết được em thật sự rất đặc biệt.”

Anh nâng nhẹ cằm cô, nhìn cô đầy quyến luyến. “Thái Tâm, có thể em không tin những lời nói của tôi lúc này, nhưng mà, tôi vẫn muốn nói cho em biết. Em có một tâm hồn rất đẹp, nó là ánh sáng phát ra từ tận sâu trong tâm hồn em, khiến em không giống như những người khác, cũng khiến cho tôi nhận ra rằng, em là người mà tôi luôn tìm kiếm.”

Chu Thái Tâm hoàn toàn bị hấp dẫn bởi lời nói của anh. Cho đến bây giờ, chưa từng có ai nói với cô những lời nói dễ nghe như vậy. “Tại sao em lại là người anh tìm kiếm?”

“Bởi vì, những điểm đặc biệt của phụ nữ mà tôi tìm, tôi đều thấy được trên người em!”

Chu Thái Tâm say mê nhìn anh. “Anh càng nói em lại càng không hiểu. Trên người em có đặc điểm gì chứ?”

Biểu hiện vô cùng tự ti của cô khiến cho Quân Thần Tinh lắc đầu. Xem ra, anh phải thay đổi hết tất cả những quan niệm sai lầm kia của cô thôi. “Đương nhiên là có!”

Không tin?

Quân Thần Tinh nhướn lông mày, nhìn về mặt khó tin của Chu Thái Tâm, nói tiếp: “Tính tình em tốt, tấm lòng lại lương thiện... Còn nữa, quan trọng nhất vẫn là, em khiến tôi cảm thấy ấm áp.”

Hả? Đây được xem là đặc điểm sao? “Em cũng không phải là người tốt, sao cho anh ấm áp được chứ? Hơn nữa, bây giờ vẫn đang là mùa hè, trời nóng như vậy, cũng cần em mang lại ấm áp sao?” Chu Thái Tâm hoang mang, mù mờ hỏi lại anh.

Khóe miệng Quân Thần Tinh co quắp lại, quên mất phải nói rõ với cô. “Tôi nói là nội tâm của em.”

Nhìn đáng vẻ thật sự muốn nghe tiếp lời anh nói, Quân Thần Tinh không thể làm gì khác, đành bước lên một bước, nói rõ: “Chỉ là một loại cảm giác, em hiểu không? Trên người em có một loại cảm giác khiến cho người khác cảm thấy yên lòng, cảm thấy bình tĩnh. Chính là cảm giác đó khiến tôi bị rung động thật sâu. Khi cha mẹ tôi qua đời, tôi mới tám tuổi, nhỏ nhất trong tất cả các anh em. Lúc đó, anh cả vừa phải lo liệu việc của nhà họ Quân lại vừa phải bận lòng chăm sóc bọn tôi. Anh ấy mạnh mẽ theo trách nhiệm nặng nề như vậy, không thể phân tâm được. Vì vậy, bọn tôi không thể nhìn anh cả vất vả cực khổ một mình như vậy, bọn tôi bắt buộc phải trở nên độc lập, kiên cường hơn nữa.”

Sau khi Quân Thần Tinh nói xong, lập tức dùng khuôn mặt nghiêm túc nhìn Chu Thái Tâm: “Khi tôi gặp em, có thể lúc ban đầu không có cảm giác gì, nhưng tiếp xúc rồi, tôi liền biết, em là người mà tôi mong muốn. Thái Tâm, cho nhau một cơ hội, để tôi dùng hành động chứng minh với em là tôi đối với em thật sự nghiêm túc.”

Lời nói của anh cảm động Chu Thái Tâm, mặc dù trong lòng cô vẫn còn chút do dự, nhưng cô thương anh mà! Cho dù cuối cùng vẫn chịu tổn thương, cô cũng không thể nào quay đầu lại nữa rồi, “Được.”

Thấy cô đồng ý, Quân Thần Tinh liền kiêu ngạo nói: “Tốt lắm, tôi sẽ không khiến em phải hối hận. Hơn nữa, em ở cùng tôi rất tốt đó!”

Nhìn khuôn mặt anh không ngừng hi hi ha ha tươi cười, trong lòng Chu Thái Tâm có chút giật mình, nhất thời không thể thích ứng được với đáng vẻ thay đổi quá nhiều này của anh.

Thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của cô, Quân Thần Tinh lập tức hỏi tiếp: “Không lẽ, em không muốn hỏi xem có điều gì tốt hay sao?”

“Em biết dù cho em không hỏi anh cũng sẽ tự nói cho em biết.” Chu Thái Tâm dần dần hiểu được tính cách của anh.

Quân Thần Tinh liền cười đắc ý. “Ai da, em càng lúc càng hiểu rõ tôi rồi đó! Được rồi, vậy tôi nói cho em biết.” Anh đột nhiên cười cười thần bí đến gần gần bên tai cô nói: “Điều tốt chính là, em sẽ càng lúc càng trở nên quyến rũ đó.”

Lời nói của anh khiến Chu Thái Tâm nhìn anh khó hiểu. Quân Thần Tinh liền trưng ra bộ mặt không chịu nổi. “Nói vậy mà em cũng không hiểu sao, em thật sự ngốc quá đi! Quên đi, quên đi, tôi sẽ tốt bụng nói cho em biết, bởi vì, mỗi ngày em sẽ chìm đắm trong tình yêu của tôi, đương nhiên sẽ trở nên quyến rũ hơn rồi! Nghĩ xem, nhận được sự yêu thương như vậy từ Quân Thần Tinh tôi, là ai chứ!” Quân Thần Tinh vô cùng kiêu ngạo hất hàm nhìn cô.

Sau khi nghe được lời nói của anh, Chu Thái Tâm liền ngây ngẩn. Cô không thể tin nổi người đàn ông tự cao tự đại này là người đàn ông cô gặp lần đầu. Hơn nữa, có người khoe khoang không biết xấu hổ như anh sao?

Thấy cô ghen lời, trợn mắt nhìn anh, Quân Thần Tinh liền lớn tiếng kiêu ngạo nói: “Thế nào? Vui đến nỗi không nói nên lời đúng không? Nói cho em biết, người ta nói phụ nữ trong tình yêu là đẹp nhất. Mà tôi đây, sẽ là loại mỹ phẩm cao cấp nhất của em, nhất định sẽ biến em trở thành người phụ nữ xinh

đẹp nhất trên đời này.”

Chu Thái Tâm đột nhiên cười dịu dàng. Dáng vẻ đó của cô, khiến cho hai mắt Quân Thần Tinh sáng bừng lên, khen ngợi: “Đúng! Đúng! Thái Tâm, em phải thường xuyên cười như vậy. Em biết không, mỗi lần em cười như vậy, hồn phách tôi như bị em kéo đi mất.”

Lời anh nói càng làm cho Chu Thái Tâm cười vui vẻ hơn. Cô đột nhiên cảm thấy, người đàn ông trước mắt này, giống như một tên lưu manh bá đạo vậy! Có khi nào cô đã bước lên nhầm thuyền giặc hay không? Nhưng mà, dáng vẻ này của anh khiến cô cảm thấy thật thoải mái, dường như, cô không còn bất kỳ cảm giác mất tự nhiên nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 5 (2)

“Thần Tinh, em thật thích dáng vẻ này của anh. Sau này, anh có thể thường xuyên hài hước như vậy trước mặt em không? Nếu không, người nhầm chán như em, sẽ khiến anh cảm thấy buồn tẻ lắm.”

Trong lòng Quân Thần Tinh hết sức vui vẻ. Bởi vì, anh thích nhìn thấy dáng vẻ ngây thơ của Chu Thái Tâm tươi cười vui vẻ. Anh ghét cô tự biến bản thân mình thành người tự ti, u sầu. Nhưng anh không nói ra, chỉ cố ý làm vẻ mặt đau lòng, sau đó, làm nũng với cô.

“Thái Tâm, em... Sao em lại nói tôi đang chọc cười em chứ? Thật là đau lòng.” Anh dùng một ngón tay, đau khổ chỉ về phía cô, vẻ mặt như phải chịu nỗi tủi thân to lớn. “Người ta như vậy là dễ thương mới phải chứ?”

Ai ngờ lời phản bác của anh càng làm cho Chu Thái Tâm cười vui vẻ hơn nữa. Cô xúc động đến nỗi ôm thật chặt thân thể anh, cười to rồi nói: “Em thật sự rất rất thích, thích anh như vậy.”

Quân Thần Tinh lại đau lòng ôm lấy cô. Anh biết, chưa từng có ai hao tâm tổn trí như vậy để chọc cô cười, cũng như, cô chưa từng được cười vui vẻ đến vậy. Người nhà của cô đối xử với cô rất tốt, nhưng những người có tình cách nhiệt tình, hào phóng rộng rãi, không so đo tính toán như họ lại có một cô con gái cũng như em gái tính tình bình thản, hướng nội lại nhạy cảm như vậy. Đúng là hai loại tính cách trồng đánh xuôi, kèn thổi ngược, khiến họ cũng không thể nào hiểu rõ hết tâm tư của cô được.

Có lẽ, họ không cố ý. Coi như họ biết, cũng chỉ dùng những lời nói an ủi nhẹ nhàng khuyên bảo cô, để họ tự cảm thấy cô không có vấn đề gì nữa. Hơn nữa, họ cho rằng, bảo vệ cô an toàn chính là tình yêu thương tốt nhất mà họ dành cho cô. Họ không hay biết, nội tâm đa sầu đa cảm của Thái Tâm đã bị những kẻ khác hoàn toàn tổn thương.

Chỉ cần nghĩ đến Chu Thái Tâm lúc ở trường luôn bị bạn bè ức hiếp, chơi xấu, anh liền tức giận. “Thái Tâm, đồng ý với tôi, thứ Hai tới sẽ đi học lại, được không?” Anh đẩy nhẹ cô.

Chỉ thấy Chu Thái Tâm gật đầu. “Em vốn phải quay lại trường, nếu tiếp tục xin nghỉ học nữa, ba mẹ em sẽ nghĩ em xảy ra chuyện ở trường!”

“Vậy... Tôi vẫn sẽ là thầy giáo của em.” Anh không muốn để người khác đến gần cô, biết được cô là một cô gái tốt! Cô chỉ có thể thuộc về mình anh mà thôi.

Chu Thái Tâm có chút khó xử nhìn anh. “Nhưng mà, hiệu trưởng...”

“Đừng lo. Bên phía hiệu trưởng tôi sẽ nói chuyện.”

“Không được, hiệu trưởng đối xử với em tốt như vậy, em không muốn làm khó ông ấy. Ông ấy nói với em, lần này để em đi học tổng tình huống đặc biệt như vậy phải mất rất nhiều thời gian mới thuyết phục được người sáng lập học viện đây! Anh... Anh đang cười cái gì vậy?” Chu Thái Tâm khó hiểu nhìn Quân Thần Tinh, nhận ra lúc cô nói câu cuối xong, Quân Thần Tinh liền nở nụ cười, hơn nữa, nụ cười... Có hơi kinh khủng!

Quân Thần Tinh vừa nghĩ đến việc Lục Kiên làm, đến giờ vẫn còn bức tức. Nhưng mà, hiện tại Thái Tâm đã là của anh, anh liền tạm thời bỏ qua cho ông ấy. “Thái Tâm, chuyện này chỉ có hiệu trưởng và người nhà tôi biết. Bây giờ, tôi nói với em, em đừng tiết lộ ra ngoài, được không?”

“Được.” Chu Thái Tâm lập tức gật đầu nói. “Chỉ cần là chuyện anh nói với em, em nhất định sẽ không tiết lộ ra ngoài.”

Quân Thần Tinh gật đầu, không biết vì sao, anh vô cùng tin tưởng cô. “Ừ. Vậy tôi sẽ nói cho em biết, thật ra thì người thành lập học viện Trúc Quang là tôi.”

“Hả? Là anh!” Chu Thái Tâm kinh ngạc nói, “Em nghĩ là...”

“Rất nhiều người đều nghĩ như em, họ đều cho rằng học viện Trúc Quang chỉ là nơi đầu tư của nhà họ Quân. Thật ra thì, chẳng qua chỉ là trên danh nghĩa thôi. Còn thực tế, người thành lập chính là tôi, tài sản và lợi nhuận đều do tôi đứng tên.” Nếu bên ngoài đều cho rằng do nhà họ Quân đứng tên, anh cũng

không phản đối. Nhưng thực tế, các khoản thu chi của các hạng mục đều do anh ký tên, chẳng qua, đây là chuyện hết sức bí mật, không phải ai cũng biết.

“VẬY...” Chu Thái Tâm nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên bấm đốt ngón tay tính toán một chút, sau đó, kinh ngạc kêu lên: “A! Vậy... Không phải lúc anh mười mấy tuổi, đã thành lập học viện Trúc Quang chứ?”

“Không sai! Tất cả đều do một mình tôi sáng lập nên.”

Chu Thái Tâm kinh ngạc đến nỗi không thốt nên lời. Từ lúc quen biết anh đến nay, anh không ngừng khiến cô đi từ khiếp sợ này đến khiếp sợ khác. Người đàn ông xuất sắc như anh, sao cô có thể xứng đôi với anh chứ? Nhưng mà, cô lại vì anh xuất sắc như vậy mà cảm thấy kiêu ngạo.

Dường như nghĩ đến điều gì, cô lại kêu lên: “Thần Tinh, hiệu trưởng nói em biết, học sinh muốn vào học trong Trúc Quang, đều phải trải qua sát hạch của một người, nhưng nhiều người như vậy, làm sao anh có thể... Ừm... Không được... Ừm...”

Sao anh lại nghĩ cô yên tĩnh, hướng nội được vậy? Nhìn cô vẫn nói không ngừng, như thế thì đến bao giờ anh mới có thể yêu thương cô lần nữa đây? Cho nên, diennndaaanleeequyyyyydooon anh không thể làm gì khác hơn là chủ động che miệng cô lại, để cô không thể mở miệng nói được nữa. Ai ngờ cô lại cứ muốn đẩy anh ra, cố ý muốn nghe được đáp án.

Vì vậy, một muốn hôn, một lại liều mạng đẩy ra, hai người cứ như thế vừa hôn vừa đẩy. Cuối cùng, Quân Thần Tinh không chịu được nữa, anh ôm chặt lấy cô, nói với cô: “Tôi sẽ nói cho em biết, nhưng trước hết, em phải để tôi hôn em một cái đã.”

“Nhưng mà...”

“Nếu em không để cho tôi hôn, vậy thì tôi sẽ không nói cho em biết.” Anh nói lời uy hiếp.

“Thật sao?” Có người nào muốn hôn mà lại la hét cô như vậy chứ? Đã vậy còn dùng chiêu uy hiếp nữa chứ.

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của cô, Quân Thần Tinh không lo được nhiều chuyện như vậy. Anh vốn định nói chuyện một lát với cô thôi, ai ngờ lại nói lâu như vậy, nghĩ kỹ lại quả là lỗ vốn mà.

Ồ trên giường, có ai mà không muốn giữ lấy những phút giây ân ái chứ? Đáng về lúc này của hai người họ quả thật quá lãng phí thời gian rồi!

Anh nghiêng người hôn lên môi cô, đưa đầu lưỡi thăm dò vào miệng cô, hai tay không ngừng vuốt ve khắp cơ thể cô. Anh không muốn cho cô có cơ hội mở miệng thêm lần nữa!

Cô bị anh hôn đến mất cả lý trí, cũng bắt đầu tò mò học theo anh để đáp lại nụ hôn của anh, thỉnh thoảng quán lấy đầu lưỡi anh, thỉnh thoảng lại cùng anh đây đưa trêu chọc trong miệng anh, chọc đến mức dục vọng của anh không cách nào hạ nhiệt nữa.

Anh khẽ vuốt những sợi tóc mềm mại buông xõa trên vai cô, cũng kéo cái mền đang ngăn cách giữa hai người ra. Bàn tay anh đặt lên hai bầu ngực tròn trịa của cô, khiến cho nụ hoa nhạy cảm của cô lập tức đứng lên.

“Ừm...” Cô thoải mái rên một tiếng, khuôn mặt áp chặt vào bàn tay đang vuốt ve chậm rãi của anh, cảm nhận sự yêu thương toàn tâm toàn ý của anh. Có lẽ, lời thổ lộ của anh đã khiến cho Chu Thái Tâm càng thêm nhạy cảm, cảm nhận rõ ràng hơn cảm giác mà anh đem đến cho cô, cũng càng tự nhiên hơn khi chấp nhận sự thân mật giữa hai người.

Anh nhìn đôi mắt giăng đầy sương mù của cô một cách nồng nàn, vẻ mặt say mê. Anh nhận ra mỗi khi anh nhìn cô thêm một lần, thì lại càng bị cô thu hút thêm. Anh cúi đầu, mang theo nụ hôn tràn đầy nhiệt tình cùng yêu thương hôn lên mặt cô, gáy cô.

Anh dùng ngón tay vuốt ve hai nụ hoa đang dựng lên của cô, nhìn thấy đỉnh nụ hồng nhạy cảm càng trở nên vuron cao hơn, tỏa ra sức hấp dẫn bí ẩn, thu hút anh. Vì vậy, anh hé môi ngậm lấy nụ hoa của cô, đồng thời mở rộng bàn tay xoa nắn hai bầu ngực mềm mại trắng ngần của cô.

“A...” Khoái cảm dâng lên từ nơi anh đang ngậm lan dần ra, khiến cô không nhịn được rên lên thành tiếng, thân thể mềm mại cũng bắt giác giãn dụa theo.

Nụ hôn của anh trượt dần xuống theo cơ thể cô, lướt qua da thịt nơi bầu ngực, đi đến phần lõm xuống của bụng. Anh dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng mút lấy da thịt cô, để lại những dấu vết nóng ấm. Sau đó, anh hài lòng trượt sâu xuống bên dưới, đưa tay chạm vào nơi bí ẩn của cô.

Ngón tay anh chạm vào cô, thăm dò nụ hoa đang ẩn nấp sâu bên trong, trêu chọc khiến nó thức giấc.

“A... Thần...” Cô vội vàng rướn người lên để nghênh đón anh, chẳng kịp đợi anh xâm chiếm

Khi ngón tay anh đi sâu vào trong khe hẹp, cô không chịu nổi mà thở gấp từng cơn, đưa ngón tay luồn vào mái tóc anh, ôm lấy đầu anh. “Xin anh...” Cô cảm nhận được sự thăm dò của anh không thể khiến cô thỏa mãn, vì vậy, cô đã xin anh tiến thêm bước nữa, xâm chiếm lấy cô.

Thấy cô bị dục vọng chi phối đến mức van cầu, Quân Thần Tinh nở một nụ cười có chút hư hỏng gian tà, “Xem ra, Thái Tâm bé nhỏ cũng là cô gái nhạy cảm và nhiệt tình.”

Anh vừa nói xong, ngón tay đã đưa sâu vào khe nhỏ của cô hơn nữa, dùng sức vuốt ve trong cơ thể cô...

Anh rút nhẹ ngón tay ra, tách rộng hai chân cô thêm nữa, kê miệng vào ngay giữa nhụy hoa, thổi nhẹ một cái khiến cô run rẩy thở gấp. Sau đó, anh nhếch môi cười gian, tựa đầu chôn sâu vào giữa hai chân cô, hôn nhẹ lên nhụy hoa, rồi liếm nó.

“A...” Cô hét lên thành tiếng, cảm nhận được khoái cảm đang đánh úp vào cô như thủy triều dâng lên, cảm giác được bên dưới cơ thể đã chảy ra rất nhiều chất lỏng...

Nhìn dấu vết nhiệt tình từ cô, ánh mắt anh càng trở nên u tối hơn. Anh đưa tay nhanh chóng vén từng lớp cánh hoa ra, nhìn chăm chú vào mật hoa vừa tiết, giữa nhụy hoa đang không ngừng run rẩy co rút lại khiến cho nụ hoa yếu ớt mỏng manh hoàn toàn hiện ra trước mắt anh.

“Thật đẹp... Nhìn nơi này của em xem, quyến rũ đến như vậy... Bây giờ, để tôi nếm thử xem, có thơm ngon như những món mỹ thực ban nãy không...” Anh khàn giọng nói xong, liền đưa nhẹ đầu lưỡi vào sâu trong đóa hoa của cô, liếm khẽ.

“A... Thần... Không chịu... Khó chịu quá...” Chu Thái Tâm lắc đầu, cảm nhận được đầu lưỡi trơn ướt của anh không ngừng treu chọc nơi mẫn cảm của cô, khiến toàn thân cô vượt quá mức chịu đựng, co rút mạnh mẽ rồi trở nên yếu ớt, vô lực.

Thấy cô mất kiểm soát đến mức vận vẹo cả cơ thể, khiến anh càng thêm say mê, vờn ngón tay ra, xấu xa mà ấn vào phần lõm xuống giữa đóa hoa, véo nhẹ tâm nhụy hoa, bên trong khe nhỏ cũng không ngừng bị lưỡi anh dày vò, khiến cô hoàn toàn đắm chìm vào dục vọng, dâng trào đến khi cô chạm đến khoái cảm cao trào!

Khi anh nhận ra bên trong cô càng lúc càng co rút mạnh mẽ hơn, anh biết cô đã sẵn sàng để tiếp nhận vật đàn ông to lớn của anh. Vì vậy, anh nâng cơ thể dậy, tiến thẳng vào nơi chật hẹp của cô, nơi vừa nóng ẩm vừa chặt chẽ, bắt đầu chuôi động tác lúc nông lúc cạn.

“A...” Cô không chịu được khoái cảm từ vật to lớn của anh mà sát nơi mẫn cảm của cô, bật ra tiếng rên rỉ, nhưng lập tức cũng bị nụ hôn của anh nuốt mất.

Tóc tai cô bung xõa rồi bời trên người, dây dưa không dứt cùng anh, khuôn mặt ửng hồng như ráng chiều say mê chìm đắm trong khoái cảm, cặp mắt cũng mờ mịt trong dục vọng dâng trào.

Dáng vẻ đắm chìm trong dục vọng của cô càng khiến ngọn lửa cháy trong anh mãnh liệt hơn, bên dưới càng gấp rút ra vào hơn nữa.

Cô ôm chặt eo anh, chủ động nâng mông lên để nghênh đón sự ra vào mãnh liệt của anh.

Mùi vị kích tình, hơi thở gấp gáp tràn ngập khắp trong phòng.

Theo mỗi lần anh tiến sâu vào cô, nhịp đập trái tim cô càng thêm mạnh mẽ, giữa hai chân không ngừng tiết ra chất lỏng, giúp cho anh thuận lợi ra vào bên trong cô.

“Thích đến thế sao?” Anh thở hổn hển hỏi cô, động tác cũng không vì vậy mà chậm nhịp.

“Thích... Thích.” Chu Thái Tâm thở gấp, trả lời dứt quăng.

Nhận được câu trả lời khẳng định từ cô, anh liền cười đến xấu xa, càng mạnh mẽ chiếm đoạt cô hơn.

Anh nhắm mắt lại, thân thể bên dưới lại đâm sâu thêm vài lần nữa, theo sự co rút mãnh liệt trong cơ thể cô, khiến cả anh và cô đều đạt đến cao trào.

Hai người cùng ăn món ăn tinh thần đầy vui sướng xong sau đó mới ăn đến món ăn do Chu Thái Tâm nấu! Quân Thần Tinh liền dẫn cô đến căn phòng bên cạnh. Một căn phòng vô cùng rộng lớn, còn có rất nhiều thiết bị mà Chu Thái Tâm chưa từng nhìn thấy bao giờ.

“Thái Tâm, đây là phòng nghiên cứu riêng của tôi. Phần lớn máy móc đều được tôi phát minh ra ở nơi này. Em xem, chỉ cần đưa tất cả danh sách vào trong ngăn chứa của máy này, nó sẽ tự động phân loại, sàng lọc, giúp tôi lựa chọn ra những người đủ tiêu chuẩn. Sau đó, nó cũng sẽ tự động gửi thư thông báo đến cho từng người, tôi chỉ việc giao cho trợ lý đi xử lý tiếp những việc còn lại thôi. Cùng lắm là mất 30 phút, mọi thứ đều được giải quyết xong xuôi.

Quân Thần Tinh đặc ý chỉ vào một thiết bị nhìn giống một máy in cỡ lớn. Phía bên trên máy là một ngăn chứa, chỉ cần đưa văn bản vào, nó sẽ tự liên kết và tính toán, áp đặt những điều kiện và chính sách được nhập vào từ trước, xử lý nhanh chóng và dễ dàng vô cùng.

“Anh nói đây là thiết bị do anh phát minh sao?” Chu Thái Tâm ngạc nhiên hỏi anh, anh không ngừng mang đến cho cô thật nhiều bất ngờ.

“Đúng! Phòng nghiên cứu này có tất cả các loại thiết bị tốt nhất trên thế giới, cần gì cũng có. Tất cả những thiết bị bây giờ tôi đang nghiên cứu chỉ được sử dụng trong nội bộ nhà họ Quân mà thôi. Thành thạo cũng nhận thêm vài yêu cầu từ bên ngoài, nhưng phải nằm trong phạm vi tôi cho là hợp lý.”

Chu Thái Tâm nhìn chăm chăm anh, “Thần Tinh, anh... Rốt cuộc anh là ai vậy? Tại sao...”

Quân Thần Tinh cắt ngang lời cô. “Tôi là ai? Thái Tâm, em ngốc hả? Cả tôi mà em cũng quên mất sao?” Anh cố ý nói thành chuyện cười.

“Em... Em không phải có ý này, anh đừng nói đùa, được không?” Chu Thái Tâm cảm nhận sự bất an trong lòng càng lúc càng lớn hơn, cô nôn nóng muốn nhận được đáp án từ anh.

“Được, tôi không đùa nữa. Nhưng mà, tôi nói thật, tôi là Quân Thần Tinh, là thân phận thật sự của tôi, em đừng nghi ngờ, được không? Chẳng qua, tôi...” Anh đột nhiên ngập ngừng, nhìn chăm chú vào cô.

“Thái Tâm, tôi không gạt em. Hơn nữa, tôi cũng không muốn giữa chúng ta có bất kỳ điều gì che giấu. Bởi vì, tôi thật sự nghiêm túc với em.”

Anh đổi giọng trở nên nghiêm túc, khiến cho Chu Thái Tâm cảm thấy, chuyện mà anh muốn nói với cô, là chuyện vô cùng quan trọng.

“Em có biết trên thế giới chỉ có khoảng 300 thiên tài hay không?”

Chu Thái Tâm lập tức gật đầu. “Em biết. Mấy năm trước, chuyện này còn được công bố rộng rãi, các nhà báo và đài truyền hình cũng ráo riết đưa tin. Mặc dù lúc đó em chỉ vừa lên trung học nhưng đối với chuyện đó vẫn rất ấn tượng.”

“Vậy em còn nhớ được bao nhiêu về chuyện này?” Quân Thần Tinh hỏi cô.

Chu Thái Tâm cau mày, cố gắng suy nghĩ một chút, sau đó, mới mở miệng nói: “Em nhớ có khoảng 300 thiên tài gồm cả nam lẫn nữ. Trong đó, có ba người có điểm IQ cao hơn hẳn những người còn lại, khoảng 400 trở lên gồm 2 nam và 1 nữ. Họ sống ở các quốc gia khác nhau như Mỹ, Pháp và Đức.”

“Không sai! Thái Tâm, tôi chính là người ở nước Mỹ, chỉ số IQ thiên tài là 498 điểm. Ngoài ra, khi ở Mỹ, tôi còn tham gia vào các dự án nghiên cứu chế tạo tên lửa, vệ tinh thử nghiệm. Hơn nữa, tôi còn đảm nhận vai trò bác sĩ nghiên cứu Buck với thù lao khá cao.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 6 (1)

Quả thực, ngay bây giờ, Quân Thần Tinh sắp tức điên lên được. Anh nhẹ nhàng nhảy xuống từ cửa sổ phòng của Chu Thái Tâm, không chút động tĩnh đã đứng trên tấm thảm lót phòng, đồng thời, cũng cảm nhận được sự giận dữ sôi trào trong lồng ngực, không một chút hạ nhiệt.

Không nghĩ đến việc chỉ vì muốn gặp bạn gái mà phải cùng ba ông anh trai của cô đánh nhau một trận. Đã vậy chưa nói làm gì, lại vẫn bị đuổi ra ngoài tiếp, hại anh phải leo cửa sổ mà vào đây.

Nhưng mà, khi ánh mắt anh rơi xuống cô gái bé nhỏ đáng yêu đang ôm gối ngủ, cả cơ thể co lại thành một khối, lửa giận của anh lại biến mất một cách kỳ lạ, về mặt trở nên dịu dàng hơn.

Thật là một cô gái nhỏ biết giãy vò người khác!

Anh nhìn cô đầy yêu thương, sau đó, không chút tiếng động nào mà đi đến sát mép giường, nhìn cô ở trước mặt anh yên tĩnh ngủ say. Anh không hề nghĩ bản thân lại nhớ nhung cô đến thế.

Chẳng qua, chỉ mới không gặp một ngày thôi, anh không nghĩ anh lại nhớ đến sự hồn nhiên của cô như vậy, từ nụ cười ấm áp đến ánh mắt dịu dàng cũng như tất cả mọi điều thuộc về cô vậy.

Vốn dĩ hôm nay làm một ngày đẹp trời, lại đúng ngay tuần lễ anh được nghỉ, vì vậy, anh muốn được ở bên cô trong khoảng thời gian này. Nhưng mà, cô lại nói ba anh trai của cô sẽ ở nhà, làm cho anh không thể đưa cô ra ngoài chơi cùng anh được nữa. Lúc đầu, anh nghĩ rằng bản thân sẽ không quá để tâm đến vấn đề đó, dù sao thì đến ngày mai cô sẽ đi học, và hai người có thể gặp được nhau rồi.

Không ngờ là cả ngày trôi qua, dù cho anh làm bất cứ việc gì đi nữa cũng đều cảm thấy khó chịu trong lòng, thậm chí anh còn không ngừng nghĩ đến việc cô đang làm gì vào giây phút đó nữa. Mọi chuyện liên quan đến cô đều khiến lòng anh xáo trộn, khiến tâm trạng anh phiền nhiễu đến mức không cách nào bình tĩnh được, chỉ mong muốn gặp cô. Mong muốn đó theo thời gian càng lúc càng mãnh liệt trong anh.

Đến cuối cùng, anh không thể chịu đựng thêm nữa, nửa đêm liền bất chấp tất cả chạy đi tìm người yêu. Và lúc này đây, khi anh thấy được cô, anh mới cảm thấy mọi quyết định của bản thân đều đáng giá.

Nhìn cô thật lâu, ánh trăng đang rọi lên khuôn mặt bình thường yên tĩnh của cô, tôn lên làn da trắng trẻo mịn màng như tuyết ngày đông, lông mi vừa dài đậm vừa dày đỏ bóng xuống làn da cô khiến người khác như say mê, đôi môi như đóa hồng nở rộ cuốn hút vô cùng.

Nhìn cô ngủ yên tĩnh như một đứa trẻ ngây thơ hồn nhiên, nhưng vẫn nhìn ra được tính cách điềm tĩnh vốn có. Cơ thể cô gầy nhẹ, áo ngủ theo đó trượt ra, khiến biết bao cảnh xuân đẹp đẽ bị phơi bày.

Khi tầm mắt anh nhìn thấy đôi bàn chân thon dài, trắng ngần như ngọc của cô, đáy mắt đen nhanh chóng cháy bùng lên ngọn lửa nóng bỏng. Nhìn thân thể mềm mại yêu kiều của cô trên giường, anh đã sớm quên đi mục đích đến gặp cô, ngược lại, nhớ nhung không nguôi những tiếng rên rỉ ngọt ngào của cô, dục vọng khiến cả cơ thể anh như có cả nguồn nhiệt không lồ đang thiêu đốt.

Anh ngồi ngay mép giường, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào áo ngủ của cô, và ngay lúc nhận ra cô để ngực trần đi ngủ, lòng của anh càng thêm kích động vô cùng. Bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve qua lại trên bầu ngực cô, ngón tay lại không ngừng kéo nhẹ, xoa nắn đỉnh núm hồng của cô...

Cho đến khi đỉnh núm hoa nhạy cảm của cô vì bị anh vuốt ve mà trở nên dựng đứng, anh mới hài lòng nhắm nháp lấy nó dù cách trở bởi một tầng áo ngủ mỏng manh.

“Ừm...” Chu Thái Tâm không nhin nổi mà rên lên thành tiếng, đầu óc lại chưa hoàn toàn tỉnh táo nổi, nhưng cơ thể nhạy cảm của cô dưới sự vuốt ve của anh đã sinh ra phản ứng.

Anh thấy vậy liền nhếch môi cười xấu xa, ‘bàn tay lại nhanh chóng cời áo ngủ của cô ra, khiến cho toàn thân từ trên xuống dưới của cô chỉ còn lại mỗi chiếc quần lót bé nhỏ xinh xắn, nhưng lại rất mê hoặc, hấp dẫn ánh mắt anh.

Khi cả cơ thể xinh đẹp của cô được phô bày trước mắt anh, anh dường như muốn ngừng thở, sau đó, anh nhắm nháp, mút lấy hai viên trân châu xinh đẹp như hai quả hồng đầy cuốn hút của cô sau khi được anh xoa nắn.

Anh hé miệng, ngậm lấy một bên núm hồng, giống như một đứa trẻ tham lam mà mút lấy nó, cùng với đó, anh còn dùng đầu lưỡi ẩm áp của mình vẽ vòng tròn liên tục lên đỉnh núm hồng, bàn tay lại không yên phận mà xoa nắn bên bầu ngực còn lại, mặc sức trêu đùa cô trong giấc ngủ say.

Lúc này, Chu Thái Tâm cũng từ trong giấc ngủ sâu từ từ tỉnh dậy, bởi vì cô cảm thấy mình như vừa trải qua một giấc mộng xuân mãnh liệt, khiến toàn thân cô nóng rực lên.

Ý thức cô dần trở nên rõ ràng hơn. Lúc này, cô mới cảm nhận được có một vật nặng nào đó đang đè lên cơ thể cô, mà vật này còn đang không ngừng trêu chọc hai bầu ngực của cô nữa chứ...

Cô giật mình, cả con buồn ngủ cũng biến mất tăm, đưa tay muốn đẩy vật đó ra khỏi người, miệng thì há to kêu lên.

Quần Thần Tinh biết cô đã tỉnh dậy, vội vàng đem môi dán chặt miệng cô lại, thấp giọng nói: “Xuyt! Đừng hét, là tôi.”

Nhìn thấy cô tròn to hai mắt như hiểu ra mọi chuyện, anh mới dòi môi ra. “Nhỏ tiếng chút, đừng để người nhà của em phát hiện ra.”

“Anh...” Chu Thái Tâm kinh ngạc nhìn chằm chằm anh, nói không nên lời, cũng không hiểu vì sao mà anh lại xuất hiện ở chỗ này.

Cảm thấy cô vẫn còn khiếp sợ chưa thể phản ứng được gì, anh nắm chắc cơ hội nhanh chóng cời luôn chiếc quần lót viền ren cuối cùng trên người cô xuống, lộ ra hoàn toàn vùng hoa viên bí ẩn kia.

Anh đem đôi chân ngọc của cô kéo nhẹ ra, nhìn khe nhỏ có phần đầy đặn kia dưới sự tấn công nhiệt tình của anh mà bị kích thích, chảy ra thật nhiều loại nước ngọt ngào kia.

“Thật đẹp...” Âm giọng có chút trầm khàn của anh đã bộc lộ sự ham muốn cháy bỏng trong anh ngay lúc này.

Không kiềm chế được, anh cúi đầu đem khuôn mặt chôn vào giữa hai chân cô, môi lưỡi không ngừng trêu chọc, liếm nhẹ khiến cô run rẩy, cánh hoa vì thế cũng trở nên ướt át, đồng thời, anh cũng nuốt hết chất lỏng ngọt ngào từ bên trong chảy ra.

“Ừm... Không được... A...” Hai tay cô khẽ đẩy nhẹ đầu anh ra. Nhìn đầu anh chôn vào giữa hai chân mình, sự tê dại tận trong bên dưới cơ thể không ngừng truyền đến mọi góc ngách khác, sau đó, đánh thẳng vào tâm trí cô. Làm sao anh có thể vào được phòng ngủ của cô?

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô. “Tỉnh rồi à?” Anh cố ý hỏi.

Chu Thái Tâm không quan tâm đến vấn đề mà anh đang hỏi, nghi ngờ hỏi lại: “Anh vào đây bằng cách nào vậy?”

“Trèo vào từ cửa sổ đó!” Bàn tay anh vuốt ve khắp cơ thể cô, mang đến cho cô thật nhiều run rẩy, hai tay không ngừng ngăn cản anh, nhưng cơ thể cô cũng không cách nào thoát khỏi anh được.

Anh thừa lúc cô đưa tay ngăn cản anh hôn cô, đem cô đẩy ngã xuống giường, một lần nữa, hôn nhiệt tình lên hai bầu ngực của cô.

Cô bất ngờ thờ dốc vì kinh ngạc, vội cắn lấy môi dưới, tránh cho bản thân rên lên thành tiếng, nếu không, người trong nhà sẽ nghe thấy hết.

Cô nhắm chặt đôi mắt, cảm nhận từng cơn tê dại mãnh liệt vì đầu ngực bị anh trêu chọc, tiếng rên rỉ ngọt ngào cuối cùng cũng bật thốt từ miệng cô...

“Ừm... Ừm...” Thân thể cô không ngừng giãy dụa, trong khi bàn tay anh không biết từ lúc nào đã trượt dần vào giữa hai chân cô.

Anh tách rộng hai chân của cô ra, bàn tay đặt lên chỗ bí ẩn đã sớm ướt đầm kia, vuốt ve cánh hoa, đồng thời, không ngừng xoa nắn viên châu ngọc của cô.

Ngón tay anh không ngừng chà sát qua lại ở khe động nhỏ nhắn. Vừa lúc cô rên to, ngón tay anh đâm thật sâu vào trong cô, sau đó, lại rút ra đưa vào trong khe nhỏ nhưng lại không tiếp tục đưa sâu ngón tay vào hơn nữa. Chẳng qua, anh muốn hành hạ cô một chút, khiến cô khó chịu mà cầu xin anh.

Cho tới lúc này, ngón tay anh mới đẩy thật sâu vào trong khe nhỏ của cô, sau đó, rút ra thật nhanh. Lúc này, cô đang hoàn toàn đắm chìm trong những

cảm xúc thuần túy nhất mà mọi giác quan trên người cô mang lại. Hai tay cô ôm chặt lấy anh, ngón tay bấm sâu vào trong cánh tay anh, không tự kiềm chế được phải nâng mông cao hơn để nghênh đón ngón tay anh.

Thấy hai gò má cô vì phấn khích mà trở nên ửng hồng, anh lại càng kích động hơn nữa, cúi đầu hôn thật sâu đôi môi cô, hút hết tất cả không khí trong khoang miệng cô, tham lam lưu luyến mùi hương thơm ngát mê người trên cơ thể cô.

Nương theo ngón tay rút ra đâm vào mảnh liệt của anh, chất lỏng từ trong cô không ngừng chảy ra, không chỉ khiến ngón tay anh ướt đẫm, còn khiến cả mền trên giường cũng để lại dấu vết dục vọng của cô.

Nghe tiếng rên rỉ ngọt ngào không ngừng phát ra từ miệng cô, anh không thể kiềm chế hơn nữa, nhanh chóng đứng dậy, cởi sạch quần áo trên người, phô bày ra cơ thể nam tính đẹp đẽ, sau đó, lại ngã đè lên cô lần nữa.

Anh đưa tay nâng cao hai chân cô, động nhẹ thân dưới tiến thẳng vào trong cơ thể cô.

Cô theo đó mà ôm lấy anh, cảm nhận được vật đàn ông to lớn nóng rực kia đang chậm rãi chen sâu vào trong khe nhỏ của mình, cảm giác đầy kích thích này mang đến cho cô sự thỏa mãn và hạnh phúc.

Nghe thấy tiếng cô rên rỉ thờ dốc, phần cơ thể anh đang chôn sâu trong cô càng thêm to lớn, rút ra đẩy vào, khiến cô cảm nhận được sự vui sướng cao trào không cách nào tả nổi.

Mỗi động tác rút ra đẩy vào mảnh liệt của anh đều khiến cô đạt được khoái cảm lâng lâng. Anh hôn cô thật sâu, hôn để át đi tiếng rên rỉ mỗi lúc một lớn của cô, tránh để người khác nghe thấy.

Bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve từng chút một trên làn da cô, động tác của nửa thân dưới cũng chưa từng ngừng lại, ngược lại, càng lúc lại càng mạnh mẽ hơn. Nhìn hai bầu ngực cô đông đưa tới lui, anh lại lần nữa dùng bàn tay xoa nắn lấy chúng, ngón tay thì không ngừng vuốt ve lấy đầu ngực, kéo nhẹ, khiến cho cô càng cảm nhận khoái cảm mãnh liệt hơn nữa.

Tốc độ của anh vừa nhanh vừa mạnh mẽ, khiến cô thoải mái rên rỉ không ngừng, nhiệt tình nghênh đón những cú đưa đẩy cuối cùng của anh. Khi anh gầm nhẹ cũng là lúc cô rên rỉ đầy thỏa mãn, sau đó, anh bắn thật nhanh mầm móng nóng rực của anh vào sâu trong cơ thể cô.

Dục vọng lắng lại, Chu Thái Tâm liền hỏi Quân Thần Tinh: “Anh còn chưa trả lời cho em biết, tại sao anh... A! Mặt của anh bị sao vậy?” Lúc này cô mới phát hiện ra trên khuôn mặt xinh đẹp của anh là những dấu vết xanh tím.

Vừa rồi, lý trí của cô hoàn toàn bị dục vọng che mờ, căn bản không hề chú ý đến tình trạng của anh. Không nghĩ đến, lý trí vừa khôi phục lại, liền nhìn thấy trên mặt anh là hai ba chỗ vết thương do đánh nhau gây ra.

Vốn dĩ Quân Thần Tinh đang tràn đầy thỏa mãn nằm trên giường, nghe thấy lời cô nói, sắc mặt liền xuất hiện sự thay đổi lớn, trong chớp mắt, nhiều biểu cảm khác nhau liên tục hiện ra trên khuôn mặt anh, có tức giận, khó chịu cũng như oán hận.

“Còn không phải do ba ông anh trai của em tặng tôi hay sao!” Anh có chút tức giận, còn thêm chút buồn bã không vui nói.

“Anh trai em? Sao có thể chứ?” Cô ngạc nhiên hỏi, sau đó, lại khó xử nhìn anh.

“Còn không phải tại em sao?” Anh ai oán nhìn cô một cái, cấu giận với cô như một đứa bé. “Không biết người nào sau khi ăn nhờ uống nhờ nhà người khác xong, lại ngay lập tức bội tình bạc nghĩa, ngay cả cái bóng cũng không tìm được.” Anh bĩu môi, bắt nắn nhìn chằm chằm vào cô.

Thấy anh tức giận như một đứa bé, lại nghe lời tố cáo của anh, Chu Thái Tâm liền dờ khóc dờ cười. Anh là một người đàn ông trưởng thành, sao còn muốn cô chịu trách nhiệm chứ? Đây phải là lời cô nên nói mới đúng chứ?

“Thần Tinh, anh nói gì vậy? Không phải em nói với anh là hôm nay em không thể ra ngoài rồi sao? Hơn nữa, việc anh bị đánh thì liên quan gì đến em chứ?” Cô không thể giải thích nổi vấn đề này.

“Đương nhiên là có! Nếu không phải tại em không thể ra ngoài cùng tôi, lại không cho tôi gọi điện cho em, tôi sao lại phải đích thân đến tận cửa nhà để được gặp em chứ? Mà bọn họ sao lại là người trước sau chưa kịp nói lời nào đã thượng cẳng tay hạ cẳng chân rồi? Em xem, bọn họ đánh tôi từ khuôn mặt siêu cấp đẹp trai như Trương Siêu biến thành hốc hác thế này, đau chết tôi. Đã thế, em còn chẳng biết thương hoa tiếc ngọc, không an ủi hỏi thăm tôi thật tốt, còn hỏi ngược lại tôi!” Anh như đứa trẻ làm nũng vùi ăn kẹo mà mếu máo với cô, vẻ mặt tủi thân, đáy mắt lại như đầy lời tố cáo, cả khuôn mặt lại dán chặt lên mặt cô.

Nhìn thấy dáng vẻ này của anh, Chu Thái Tâm vô cùng đau lòng. Mặc dù, một người đàn ông trưởng thành như anh mà làm ra biểu cảm như vậy quá thực rất kỳ lạ, nhưng anh là tâm can cô, khiến cô cảm thấy tim mình như ai đó nhéo, rất đau, không nhìn được đưa tay xoa nhẹ lên khuôn mặt anh. “Xin lỗi anh! Em thối cho anh bớt đau nha.”

Giọng nói và vẻ mặt cô đều thể hiện sự áy náy vô cùng, khiến trong lòng Quân Thần Tinh cười đến nghiêng ngửa.

Anh chính là cố ý khiêu khích lòng áy náy của cô, không muốn cô yên ổn, ai kêu cô dám để anh nhớ nhưng cô đến vậy, còn không cho anh gọi điện thoại hay gặp mặt cô nữa chứ. Chẳng lẽ, ba ông anh trai kia quan trọng hơn so với anh hay sao? Hôm nay bọn họ ở nhà, cô liền không thể ra ngoài, đây là quy tắc gì vậy? Rốt cuộc là anh và ba ông anh trai của cô, ai mới là người quan trọng hơn.

Nhưng mà, nhìn bộ dạng ngây thơ của cô, động tác dịu dàng của cô, khiến anh ảm áp đến tận đáy lòng, cảm thấy có bị đánh cũng xứng đáng lắm. “Đúng rồi, Thái Tâm, ba ông anh trai của em, không phải tôi ghét bỏ mà nói vậy đâu, nhưng quả thực là quá khác biệt với em! Em xem xem, em dịu dàng động lòng người như vậy, còn đáng vẻ của ba người bọn họ, tôi vừa nói tôi là bạn trai của em, họ như cùng như thấy kẻ địch vậy, đánh tới tấp, còn là ba đánh một nữa chứ! Thật quá đáng mà.” Anh như đứa trẻ đang tỏ cáo tội trạng với Chu Thái Tâm vậy.

Chu Thái Tâm hơi sững sờ, cảm động hỏi: “Anh... Anh thật sự nói với mấy anh trai em, anh là bạn trai em thật sao?”

“Nói nhảm! Tôi vốn dĩ là bạn trai em, bọn họ hỏi, thì đương nhiên tôi phải trả lời xác nhận lại rồi!” Anh trả lời một cách đương nhiên, đột nhiên, lại nghĩ ra vấn đề gì đó, liếc nhìn cô, bất mãn nói: “Thái Tâm, em thật quá đáng đó, nghe giọng điệu em nói như vậy, có phải em vẫn còn nghi ngờ mối quan hệ giữa hai chúng ta, đúng không?”

Thấy cô im lặng không nói, vẻ mặt ủ rũ, anh liền biết được đáp án. “Tôi cũng biết, cho nên, hôm nay em nói không thể ra ngoài cùng tôi, căn bản là lừa tôi đúng không?”

Lần này, Chu Thái Tâm không chỉ áy náy, ‘mà còn vô cùng lo lắng giải thích với anh: “Thần Tinh, em không lừa anh, là thật! Bởi vì chủ nhật em luôn ở nhà, và vì sợ em ở nhà buồn chán, cô đơn, mấy anh trai của em liền tập thành thói quen ở nhà cùng em. Cho nên, em không thể ra ngoài được. Hơn nữa, em chưa nói quan hệ của chúng ta với các anh ấy, vì em sợ...” Cô đột nhiên ngừng lại, không dám nói tiếp nữa.

“Sợ cái gì?”

“Sợ không biết quan hệ của chúng ta sẽ duy trì được trong bao lâu, sợ anh sẽ rất nhanh không còn muốn em nữa.” Cô có chút bất an cùng tự ti nói, cô đối với mối quan hệ của họ, vô cùng không chắc chắn.

“Ngốc nghếch! Không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi đối với em rất nghiêm túc, quan hệ của chúng ta cũng sẽ bền vững suốt đời. Hơn nữa, tôi tuyệt đối không có chuyện tôi không muốn em nữa.” Anh nói đầy kiên quyết.

Chu Thái Tâm nghe vậy, vui vẻ ngẩng đầu lên nhìn anh. “Thần Tinh, anh nói thật sao?”

“Dĩ nhiên. Tôi sẽ không nói lời trái với lương tâm hay nói lời không làm được.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 6 (2)

Lời anh nói khiến cho Chu Thái Tâm yên tâm không ít, nhưng mà, cô cũng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nói với anh: “Thần Tinh, sau này anh đừng mạo hiểm chạy đến đây nữa, biết chưa? Nếu không phải ba mẹ em vừa đúng lúc đi hưởng trăng mật mỗi năm một lần, thì cả ba em cũng sẽ tham gia đánh hội đồng anh luôn rồi, còn mẹ em sẽ đứng kế bên cổ vũ thêm vào!”

Quần Thần Tinh nghe xong, không khỏi suy nghĩ, người nhà cô thật đặc biệt mà, vừa gặp mặt đã đưa năm đám ra đãi khách, nhưng cũng may mắn là tính tình cô không giống với họ.

“May thật đấy!” Anh vỗ vỗ vào ngực mình, có ý nói giỡn: “Xem ra, tôi vẫn còn may mắn lắm, vừa lúc ba mẹ em đi hưởng trăng mật ở nước ngoài, bằng không, ngay cả ba vợ tôi cũng đánh mất, vậy chẳng phải tôi càng không thể cưới được vợ hay sao?”

Nghe anh nói từ “vợ”, Chu Thái Tâm kinh ngạc đến khó tin nổi. “Thần Tinh, anh đừng nói đùa nữa! Em nói thật với anh đó, mọi người trong nhà đều rất bảo bọc em! Tính tình lại nóng nảy, ba anh trai đánh anh thành như vậy, anh vẫn nên cảm thấy may mắn vì họ còn nương tay đó.”

“Hừ!” Quần Thần Tinh không nhìn được giễu cợt. “Em bớt xem thường tôi chút được không? Thân thù tôi thế này, coi như quay lại đánh nhau thêm mười lần nữa, tôi cũng đối phó được. Nếu không phải bọn họ chơi xấu, lấy đông hiếp yếu, lại còn thừa cơ đánh lên tôi, tôi sao lại thể thảm như vậy.”

Anh nhìn nét mặt cô một lúc, sau đó nói. “Sao? Về mặt em như vậy là có ý gì? Không tin lời tôi nói sao? Ngày mai, em đi xem thử một chút sẽ biết, vết thương trên người bọn họ so với tôi còn thể thảm hơn nhiều.” Anh dương dương tự đắc thổi phồng thêm vấn đề trước mặt cô.

Chu Thái Tâm bất đắc dĩ lắc đầu, “Thần Tinh, không phải em không tin, chẳng qua là, em lo lắng...” Cô đột nhiên khản trương, cắn lấy môi dưới, “Rốt cuộc anh có hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề hay không? Đột nhiên anh chạy tới như vậy, còn nói cho các anh trai em biết mối quan hệ giữa chúng ta, họ sẽ tưởng là thật đó.”

Quần Thần Tinh ngược lại không thêm để ý mà nhún vai, cũng chẳng thấy chuyện này có gì không tốt hay nghiêm trọng chỗ nào hết, người luôn không thừa nhận mối quan hệ giữa họ chính là cô. Đối với anh mà nói, chuyện này mới thật là vấn đề quan trọng!

Nhìn phản ứng có phần kỳ lạ của cô, anh liền lắc đầu, “Em đó!” Anh gấp ngón tay lại, gõ nhẹ một cái lên đỉnh đầu cô, “Có lúc, tôi thật không biết đầu óc em hoạt động như thế nào nữa? Nếu bọn họ để yên thì tôi cũng sẽ để yên, không tự dưng đi gây chuyện làm gì!” Anh cũng thật hy vọng như vậy mà!

Anh không khỏi buồn rầu nghĩ, từ lúc nào mà uy tín của Quân Thần Tinh anh hoàn toàn vô giá trị trước mặt gia đình này vậy chứ?

“Không phải vậy. Đó là vì các anh ấy rất thương em, anh lại đột nhiên nhảy ra tuyên bố anh là bạn trai em, trong khi vẫn chưa chính thức chào hỏi họ lần nào, khó trách họ có phản ứng như vậy. Mặc dù, bên ngoài em là một cô gái bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn nữa, nhưng trong lòng họ, em lại là cô em gái yêu quý, cho nên...”

“Cho nên, bọn họ mới có phản ứng nóng nảy như vậy, không chỉ vì tính cách đặc trưng của gia đình em, mà còn vì họ cảm thấy không được tôn trọng, có đúng không?”

Chu Thái Tâm nhìn anh, hoàn toàn bị đánh về nghiêm chỉnh, về mặt sắc bén này của anh mê hoặc. Tại sao người đàn ông này lại có nhiều dáng vẻ khác nhau như vậy? Mặc dù, ngay khi vừa bắt đầu quen biết, cô cũng nhìn thấy nhiều dáng vẻ khác nhau của anh, nhưng sự thay đổi nhanh chóng như vậy vẫn khiến cô khó mà thích ứng kịp.

Từ lúc thấy anh vào phòng cho đến giờ, anh đã thể hiện ra ba loại tính cách đặc trưng khác biệt nhau hoàn toàn. Nếu không biết trước anh là một người đàn ông ưu tú, xuất sắc, cô sẽ cho rằng anh là một người có nội tâm phức tạp, đa nhân cách lại còn biến thái nữa.

Thấy anh vẫn đang đợi đáp án của cô, cô vội gật đầu, “Chuyện này, bây giờ chúng ta phải làm thế nào? Các anh ấy đều biết anh rồi, cho dù anh có muốn đòi ý cũng không còn kịp nữa.”

Quân Thần Tinh không vui, chân mày nhướn lên cao, đối với việc cô vẫn tiếp tục phủ nhận mối quan hệ của bọn họ, anh tức đến mức sắp gào thét đến nơi, muốn xem xem có thể gào thét cô gái ngốc nghếch này hay không. Nhưng đồng thời, anh nhìn thấy hai tay cô vì bất an mà xoắn lại với nhau, đáy mắt có nhiều sự khổ sở, anh đột nhiên bình tĩnh lại. Cô đối với việc chia tay với anh cũng rất đau khổ, vì vậy, anh không muốn cô lo lắng nữa, bắt đầu đi ôm cô ngồi lên đùi anh, để cô đối mặt với anh.

“Vậy mới tốt! Bởi vì, tôi không hề muốn đòi ý.” Anh đưa tay ngăn lại việc cô muốn lên tiếng. “Hon nữa, tôi không phải vừa mới nói với em rồi sao? Giữa chúng ta sẽ là mối quan hệ nghiêm túc lâu dài, chẳng lẽ, em vẫn không tin nổi lời tôi nói hay sao?”

Nghe vấn đề mà anh đang nói, Chu Thái Tâm cũng gật đầu ngay lập tức, nhưng cô vẫn ỉu rù buồn bã nói: “Không phải là không tin, mà cho đến bây giờ, em vẫn cảm thấy giống như em đang mơ một giấc mơ thật đẹp vậy.” Nói đến đây, trên mặt cô khó giấu nổi vui vẻ hạnh phúc.

Nhìn dáng vẻ này của cô, Quân Thần Tinh liền thở dài. Bởi vì, dáng vẻ lúc này đây của cô, thật làm lòng người xao xuyến, khiến anh mê đắm vô cùng.

Đang đắm chìm trong sự chuyển biến phong thái quyến rũ của cô, tai anh lại nghe được những lời nói đầy tự ti, đau khổ của cô.

“Nhưng mà, em biết rõ, nằm mộng thì cũng có lúc phải tỉnh dậy, giấc mơ rồi thì cũng sẽ tan biến. Mặc dù em rất ngây thơ, ngốc nghếch, nhưng em cũng chưa ngốc đến mức cả điều đó cũng không hiểu được. Từ nhỏ đến lớn, rất nhiều người đối với em đều làm như không thấy, không chú ý đến một người quá mức tầm thường như em. Còn nếu không, cũng chỉ cười chê em, đùa giỡn không ngừng. Nếu có người vô tình nhìn thấy được sự hiện diện của em, sẽ rất nhanh chuyển từ trạng thái kinh ngạc, sang khó hiểu, sau cùng, là về mặt đầy khinh thường vì sự xuất hiện của em.”

“Cho nên, em chưa từng tham gia bất kỳ buổi tiệc công khai nào của trường, đúng không?”

“Ừ. Thần Tinh, thật ra thì em vô cùng vui vẻ khi ở bên anh, nghe được lời anh nói muốn cùng em cả đời, em đặc ý đến mức muốn hóa thành phượng hoàng tung cánh lên trời cao vậy.”

Lúc mới bắt đầu, cô có thể quen biết được người đàn ông xuất sắc như anh đơn giản là vì ông trời thương xót cô, để cho cô mừng rỡ như điên đến mức nằm mơ cũng muốn mỉm cười. Không cần biết sẽ có được anh bao lâu, chỉ cần anh còn là của cô, cô sẽ mãi luôn ở cạnh anh, cho đến khi anh chán ghét bỏ đi thì thôi.

Ai ngờ, cô vừa định quên đi thực tế mà đồng ý với anh, anh lại nói cho cô biết, anh chính là thiên tài nổi tiếng trên thế giới. Hon nữa, anh có thể tốt nghiệp đại học khi mới mười lăm tuổi, hai mươi tuổi lại dễ dàng có được ba bằng bác sĩ trong tay. Về phần vinh dự khi anh làm bác sĩ, các cơ sở nghiên cứu của anh còn trải rộng khắp nơi trên thế giới, chẳng qua anh không muốn ở, cũng không buồn đi nhận nó.

Anh còn là một thiên tài luôn dốc lòng học tập, hon nữa, ở các hạng mục nghiên cứu luôn đạt được thành tựu to lớn. Chẳng qua, anh luôn hành động theo cảm tính, muốn làm gì hay không cũng còn tùy thuộc vào tâm trạng của anh. Toàn bộ các trung tâm nghiên cứu quốc gia trên thế giới hay chỉ là trung tâm nghiên cứu trong nước đều luôn mong ước được chiêu mộ nhân tài như anh. Nhưng anh lại không tìm thấy được hứng thú như trước nữa, vì vậy, dưới sự sắp xếp của nhà họ Quân, anh lặng lẽ biến mất khỏi thế gian.

Anh thích tự do tự tại, không thích gò bó khuôn khổ trong khi nghiên cứu, chỉ muốn phát minh ra những gì mà anh cảm thấy có hứng thú, cho nên, anh mới thiết kế ngay tại nhà một phòng nghiên cứu bí mật như vậy. Cũng nhờ các anh trai của anh, họ đều chọn thái độ mặc anh tùy ý phát triển khả năng của bản thân, để anh tự lựa chọn con đường anh sẽ đi, anh mới có thể phát triển mọi thứ nhanh chóng đến vậy.

Anh vốn là một người đàn ông ưu tú đến thế, nhưng lại có thể chú ý đến một cô gái bình thường như cô, ngoài việc được yêu mà lo sợ, Chu Thái Tâm còn cảm thấy bản thân đang trào quá cao rồi. Hiện tại, việc phát hiện anh chẳng những diện mạo bên ngoài quá mức ưu tú mà trí tuệ còn hơn hẳn người thường, là người đàn ông kiệt xuất từ trong ra ngoài, cho nên... Cho nên anh nói muốn được bên cô cả đời sao?

“Thần Tinh, không phải em vẫn còn ở trong mộng đẹp chứ?” Cô trưng ra bộ mặt khó tin nhìn về phía anh.

Cô vừa ngu ngốc, vừa ngây thơ như vậy, thật sự đáng để anh yêu thương sao? “Ngốc nghếch! Ngay từ lúc bắt đầu em chưa từng nằm mơ, biết chưa?

Em và tôi đều thật, bằng không, em nghĩ tại sao tôi phải cực khổ treo cửa sổ vào đây để gặp em như vậy?”

“Đúng vậy! Tại sao anh lại cực khổ treo cửa sổ vào đây như vậy chứ?”

Quân Thần Tinh thấy cô ngờ ngác hỏi lại anh, anh vừa thấy bức mình vừa thấy buồn cười, không nhận được vрон tay ra, nhéo nhẹ mũi cô. “Em ngốc không phải dạng vừa đâu! Đương nhiên là vì tôi nhớ em, tôi thích em chứ sao!”

“A!” Chu Thái Tâm ngờ ngác trả lời anh, đột nhiên hiểu được ý nghĩa trong câu nói của anh, cô hết chuyển từ kinh ngạc trợn to hai mắt đến nở nụ cười vô cùng vui vẻ. “Anh... Anh nhớ em, thích em?”

Thấy cô chỉ ngờ ngác cười vui vẻ với anh, còn lặp lại lời anh nói, khiến cho Quân Thần Tinh có chút bất mãn mà hừ nhẹ. Tại sao lúc nào phản ứng của cô so với trong tưởng tượng của anh không bao giờ giống nhau vậy?

Tốt, anh không tin sau khi anh nói xong mấy lời này, cô còn có thể trung ra phản ứng như vậy. “Đúng đó! Khi bắt đầu, tôi nghĩ như vậy, nhưng sau một ngày chia cách, tôi đột nhiên phát hiện một sự thật.”

“Sự thật gì?”

“Cả ngày tôi chẳng làm được chuyện gì, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến em. Kết quả, suy đi nghĩ lại, tôi phát hiện tôi đã yêu em mất rồi!”

“A!” Chu Thái Tâm trợn mắt há mồm, trong lòng không ngừng bị cảm giác khiếp sợ chiếm lấy.

Quân Thần Tinh kiên nhẫn chờ đợi phản ứng của cô. anh biết, cô nghe xong điều này sẽ sinh ra hai loại phản ứng. Nhưng mà, phản ứng anh mong chờ không phải cái này, mà là phản ứng tiếp theo của cô.

Cô kinh ngạc hét lên: “Anh... Anh nói anh yêu em? Đây... Anh cũng yêu em!”

“Đúng! Tôi yêu em.” Anh nhấn mạnh, chờ phản ứng nên xảy ra của cô.

“Có thật không? Thần Tinh, anh... Làm sao anh có thể yêu em chứ?” Cô không hiểu hỏi lại anh.

Rất cuộc, Quân Thần Tinh bắt đầu không còn kiên nhẫn nữa, “Yêu là yêu! Còn thật hay giả gì chứ, sao lại không thể?” Chẳng nào cô mới có loại phản ứng theo như mong muốn của anh đây?

Chu Thái Tâm suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói: “Anh nói cũng đúng! Mặc dù bây giờ em vẫn còn rất rung động, nhưng mà, tình yêu chỉ cần cảm nhận đúng là được rồi. Ba mẹ em cũng như vậy, chẳng qua...” Cô nghiêng đầu suy nghĩ.

“Chẳng qua gì?”

“Chẳng qua, em không nghĩ anh sẽ yêu em. Đối với chuyện anh thích em, đến bây giờ em vẫn còn thụ sủng nhược kinh, chưa thích ứng nổi, mà bây giờ anh còn nói yêu em, trời ơi!” Cô đột nhiên áp hai tay vào gò má, trong mắt dù vẫn còn chút sợ sệt, nhưng cũng bắt đầu tích tụ thật nhiều niềm vui sướng về mặt cũng chuyển từ kinh ngạc sang hạnh phúc điên cuồng không khống chế nổi.

Thấy cô vẫn cứ ôm lấy hai gò má của mình, lắc nhẹ cơ thể, về mặt ngu ngơ khúc khích cười, khiến quân Thần Tinh sắp phát điên đến nơi. Nếu không phải sợ có người phát hiện, anh nhất định sẽ hét lớn với cô.

Giờ phút này, anh chỉ có thể nhỏ giọng, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói với cô: “Tại sao? Tại sao lúc nào phản ứng của em cũng không giống với người khác vậy? Tức chết tôi, phản ứng của em so với mong muốn của tôi chưa bao giờ như nhau cả.”

Chu Thái Tâm nghe xong lời anh nói, tinh thần mới dần dần hồi phục lại, nhìn sang anh, sau đó lại lộ ra vẻ mặt lo lắng. “Sao vậy? Thần Tinh, sắc mặt anh trông thật khó coi!” Bởi vì cô đang ngồi yên vị trên đùi anh, cho nên, anh liền nghiêng cơ thể về phía trước, đến gần cô hơn nữa, hai tay cô cũng áp lên gò má anh mà vuốt nhẹ, xoa nắn khắp nơi trên khuôn mặt anh.

Rất cuộc cô cũng biết anh đang tức giận rồi sao, đúng là cô gái phản ứng chậm chạp! Quân Thần Tinh nửa cười nửa không nhìn thẳng vào cô một cách chăm chú, đang muốn mở miệng nói ra những điều anh đang bất mãn cũng như tức giận, vậy mà, cô vẫn mở miệng nhanh hơn anh.

“Có phải anh bị bệnh rồi không?” Bàn tay nhỏ bé của cô dán sát lên mặt anh. Sau đó, lại dờn tay lên trán, yên tâm nói: “Thật may là không có nóng sốt. Nhưng mà anh cũng đừng chủ quan, hay là anh đi khám bệnh thử xem, sau đó thì nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi đi.” Cô khề đẩy anh.

Lúc này, ánh mắt cô liếc thấy cánh cửa sổ đang mở toang, trong đầu như bưng tỉnh nói: “Ài da! Em biết rồi, nhất định là do đêm hôm khuya khoắt anh treo cửa sổ vào đây, cho nên đã cảm lạnh mất rồi. Không phải là em thích nói anh, Thần Tinh, dù gì thì anh cũng đã là người đàn ông trưởng thành, sao còn có thể hành động theo cảm tính như vậy chứ?”

Cái gì? Cô gái này đối với lời tỏ tình của anh không chút phản ứng như mong đợi, nhưng nghĩ đến việc cô biết anh đang tức giận mà an ủi anh mới miễn cưỡng hạ cơn giận xuống, chỉ bất mãn than thở với cô, thì cô lại cho là anh bị bệnh?

Cô gái ngốc nghếch này, thật sự có nhìn ra được anh đang tức giận không vậy. Cũng giống y như lần đầu gặp mặt, đối với cơn giận của anh, luôn làm như không hề hay biết. Đã thế còn chưa tính làm gì, còn muốn đuổi anh ra ngoài, đi khám bệnh, rồi về nhà nghỉ ngơi cho tốt nữa chứ.

Được, anh nhìn, ai kêu anh lại yêu phải cô gái ngốc hết chỗ nói này chứ? Nhưng mà, bây giờ cô còn nói anh xúc động, làm việc theo cảm tính sao? Thật là quá đáng, hết sức quá đáng mà!

Nhìn khuôn mặt ngây thơ như tờ giấy trắng của cô, anh tự nói với bản thân, ngàn vạn lần phải kiềm chế cơn giận lại. Vì vậy, cô gái ngốc này càng không thể nhìn ra được sự tức giận của anh, coi như tức chết anh, sợ rằng cô chẳng bao giờ biết được anh đang tức giận cô vô cùng!

Khóe miệng anh co quắp lại, khuôn mặt vì cố nén giận mà trở nên căng thẳng. “Em nói tôi xúc động, làm việc theo cảm tính sao?” Anh đột nhiên giận quá liền cười, khiến người khác không rét mà run, da đầu tê dại.

Nhưng hiển nhiên, vẫn có người không hề nhận ra điều đó, cũng không hề hay biết gì, vẫn không biết sống chết, trả lời một cách đương nhiên: “Chính là vậy! Ai cũng biết, trời đêm lạnh như vậy, lại còn chọn ngay lúc trời rét mà chạy đến, dĩ nhiên dễ dàng cảm lạnh rồi! Nhưng mà anh lại hết lần này đến lần khác tùy hứng như vậy, chạy đến đây theo cảm tính, manh động không để ý hậu quả. Bây giờ tốt rồi, trèo vào không để anh ngã chết, thì nửa đêm chạy đến cũng khiến anh bị bệnh rồi thôi?”

“Tôi không cảm lạnh! Cô gái ngốc này, chẳng lẽ em không hề nhận ra là tôi đang tức giận sao?” Anh không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, nếu không nói thẳng ra sự thật, cô gái này chắc chắn không bao giờ biết được anh đang tức giận cô.

“A?” Lời anh nói khiến Chu Thái Tâm ngẩn ngơ cả người, sau đó mới bắt đầu quan sát anh, phát hiện sắc mặt anh tối tăm, ánh mắt lại rực lửa nhìn vào cô, “Thần Tình, quả thực là anh đang tức giận, nhưng mà khó có lúc anh giận lên mà không gào thét, không trách được em cũng không nhận ra được.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.